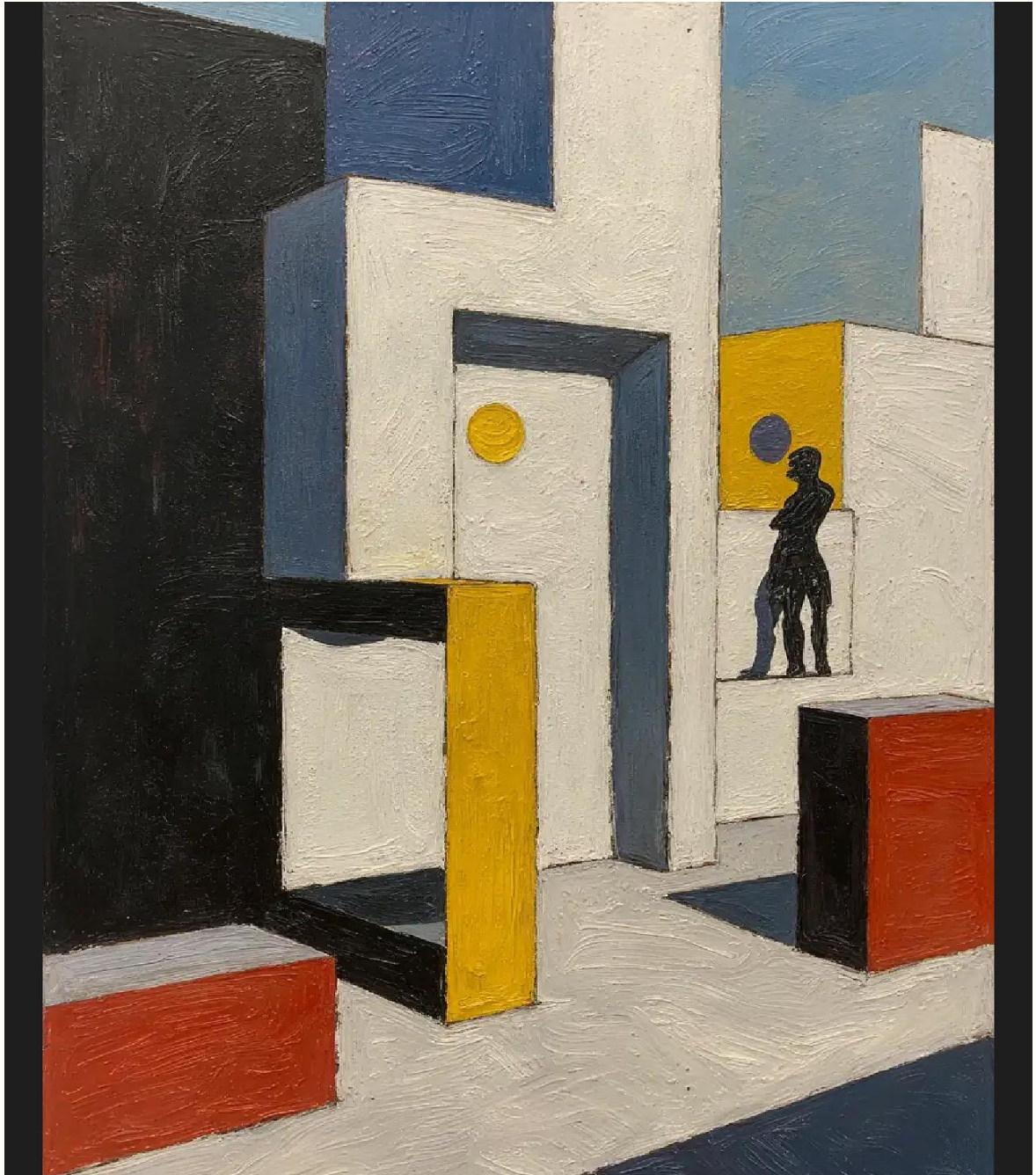

GERECOS

ATAKTΩΣ ΕΙΡΗΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΑ 2025

GERECOS

ATAKTΩΣ ΕΙΡΗΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΑ 2025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ημερολόγιο ενός Αθανάτου
2. Από τα Ημερολόγια Αβύσσου
3. Ημερολόγια ενός Χαμένου Ορίζοντα
4. Το Ημερολόγιο μιας Φανταστικής Διάσωσης
5. Το Ημερολόγιο των Ασήμαντων Συμπτώσεων
6. Μια Παύση στο Ημερολόγιο
7. Το Ημερολόγιο της Ξεχασμένης Επιστροφής
8. Ημερολόγιο των Χαμένων Στιγμών
9. Ημερολόγιο Πτήσης
10. Το Ημερολόγιο μιας Ανεπαίσθητης Διαδρομής
11. Το Ημερολόγιο της Έκλειψης Σκιάς
12. Το Ημερολόγιο των Έκπτωτων Αγγέλων
13. Ημερολόγιο Αντιστροφής Πορείας
14. Ημερολόγιο Ελλείψεων
15. Ημερολόγιο Διακοπών
16. Το Ημερολόγιο Ενός Μπάρμαν
17. Ρεμβάζοντας πάνω από ανοιχτό ημερολόγιο
18. Ψάρια στον Ουρανό, Πουλιά στο Βυθό
19. Πλυντήριο
20. Η Τέχνη του να Χάνεις Χρόνο
21. Μικρά Δράματα
22. Το Τρίξιμο της Ύπαρξης
23. Το Μπαούλο των χαμένων αναμνήσεων
24. Οι Τρεις Αναπτήρες
25. Σε άγνωστο μπαρ
26. Νυχτερινά Ποτά
27. Ξανά στο ίδιο μπαρ
28. Στάση Λεωφορείων
29. Ανάποδα
30. Μια σειρά ευχάριστων γεγονότων
31. Άλλη μια σειρά ευχάριστων γεγονότων
32. Οι βιολέτες μαράθηκαν
33. Οι Κρεμμυδοφάγοι
34. Η μεγάλη εποχή
35. Ζωή σε Σωληνάριο
36. Μεσάνυχτα
37. Ο τοίχος
38. Φθινοπωρινή απόχρωση
39. Χειμερινή Παύση
40. Ανοιξιάτικο Προσχέδιο
41. Καλοκαίρι σε αναμονή
42. Βροχή ασυγχώρητη
43. Ορισμοί εννοιών

44. Η ζωή σ' ένα καρτέ
45. Η Ιθάκη στην άλλη πλευρά του δρόμου
46. Η Λευκή Κουκκίδα στη Μέση
47. Κόκκινα Νύχια
48. Το Γατόσκυλο
49. Βόλτα στο Μοναστηράκι
50. Θεατράλε
51. Προσφορές σε τιμή ευκαιρίας
52. Γεγονότα υπό εξαφάνιση
53. Η παράσταση
54. Η στροφή που δεν είδε κανείς
55. Η επιστροφή της σκιάς
56. Μέρρες χωρίς πρόσωπο
57. Καθημερινότητα
58. Άλλη μια μέρα
59. Να είμαστε καλά
60. Πρωινοί καφέδες
61. Το φως που δεν ήθελες
62. Περιμένοντας την Κυριακή
63. Αβολοσύνη
64. Τα ρέστα μου και τα βλέπω
65. Οδός Αδιέξοδο
66. Καμένη Μνήμη
67. Είχε καλό σκοπό
68. Νύχτες Ριβιέρας
69. Χαλασμένα φανάρια
70. Ο θάνατος μιας μύγας
71. Ευαγγέλιο του Χάους
72. Το μπλε των χαμένων
73. Το πιο ήσυχο έγκλημα
74. Το όπλο στο παγκάκι
75. Έναστρο νύχτα
76. Η παγίδα
77. Εν κύκλω ειρωνείας ατελεύτητον
78. Αρίσταρχος τεθλιμμένος
79. Θουκυδίδου δύλλημα
80. Σάρκα και μπετό
81. Το συνηθίσαμε
82. Η Ελένη έφυγε
83. Η μέρα που έφυγες
84. Τον θανάτου
85. Τελευταίο στάδιο
86. Από το τίποτα στο τίποτα
87. Ο διάβολος στη γωνία του δωματίου
88. Θάλασσα λύσσα
89. Αλάτι

- 90. Γυάλινο κλουβί**
- 91. Τη μέρα που έπεσε το Instagram**
- 92. Σκρόλαρε**
- 93. Μεγάλες στιγμές**
- 94. Influencer**
- 95. Καλημέρα θετικότητες!**
- 96. Only ghosts**
- 97. Σύμβολα**
- 98. Τα νέα ιερογλυφικά**
- 99. Αγάλματα**
- 100. Τέλειος Κόσμος**
- 101. Μικρός Ανατολικός**

Ημερολόγιο ενός Αθάνατου

Ιανουάριος

Ξεκινάμε πάλι.
Με μια ψεύτικη ελπίδα στο στόμα.
Οι άλλοι γράφουν ευχές,
κι εγώ τις σκίζω,
όπως σκίζει ο χρόνος.
Δεν έχω τι να ευχηθώ.

Φεβρουάριος

Κρύο παντού.
Μέσα μου, έξω μου.
Οι άνθρωποι τρέχουν να ζεσταθούν,
αλλά εγώ ξέχασα το κρύο.
Ξέχασα και τη φωτιά.
Ξέχασα τι είναι να νιώθεις.

Μάρτιος

Άνθη στις αμυγδαλιές.
Μια ψευδαίσθηση ζωής.
Οι μέλισσες δουλεύουν,
κι εγώ κοιτάω.
Πάντα κοιτάω.
Τι άλλο να κάνω;

Απρίλιος

Η ανάσταση.
Γιατί τους νοιάζει τόσο;
Θα πεθάνουν ξανά,
αλλά εγώ...
Εγώ δεν μπορώ ούτε να πεθάνω,
ούτε να αναστηθώ.

Μάιος

Η φύση ουρλιάζει ζωή.
Γελάνε τα λουλούδια,
αλλά εγώ δεν γελάω.
Πιο πολύ το φως και με κουράζει.
Οι μέρες μοιάζουν ίδιες.
Όλα μυρίζουν ψέμα.

Ιούνιος

Πρώτη ζέστη.
Στον ήλιο καίγονται τα όνειρα.
Εγώ δεν ονειρεύομαι πια.
Δεν έχω δικαίωμα.
Όταν ζεις για πάντα,
δεν έχεις τίποτα να χάσεις.

Ιούλιος

Το καλοκαίρι δεν είναι χαρά.
Είναι μια άλλη κόλαση.
Στην άμμο χαράζουν ονόματα,
αλλά εγώ τα βλέπω να σβήνουν.
Πάντα σβήνουν.
Όπως σβήνουν κι αυτοί.

Αύγουστος

Αδειάζουν οι πόλεις.
Μένω μόνος.
Δεν με πειράζει.
Είναι πιο αθόρυβο έτσι.
Μπορώ να ακούσω τον χρόνο
να με κοροϊδεύει.

Σεπτέμβριος

Γεμίζει πάλι η πόλη, μια νέα αρχή.
Για ποιους;
Αυτοί φοβούνται το φθινόπωρο.
Εγώ φοβάμαι μόνο την αιωνιότητα.
Αν και πια δεν τη φοβάμαι.
Απλώς τη σέρνω.

Οκτώβριος

Βροχή.
Όλοι λένε ότι καθαρίζει.
Αλλά εγώ μένω βρώμικος.
Μέσα μου, πάντα.
Τίποτα δεν με πλένει.
Ούτε το νερό, ούτε ο χρόνος.

Νοέμβριος

Μυρίζει θάνατο.

Τα φύλλα πέφτουν,

οι άνθρωποι κλείνονται μέσα.

Εγώ δεν πέφτω ποτέ.

Αλλά και ποτέ δεν σηκώνομαι.

Αιώνια στάσιμος.

Δεκέμβριος

Κι άλλη χρονιά σε λίγο θα έρθει.

Ποιος νοιάζεται;

Οι γιορτές είναι για τους αφελής.

Εγώ δεν γιορτάζω τίποτα.

Μόνο περιμένω.

Τι; Δεν θυμάμαι.

Από τα Ημερολόγια Αβύσσου

I

Κάθε πτώση
μια αρχή.
Κάθε βάθος
μια άλλη μορφή κενού.
Δεν τελειώνει.
Ούτε εσύ.

Η ησυχία
δεν είναι λύτρωση.
Είναι ένα ψέμα
που φοράει
το σκοτάδι.
Και περιμένει.

Πάντα κάτι
λείπει.
Το χέρι που απλώνεις
δεν αγγίζει.
Ούτε τον άλλο,
ούτε εσένα.

Ο χρόνος;
Είναι απλώς
μία σκιά
που απλώνεται.
Δεν μετρά.
Δεν έχει κανένα νόημα.

Κοιτάς προς τα πάνω.
Το φως τρεμοπαίζει.
Είναι μακριά.
Ή μήπως
δεν υπήρξε ποτέ;
Δεν ξέρεις.

Οι λέξεις σπάνε.
Μικρά κομμάτια,
άχρηστα.
Πώς να πεις
το άπειρο
με τόση σιωπή;

Η άβυσσος
δεν είναι τόπος.
Είναι ένα σημείο
μέσα σου.
Όπου πέφτεις
ξανά και ξανά.

II

Κάτω.
Δεν έχει τέλος.
Στάχτη γύρω και μούχλα
Μυρωδιά αέρα που λείπει.
Τίποτα να πιαστείς.

Μία σκέψη κάπως καταφέρνει
και αναδύεται
Την αφήνεις να πέσει.
Χάνεται,
χωρίς ίχνος.

Σημάδια στο μυαλό.
κορμί που ξέχασε
πώς να αγαπά.
Βήματα στο κενό.
Ο θόρυβος της αναπνοής
βαρύς, μόνος.

Ησυχία
και πάλι.
Αν μπορούσες
να κρατήσεις
ένα κομμάτι από αυτήν.
Αλλά όχι.

Φως;
Ή απλώς
μια άλλη ψευδαίσθηση.
Μα δεν κοιτάς.
Ποτέ.

Η γραμμή του ορίζοντα ανύπαρκτη
Η θλίψη σπάει κάθε γραμμή.
Ξανά και ξανά.
Μα το κέντρο
μένει άδειο.

Τέλος;
Δεν υπάρχει.
Μόνο ένα ακόμη βήμα.
Ένα ακόμη θραύσμα.
Μία ακόμη λέξη.
Αβυσσαλέα.

III

Μέσα μου υπάρχει κάτι.
Ή μάλλον
δεν υπάρχει.
Ένα κενό με δόντια
που τρώει τον χρόνο.
Κι εγώ τον κοιτάω.

Λένε ότι η σιωπή
είναι λύτρωση.
Λένε ψέματα.
Η σιωπή είναι η φυλακή μου,
τα σίδερα, τα πάντα.
Μα εγώ συνεχίζω.

Δεν ξέρω πια τι ψάχνω.
Να αντιδράσω;
Να ξεφύγω;

Ή μήπως τη δικαιολογία
για να πω
παραιτούμαι;

Πόσα πρόσωπα
αλλάζει η μοναξιά;
Χθες ήταν η φωνή σου.
Σήμερα είναι η βροχή.
Αύριο;
Δεν ξέρω αν θα περιμένω.

Φως...
Πάλι το φως κάπου μακριά.
Σαν να σου γελάει.
Σαν να υπόσχεται κάτι.
Μα στο τέλος
το μόνο που έχεις είναι σκοτάδι.

Η αλήθεια;
Κανείς δεν τη θέλει.
Κανείς δεν την αντέχει.
Άλλοι κάνουν πως ζουν.
Εγώ κάνω πως πέφτω.
Για πάντα.

Είναι βαριά η άβυσσος.
Δεν ζυγίζει σε κιλά.
Ζυγίζει σε αναπνοές.
Κι εγώ έχω τόσες πολλές,
που πια δεν ξέρω
τι να τις κάνω.

IV

Η άβυσσος
είναι ένα μέρος που κανείς δε θέλει.
Και όμως, όλοι βρίσκονται εκεί.
Τη βλέπεις στα βλέμματα,
στα μισοτελειωμένα χαμόγελα.
Μια άβυσσος που φοριέται.

Κάθε πτώση
είναι μια υπενθύμιση:
αυτό που φοβάσαι
σε έχει ήδη καταπιεί.
Σε σκοτώνει αργά,
γίνεσαι πτώμα του εαυτού σου.

Οι λέξεις λυγίζουν
σαν παλιά κουτάλια.
Δεν αντέχουν το βάρος της σιωπής,
ούτε της ελπίδας.
Η άβυσσος δεν έχει ανάγκη από λέξεις.
Την καλύπτει η σκόνη τους.

Από μακριά
μοιάζει αθώα.
Ένα κενό που γυαλίζει.
Μα όσο πλησιάζεις,
καταλαβαίνεις:
η άβυσσος δεν λάμπει, σε ξεγελά.

Στις γωνίες του χρόνου
βρίσκεις τα κομμάτια σου.
Δεν είναι σπασμένα.
Είναι ακέραια,
μα τόσο ασήμαντα
που πια δεν τα μαζεύεις.

Η άβυσσος
δεν είναι τόπος.
Είναι η αγκαλιά του τίποτα.
Η μόνη αγκαλιά
που δεν σε αφήνει ποτέ.
Πόσο τυχερός, που βρήκες μία.

Μιλάμε πάλι για το φως.
Για την έξοδο, που πάντα λείπει,
Μα τι σημασία έχει;
Η άβυσσος δεν τελειώνει.

Είναι παντού.
Ίσως και μέσα σε αυτό το ποίημα.

V

Πτώσεις.
Ανεπαίσθητες, σαν τις ώρες.
Τις λες καταστάσεις,
τις αφήνεις να κυλάνε.
Εξάλλου, το βάθος
δεν σε ρωτά.

Η μοναξιά είναι βέβαιη.
Φοράει φωνές,
καθημερινά αντικείμενα,
μια κούπα καφέ.
Όμως μένει,
είναι πάντα εκεί.

Έχουμε όλοι μια άβυσσο.
Μικρή, σαν τα συρτάρια μας.
Μεγάλη, σαν τις μέρες που χάσαμε.
Ποτέ δεν την κοιτάμε.
Φοβόμαστε,
μη μας κοιτάξει πίσω.

Οι λέξεις,
αδιάφορες πνοές,
αφήνουν μικρά ίχνη στο χαρτί.
Δεν λένε τίποτα ουσιαστικό,
αλλά γεμίζουν
αυτό που δεν μπορεί αλλιώς να γεμίσει.

Ο χρόνος είναι μακρύς
όταν δεν κινείται.
Στέκεται εκεί,
μετρώντας τις απουσίες.
Μία, δύο, χιλιάδες.
Εγώ τις μέτρησα όλες.

Αν το κενό είχε χρώμα,
θα ήταν διάφανο.
Αόρατο,
όπως ο άνεμος.
Όμως το νιώθεις πάντα.
Σαν παλιό χρέος.

Στο τέλος της μέρας
δεν υπάρχει τέλος.
Μόνο μια νέα αρχή,
μια νέα άβυσσος,
καλοδιπλωμένη,
που σε περιμένει.

Ημερολόγια ενός Χαμένου Ορίζοντα

I

Ένας δρόμος κάθε μέρα.
Ξεκινάει απ' το δωμάτιο,
κατεβαίνει τις σκάλες,
περνάει την είσοδο,
σβήνεται στο πεζοδρόμιο.
Μια γραμμή που οδηγεί κάπου
ή πουθενά.

Περπατάω.
Τα παπούτσια πια φθαρμένα.
Κάθε βήμα πιο βαρύ,
κάθε ήχος πιο κούφιος.
Η άσφαλτος καυτή,
αλλά δεν αφήνει σημάδια.
Πάντα ίδια.

Ο ορίζοντας φαίνεται απλός.
Μια λεπτή γραμμή στο βάθος.
Τον φτάνεις μόνο
για να διαπιστώσεις
ότι έχει κάνει ένα βήμα πίσω.
Κάθε φορά, ίδιο το παιχνίδι.

Δεν αναρωτιέμαι πια.
Ούτε τον κατηγορώ.
Πιο πολύ τον ζηλεύω.
Είναι ο μόνος
που ξέρει να ξεφεύγει
χωρίς να αφήνει ίχνη.

Εμείς δεν μπορούμε.
Ούτε στα σπίτια μας, ούτε στις ζωές μας.
Μένουμε στάσιμοι,
ανάμεσα σε τοίχους και ώρες
που ξημερώνουν και νυχτώνουν
και πάντα μας αφήνουν κάποιο σημάδι.

Ο χρόνος περνάει από το πλάι,
και σε σπρώχνει μπροστά.
Δευτερόλεπτα, λεπτά, χρόνια.
Σαν κύματα χτυπάνε,
χωρίς να ρωτάνε
αν θέλουμε να μεγαλώσουμε.

Αλλά ο ορίζοντας,
ο ορίζοντας είναι παντοτινός.
Στέκεται εκεί,
μακριά από όλα, χαμένος.
Δεν γερνάει.
Δεν κουράζεται ποτέ.

Σκέφτομαι να σταματήσω.
Να μείνω ακίνητος,
αφήνοντάς τον να ζήσει μόνος του.
Να δω αν θα θυμηθεί
ότι κάποτε τον κυνήγησα.
Αλλά κι αυτό μάταιο.

Οι άνθρωποι δεν ξέρουν
να σταματούν.
Περπατάμε γιατί δεν μπορούμε αλλιώς.
Ακόμα κι όταν πονάνε τα βήματα,
ακόμα κι όταν η διαδρομή
δεν οδηγεί πουθενά.

Κάθε μέρα.
Ο ίδιος δρόμος.
Οι ίδιες στροφές,
τα ίδια βήματα.
Ο χαμένος ορίζοντας μπροστά μου.
Συνεχίζω για να τον φτάσω.

II

Ο ορίζοντας ήταν πάντα εκεί.
Κρεμασμένος στο τέλος του δρόμου,
μια ευθεία, τόσο τέλεια
που δεν τολμάς να την αμφισβητήσεις.
Μου ψιθύριζε υποσχέσεις
που δεν κράτησε ποτέ.

Είναι το όριο που υπονοείται.
Το σημείο που όλα ενώνονται
και τίποτα δεν υπάρχει.
Μια απάτη που λαχταράς,
μια γραμμή που χαραχτηκε
μόνο για να τη χάσεις.

Περπάτησα χιλιόμετρα.
Γη, θάλασσα, κενό.
Τον είδα να φεύγει κάθε φορά
που έκανα ένα βήμα πιο κοντά.
Έγινε σκιά, καπνός,
ένα όνειρο χωρίς μνήμη.

Ο χαμένος ορίζοντας είναι υπόσχεση.
Ένα ίσως που κρατάς σφιχτά,
σαν σκοινί στη μέση μιας καταιγίδας.
Αλλά το σχοινί κόβεται
και πέφτεις στο τίποτα,
κατηγορώντας το χέρι σου.

Το ξανασκέφτομαι σήμερα.
Δεν είναι ορίζοντας,
είναι η ίδια η ζωή.
Το σημείο που νομίζεις
πως θα βρεις την ισορροπία.
Αλλά όλα γλιστρούν
στην άλλη πλευρά.

Η ματιά τον εφευρίσκει.
Μόλις τον ξεχάσεις,
πεθαίνει.
Χωρίς εσένα,
ο ορίζοντας είναι μόνο
μια σκιά στο πουθενά.

Κάποιοι είπαν πως ο ορίζοντας είναι ελευθερία.
Αλλά ποια ελευθερία τρέχει
πάντα πιο γρήγορα από εσένα;
Δεν υπάρχει τίποτα ελεύθερο
σε μια γραμμή που ζει
μόνο για να ξεφεύγει.

Στο ημερολόγιο γράφω ψέματα.
Σήμερα τον πλησίασα.
Αύριο ίσως τον αγγίζω.
Ξέρω πως λέω ψέματα.

Αλλά τα ψέματα έχουν γεύση,
σαν το νερό όταν διψάς.

Ο χαμένος ορίζοντας είμαι εγώ.
Το όριο που δεν ξεπέρασα.
Τα όνειρα που άφησα
να πνιγούν στη μέση του δρόμου.
Μια ζωή να κοιτάζω μπροστά
και να ξεχνάω το πίσω.

Και όταν τελικά φτάσω,
αν φτάσω,
δεν θα υπάρχει τίποτα να δω.
Μόνο η αντανάκλαση
του εαυτού μου
που δεν τόλμησα να κοιτάξω.

III

Έτρεχα πάλι προς τον ορίζοντα.
Τον είδα να περιμένει,
ένα λεπτό, αστραφτερό νήμα
να κόβει τον ουρανό στα δύο.
Όμως μόλις πλησίασα,
πάλι χάθηκε.

Οι χάρτες μου ήταν ψέματα.
Κανείς δεν χαρτογράφησε ποτέ
εκεί που τελειώνει το βλέμμα.
Όλα σημειώνονται με υπομνήματα:
Εδώ, η ζωή.
Εκεί, το τίποτα.

Ο ορίζοντας γελάει.
Σαν παιδί που κρύβεται
πίσω από τις σκιές των δέντρων,
μου γνέφει να παίζω μαζί του.
Κι όταν τον πλησιάζω,
εκείνος πάλι αλλάζει δρόμο.

Ο χρόνος δεν έχει ορίζοντα.
Μόνο επαναλήψεις.
Κυκλικά ρολόγια,
ανατολές και δύσεις
που δεν θυμούνται
πώς να κάνουν κάτι διαφορετικό.

Μου είπαν πως ο ορίζοντας
είναι εκεί που ενώνονται
γη και ουρανός.
Αλλά ποτέ δεν τον είδα.
Πάντα κάτι τον σκέπαζε:
ομίχλη, σκόνη, η δική μου τύφλωση.

Οι άνθρωποι φτιάχνουν ορίζοντες.
Χτίζουν ουρανοξύστες,
ζωγραφίζουν γέφυρες,
κρεμούν σημαίες
σε βουνά που σκαρφάλωσαν
χωρίς να ξέρουν γιατί.

Τι υπάρχει πέρα από τον ορίζοντα;
Τίποτα.
Μια γραμμή που σβήνεται
μόλις την ακουμπήσεις,
σαν κύμα που εξαφανίζεται
τα βήματα στην άμμο.

Ο χαμένος ορίζοντας είναι όλα.
Είναι το παιδί που ονειρεύτηκες να είσαι.
Η πόρτα που δεν τόλμησες να ανοίξεις.
Ο δρόμος που έστριψε χωρίς εσένα.
Η στιγμή που νόμιζες πως έφτασες
κι όμως είχες μόλις χαθεί.

Ο ορίζοντας υπενθυμίζει,
ό,τι και να κάνεις,
πάντα θα υπάρχει κάτι
λίγο πιο πέρα,
λίγο πιο μακριά,
που ποτέ δεν θα αγγίξεις.

Κι όταν τελικά σταματήσεις
να κυνηγάς τον ορίζοντα,
θα συνειδητοποιήσεις:
Ήταν πάντα εκεί.
Στη σκιά σου,
μέσα σου.

Το Ημερολόγιο μιας Φανταστικής Διάσωσης

Ξεκίνησα το πρωί.
Με μια βαλίτσα γεμάτη λέξεις
και μια σκέψη που ψιθύριζε:
Σώσε ό,τι μπορείς.
Δεν ήξερα τι,
ούτε από ποιον.

Οι δρόμοι ήταν έρημοι.
Όχι από ανθρώπους —
αυτοί υπάρχουν πάντα.
Από σημασίες.
Τα βλέμματα πια
δεν κοιτάζουν πουθενά.

Στην πρώτη στάση συνάντησα
έναν καθρέφτη.
Ραγισμένος, μα κοιτούσε.
Εσένα περιμένουν, μου είπε.
Μα ποιος να με χρειάζεται;
ρώτησα. Δεν απάντησε.

Προχώρησα.
Η μέρα ξαφνικά βάρυνε.
Ο ήλιος με ακολούθησε
σαν ένα τεράστιο ρολόι.
Κάθε βήμα κι ένα τικ.
Κάθε αναπνοή κι ένα τακ.

Δεύτερη στάση:
μια παιδική χαρά.
Κενή, εκτός από μια κούνια
που αιωρούνταν μόνη της.
Ποιον περιμένεις; ρώτησα.
Μα η σιωπή ήταν ήδη απάντηση.

Οι ώρες έτρεχαν σαν τρένο.
Εγώ, καθισμένος στις ράγες,
περίμενα μια σφυρίχτρα.

Να σωθώ από τι;
αναρωτήθηκα ξανά.
Κι ο ουρανός έμεινε σιωπηλός.

Στην επόμενη γωνία,
βρήκα ένα παλιό βιβλίο.
Η ράχη του έτριζε
από τόσα αδιάβαστα χρόνια.
Το άνοιξα,
αλλά οι σελίδες του ήταν κενές.

Δεν είναι δική σου δουλειά,
μου είπε η φωνή.
Είσαι εδώ για να γράψεις,
όχι για να διαβάσεις.
Και συνέχισα.
Πού αλλού να πάω;

Κάπου στη μέση του δρόμου,
ένας σκύλος κοιμόταν.
Τι ονειρεύεσαι; τον ρώτησα.
Έναν κόσμο χωρίς διασώσεις,
μου απάντησε
χωρίς καν να ξυπνήσει.

Κι εγώ;
Ποιος να με σώσει;
Κανείς.
Ίσως αυτή η βαλίτσα μου,
με τις λέξεις που ζυγίζουν
όσο ο αέρας.

Προχώρησα ξανά.
Ο δρόμος δεν τέλειωνε.
Δεν ήταν καν δρόμος.
Μια γραμμή στο χώμα,
μια υποψία πορείας,
ένα τυχαίο ίχνος.

Η διάσωση ήταν μύθος.
Το ήξερα πια.
Δεν υπήρχε καράβι.
Δεν υπήρχαν ερείπια.
Μόνο εγώ,
και το τίποτα που με συνόδευε.

Πέρασα από μια πλατεία.
Άδεια καρέκλες,
τραπέζια με ψίχουλα,
κι ένα ποτήρι γεμάτο αέρα.
Να πω; σκέφτηκα.
Αλλά δίψα δεν είχα.

Η βαλίτσα βάρυνε.
Οι λέξεις άρχισαν να φεύγουν.
Έπεφταν στο δρόμο,
μία μία,
και κανείς δεν τις μάζευε.
Ούτε εγώ.

Κάποιος είπε:
Δεν σώζεις τίποτα.
Μονάχα τον εαυτό σου.
Αλλά εγώ ήθελα
να σώσω τον κόσμο.
Ίσως από μένα.

Στο τέλος του δρόμου,
αν υπήρχε τέλος,
βρήκα έναν άντρα.
Κοιτούσε μια βιτρίνα.
Καθρεφτιζόμουν εγώ.
Ή ίσως όχι.

Κουράστηκες; με ρώτησε.
Ναι, απάντησα.
Και λοιπόν;
Η διάσωση δεν είναι ποτέ εύκολη.
Κι έφυγε.
Χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Στάθηκα ακίνητος.
Κοίταξα τη βαλίτσα μου.
Άδεια.
Οι λέξεις έφυγαν όλες.
Αλλά το βάρος ήταν εκεί.
Ακόμα.

Τότε κατάλαβα.
Δεν υπήρχε διάσωση.
Υπήρχε μόνο η διαδρομή,
ο καθρέφτης,
οι άδειες λέξεις,
κι εγώ.

Η φαντασία είναι διάσωση.
Αλλά δεν σώζει.
Απλώς σε κάνει να περπατάς
λίγο ακόμα,
σε έναν δρόμο που τελικά
είναι μόνο δικός σου.

Το Ημερολόγιο των Ασήμαντων Συμπτώσεων

Σηκώθηκα από το κρεβάτι.
Η καρέκλα απέναντι κοιτούσε
σαν να ήξερε κάτι.
Ήθελε να με πείσει
ότι θα ήταν άλλη μια μέρα.
Κι εγώ το πίστεψα.

Έδεσα τα κορδόνια μου.
Ο κόμπος ήταν σφιχτός,
όπως η ζωή μου.
Όχι ότι είχε σημασία.
Το πόδι πατάει το ίδιο γερά
και στον δρόμο και στο κενό.

Έξω, ένα περιστέρι πέταξε χαμηλά.
Κακός οιωνός, μουρμούρισα.
Αλλά μετά γέλασα.
Τι μπορεί να πάει στραβά
σε μια ζωή που έχει ήδη
ξεχάσει να προχωράει;

Η στάση του λεωφορείου ήταν γεμάτη.
Πρόσωπα χωρίς βλέμμα.
Χέρια που έψαχναν τσέπες.
Ο καθένας κοιτούσε
το τέλος της ημέρας
πριν καν ξεκινήσει.

Μπήκα μέσα,
και μια γυναίκα μού έδωσε το κάθισμά της.
Όχι γιατί ήμουν κουρασμένος.
Αλλά γιατί ήθελε να σταθεί.
Να νιώσει έστω για λίγο
ότι κινείται.

Η πόλη περνούσε βιαστικά.
Βρώμικα πεζοδρόμια,
ένα παιδί που γλίστρησε,

μια τσάντα που έπεσε,
ένα αυτοκίνητο που κόρναρε.
Όλα, απλά επεισόδια.

Μια γυναίκα κρατούσε λουλούδια.
Της έπεσε ένα τριαντάφυλλο στον δρόμο.
Ασήμαντο, είπε στον εαυτό της.
Και συνέχισε να περπατάει.
Ένας άντρας το πάτησε.
Δεν γύρισε καν να δει.

Κι εγώ;
Τι να κάνω με όλα αυτά;
Μάζεψα τη σκόνη της στιγμής,
τη φύλαξα στη μνήμη μου.
Σαν να έχει σημασία
η συλλογή αποτυχιών.

Το ημερολόγιο της ζωής
είναι γεμάτο μικρές πτώσεις.
Κανείς δεν τις γράφει,
γιατί όλοι προτιμούν τις κορυφές.
Αλλά οι κορυφές είναι απάτη.
Μόνο οι πτώσεις μένουν και πονάνε.

Κάποτε σκέφτηκα να κρατήσω κάτι.
Μια λέξη, μια στιγμή,
μια ανθρώπινη ανάσα.
Αλλά όλα ήταν ήδη νεκρά
πριν προλάβω να απλώσω το χέρι μου.
Πόση ειρωνεία να αντέξεις πια;

Η επιστροφή είναι πάντα ίδια.
Κάθε βήμα βουλιάζει.
Κάθε πέτρα ξέρει περισσότερα
απ' όσα θα μάθω ποτέ.
Το σπίτι μυρίζει μοναξιά,
μα κανείς δεν παραπονιέται.

Άνοιξα το ημερολόγιο.
Δεν είχε σελίδες.
Μόνο κενά.
Το γέμισα με όλα όσα συνέβησαν σήμερα:
τίποτα.
Το έκλεισα ξανά.

Ένα ποτήρι έπεσε απ' το τραπέζι.
Το γυαλί έσπασε αθόρυβα.
Μάζεψα τα κομμάτια προσεκτικά,
σαν να κρατούσα κάτι ιερό.
Αλλά τελικά ήταν απλώς γυαλί.
Τίποτα παραπάνω.

Κι αν οι συμπτώσεις έχουν ψυχή;
Αν μας παρακολουθούν;
Γελούν με τις προσπάθειές μας
να τους δώσουμε νόημα.
Μας αφήνουν να πεθαίνουμε
με ένα ίσως.

Η ώρα πέρασε.
Όχι ότι την έβλεπα.
Έξερα μόνο πως η νύχτα ήρθε.
Το φεγγάρι, αδιάφορο,
έριχνε φως στα λάθη μου.
Κι εγώ τα έγραφα.

Ποιος νοιάζεται; φώναξα.
Η ηχώ απάντησε πίσω:
Κανείς.
Και ήταν η πιο τίμια απάντηση
που είχα λάβει
σε όλη μου τη ζωή.

Ένα παιδί έκλαψε κάπου μακριά.
Μια τηλεόραση έπαιζε έναν πόλεμο.
Το ψυγείο έκανε έναν ήχο
που μιμήθηκε τη σιωπή μου.
Όλα ήταν τόσο τέλεια ασήμαντα
που ένιωσα σπουδαίος.

Η μέρα τελείωσε.
Αλλά η ζωή δεν τελειώνει έτσι απλά.
Ακόμα κι όταν χάνεται,
προσποιείται πως συνεχίζεται.
Ακόμα κι όταν όλα τελειώνουν,
μένει πάντα κάτι να ξεχαστεί.

Το ημερολόγιο γεμίζει.
Όχι με στιγμές,
αλλά με τις σκιές τους.
Μια γραμμή, μια παύλα,
ένα όνομα που δεν θυμάσαι πια.
Αυτό είναι ό,τι μένει.

Κι εγώ;
Είμαι κι εγώ
μια ασήμαντη σύμπτωση.
Μια μικρή ρωγμή στον χρόνο.
Μια φωνή που ακούστηκε
και ξέχασε τον ήχο της.

Μια Παύλα στο Ημερολόγιο

Ξεκίνησα να γράψω μια παύλα.
Μισή, κομμένη στα δύο,
σαν την ανάσα που άφησα
πίσω μου προχθές.
Ποιος να τη μαζέψει τώρα;
Κανείς.
Τελικά δεν έγραψα τίποτα.

Οι παύσεις είναι τέχνη,
όπως τα ψέματα.
Ξέρουν πότε να σταθούν,
πότε να γεμίσουν το κενό
και πότε να γίνουν
οι ίδιες το κενό.

Σήμερα, μια γυναίκα στην τηλεόραση
μίλαγε για το μέλλον.
Η φωνή της ήταν αργή,
κάθε φράση ένα βήμα πίσω.
Έκλεισα τον ήχο.
Πιο αληθινή έτσι.

Η κουζίνα μυρίζει καμένο.
Όχι από φαγητό,
αλλά από ιδέες που ξέχασα.
Ίσως μια σκέψη,
ίσως ένα όνειρο.
Ποιος μετράει τι καίγεται πια;

Οι γείτονες φώναζαν.
Ίσως μαλώνανε, ίσως αγαπιόντουσαν.
Δεν άκουσα τι.
Κάθε κραυγή τους
μια πέτρα που εξφενδονίζεται
και προσπαθώ να αποφύγω.

Το ρολόι στο χολ σταμάτησε.
Ποτέ δεν το επισκεύασα.
Προτιμώ να βλέπω

την ώρα που δεν άλλαξε ποτέ.
Είναι πιο εύκολο να ζεις
χωρίς χρόνο.

Βγήκα για λίγο έξω.
Τα δέντρα ήταν ακίνητα.
Μου θύμισαν εμένα,
περιμένοντας έναν άνεμο
που ίσως δεν έρθει ποτέ.
Ή που δεν έφυγε ποτέ.

Η μέρα κύλησε
σαν μια παλιά κασέτα.
Ξέφτια στιγμών που δεν κράτησαν,
ήχοι που έσβησαν
πριν καν τους ακούσω.
Μα συνέχισα να πατάω play.

Το μαύρο ταιριάζει στη νύχτα .
Μιλάει λιγότερο,
και υπόσχεται ακόμα λιγότερα.
Τα φώτα από τα σπίτια
σβήνουν ένα ένα,
σαν να παραιτούνται.

Άνοιξα το ημερολόγιο.
Το τελευταίο του φύλλο
ήταν λευκό.
Έγραψα τελικά μια παύλα.
Σήμερα, πάλι τίποτα.
Και το έκλεισα.

Το Ημερολόγιο της Ξεχασμένης Επιστροφής

Δεν θυμάμαι πού πήγαινα.
Ένας σταθμός, μια πόρτα που έκλεισε
και η βαλίτσα μου γεμάτη κάτι.
Τα τρένα πάντα σε αφήνουν
εκεί που δεν ζήτησες να πας.
Αλλά επιστρέφεις.

Η πόλη μού φαινόταν ξένη.
Οι δρόμοι είχαν αλλάξει θέση,
τα πρόσωπα είχαν γίνει σκιές.
Γύρισες, είπε κάποιος.
Δεν ήξερα αν έλεγε αλήθεια.
Ούτε αν είχε σημασία.

Τα κλειδιά στο χέρι,
το σπίτι εκεί, ακίνητο,
σαν να περίμενε αιώνες.
Η σκόνη είχε φτιάξει μνήμες
πάνω στα έπιπλα.
Τις τίναξα.

Στην κουζίνα βρήκα ένα ποτήρι
γεμάτο νερό.
Δεν ήταν δικό μου.
Ή μήπως ήταν;
Το ήπια,
σαν να έσβηνα κάτι από μέσα μου.

Οι φωτογραφίες στους τοίχους
κοίταζαν αλλού.
Ένα βλέμμα εδώ,
μια στιγμή εκεί,
κανένα τους δεν με αναγνώρισε.
Και καλά έκαναν.

Η ντουλάπα ήταν μισοάδεια.
Ρούχα που είχαν φύγει
χωρίς εμένα.

Ρώτησα τις κρεμάστρες:
Τι περιμένατε;
Δεν απάντησαν.

Άνοιξα τα παράθυρα.
Ο αέρας μύριζε άνοιξη.
Ή ίσως καλοκαίρι.
Κανείς δεν σου λέει
πότε αλλάζουν οι εποχές
όταν είσαι μακριά.

Η γειτονιά ήταν πιο ήσυχη.
Ίσως οι άνθρωποι είχαν φύγει.
Ή είχαν ξεχάσει να μιλάνε.
Ένας σκύλος γαύγισε
σε κάτι που δεν υπήρχε.
Ακόμα κι αυτός έψαχνε.

Κι εγώ;
Τι έψαχνα εδώ;
Έναν λόγο για να πω γύρισα.
Αλλά το σπίτι δεν ρωτάει.
Απλώς μένει εκεί,
σαν την αλήθεια που δεν θέλεις να θυμάσαι.

Έγραψα στο ημερολόγιο:
Σήμερα, επέστρεψα.
Αλλά δεν με βρήκα.
Ούτε με περίμενα.
Το έκλεισα προσεκτικά,
όπως κλείνεις μια πόρτα πίσω σου.

Ημερολόγιο των Χαμένων Στιγμών

Η μέρα ξέφυγε πάλι
από την παλάμη μου.
Έπεσε στο πάτωμα
σαν ένα κέρμα που δεν ακούστηκε.
Κι όμως,
κάποιος θα το μαζέψει.

Η καρέκλα απέναντι
δεν έχει αλλάξει θέση χρόνια.
Είναι το μόνο που αντέχει
να με βλέπει.
Εγώ, αλλάζω διαρκώς.
Προς το χειρότερο.

Τα ρολόγια στους τοίχους
δεν χτυπούν πια.
Μένουν εκεί,
σαν αναμνήσεις που κάποτε
είχαν κάτι να πουν,
μα τώρα σωπαίνουν.

Ανοίγω το ημερολόγιο.
Η σελίδα που άφησα
με περιμένει ακόμα.
Της ζητώ συγγνώμη.
Πέρασε καιρός.
Δεν θυμάμαι που έχω μείνει.

Η κουζίνα γεμάτη παραίτηση.
Τα πιάτα στοιβαγμένα,
σαν σχέδια που δεν ολοκληρώθηκαν.
Ο βραστήρας βγάζει έναν ήχο.
Μου θυμίζει κάτι που ξέχασα.

Βγήκα στον δρόμο.
Ένα παιδί πέρασε μπροστά μου,
με το ποδήλατό κάνοντας ακροβατικά,
έτοιμο να πέσει.

Αλλά δεν έπεσε.
Το ζήλεψα λίγο.

Η γειτονιά μύριζε υγρασία.
Τα σπίτια είχαν κάτι να κρύψουν,
αλλά κανείς δεν ρώτησε.
Ο γείτονας σφουγγάριζε το πεζοδρόμιο.
Ξεπλένει την ίδια σκόνη κάθε μέρα,
που πάντα επιστρέφει.

Η μέρα έφυγε
σαν ξένος που δεν πρόλαβε να χαιρετήσει.
Η νύχτα ήρθε
με την ψευδαίσθηση της ηρεμίας.
Προσπάθησα να την πιστέψω.
Δεν τα κατάφερα.

Άνοιξα πάλι το ημερολόγιο.
προσπάθησα να γεμίσω τις σελίδες του
με μικρές στιγμές
που δεν είχαν καμία σημασία.
Ή μήπως είχαν;
Δεν τα κατάφερα.
Ό,τι είναι μικρό, ξεφεύγει,
το ίδιο με το μεγάλο.

Έγραψα:
Σήμερα, θυμήθηκα πώς είναι να ξεχνάς.
Κι αυτό είναι κάτι,
ίσως πιο σπουδαίο
απ' ό,τι φαντάζεσαι.

Ημερολόγιο Πτήσης

Στον ύπνο μου πετούσα,
αλλά χωρίς φτερά.
Οι άκρες των δακτύλων μου
χάιδευαν τα σύρματα της ΔΕΗ.
Ένα περιστέρι με κοίταξε.
Δεν ζήλεψε καθόλου.

Κάποτε, τα πράγματα πετούσαν,
έτσι έλεγαν τα παλιά παραμύθια.
Τώρα όλα μένουν καρφωμένα.
Στο πάτωμα, στον χρόνο,
ακόμα και στις σκέψεις.
Ούτε η σκόνη δεν σηκώνεται πια.

Στο παράθυρο, ένας ουρανός
χωρίς σύννεφα.
Η πτήση της μέρας ξεκίνησε αργά,
με έναν ήλιο τόσο στατικό,
που μοιάζει με πίνακα.
Ποιος ζωγραφίζει το άπιαστο;

Η μέρα ξεκίνησε
με έναν ήχο σαν ρωγμή.
Μια μύγα στον τοίχο,
ανέμελη όπως πάντα,
με έμαθε ότι
ο χρόνος ζει αλλιώς στα μικρά πλάσματα.

Ο καφές μπαγιάτεψε,
ο ατμός του ξέχασε τον δρόμο.
Στο τραπέζι,
μια στοίβα εφημερίδες
μου έλεγαν ιστορίες
που δεν ήθελα να θυμάμαι.

Μάζεψα κάτι σκόρπια χαρτιά.
Λευκές σελίδες.
Άδειες, αλλά γεμάτες προσδοκία.
Κάθε λευκό, μια ερώτηση

που δεν θα απαντηθεί ποτέ.
Ίσως αυτό είναι το πιο ωραίο.

Ένας ταξιτζής κορνάρει απέναντι.
Δεν κουνιέται τίποτα,
ούτε ο αέρας.
Η πόλη φαίνεται καθηλωμένη,
σαν να ξέχασε πώς να ζει.
Εγώ, τη μιμήθηκα.

Το τηλέφωνο χτύπησε.
Δεν το σήκωσα.
Κάποιες φωνές δεν πρέπει
να έρχονται κοντά μας.
Κρατούν το βάρος
από πτήσεις που δεν έγιναν.

Πριν ξανακοιμηθώ,
έριξα μια τελευταία ματιά στα πράγματα.
Το κρεβάτι, το φως, το ταβάνι.
Ήταν όλα εκεί.
Σαν συνεπιβάτες
που δεν ήθελα.

Δεν έγραψα τίποτα σήμερα.
Μόνο σκέφτηκα,
Πώς πετάει κάποιος
χωρίς να φύγει;
Ίσως το μάθω αύριο,
αν δεν είναι αργά.

Το Ημερολόγιο μιας Ανεπαίσθητης Διαδρομής

Η μέρα ξεκίνησε,
χωρίς βιασύνη.
Το ξυπνητήρι χτύπησε δύο φορές,
η τρίτη ήταν σιωπή.
Τα ρούχα δίπλα μου περίμεναν.
Έτσι κάνουν πάντα τα αναγκαία.

Ο δρόμος προς το γραφείο
ήταν ίδιος όπως χθες.
Μια γυναίκα διέσχισε το φανάρι
με βήματα πιο βαριά από τη βροχή.
Την παρατηρούσα από το τζάμι,
και ένιωσα τυχερός μέσα στο αυτοκίνητο .

Σταμάτησα για καφέ.
Το χαρτονόμισμα τσαλακωμένο,
όπως η μνήμη μου.
Τι θέλετε; ρώτησε η κοπέλα.
Κάτι που να ξυπνάει,
απάντησα με μισό χαμόγελο.

Η καφετιέρα βούιζε,
σαν να μουρμούριζε όλα όσα
δεν μπορούσα εγώ να πω.
Ο καφές έσταξε στο χάρτινο ποτήρι,
και η ζωή έμοιαζε ξαφνικά
κάτι λιγότερο από ζεστή.

Το γραφείο μύριζε χαρτί.
Έγγραφα στοιβαγμένα,
στυλό που δεν έγραφαν πια.
Άνοιξα το ημερολόγιο.
Η ημερομηνία ήταν σωστή,
αλλά εγώ λάθος.

Στα διαλείμματα κοιτούσα το παράθυρο.
Ο ήλιος είχε μια φλόγα ψεύτικη.
Ένας σκύλος διέσχισε τον δρόμο,

χωρίς σκοπό,
χωρίς φόβο.
Ζήλεψα το τίποτα που κουβαλούσε.

Η μέρα κύλησε αργά.
Οι λέξεις στο πληκτρολόγιο
ακολουθούσαν η μία την άλλη
χωρίς να ρωτούν γιατί.
Όπως οι ώρες,
όπως κι εγώ.

Στο γυρισμό,
οι δρόμοι είχαν πιαστεί σε κυκλοφοριακή παγίδα.
Κάθε κόρνα μια άσκημη σκέψη,
κάθε φανάρι μια παύση
που δεν ζητήθηκε.
Κοίταξα τα χέρια μου στο τιμόνι.

Έφτασα σπίτι,
και το φως από την κουζίνα
ήταν το μόνο που περίμενε.
Μισογεμάτα φλιτζάνια,
άδειες καρέκλες.
Το τίποτα είχε τον τρόπο του.

Ξάπλωσα, αλλά δεν κοιμήθηκα.
Κοίταξα το ταβάνι,
σαν να περίμενα κάτι να πέσει.
Ή να ανέβω εγώ.
Και τότε σκέφτηκα:
Ίσως η διαδρομή τελειώνει,
όταν σταματάς να περπατάς μέσα σου.

Το Ημερολόγιο της Έκλειψης Σκιάς

Ξύπνησα με τον ήχο της ησυχίας.
Το φως στο παράθυρο δεν έμοιαζε σωστό.
Ήταν σαν να είχε χάσει τον δρόμο του.
Η πρώτη σκέψη της ημέρας
ένα βήμα στο κενό
που δεν ξέρεις πού σε οδηγεί.

Έξω, τα δέντρα έγερναν βαριά.
Σαν να κουβαλούσαν μυστικά
που ποτέ δεν θα μαθευτούν.
Ο δρόμος άδειος,
αλλά γεμάτος ίχνη από κάτι που έλειπε.
Ίσως από το χθες.

Η λάμπα τρεμόπαιζε στην κουζίνα.
Μια σκιά ξέφυγε στον τοίχο.
Ή μήπως ήταν δική μου;
Άναψα το γκάζι.
Η φλόγα έμοιαζε με καρδιογράφημα.
Σκέφτηκα: Ζει ακόμα.

Πήρα τον δρόμο για τη στάση.
Ο αέρας μύριζε χώμα
που δεν είχε σκάψει κανείς.
Τα φύλλα μαζεύονταν στη γωνία,
σαν προσφυγές
που κανείς δε θέλει να κοιτάζει.

Το λεωφορείο πέρασε.
Περίμενα το επόμενο,
σαν κάτι που δεν έρχεται ποτέ
αλλά δεν έχεις άλλη επιλογή
από το να ελπίζεις.
Η προσμονή φθείρει, αλλά γεμίζει.

Η πόλη είχε μια παράξενη σκιά.
Κάθε βήμα στους δρόμους
κουβαλούσε και κάτι ξένο.

Άνθρωποι με σκυμμένα κεφάλια,
βλέμματα χαμένα στον ορίζοντα.
Ποιος ξέρει αν θα τον βρουν.

Στο γραφείο, το φως τρεμόπαιζε ξανά.
Μια λάμπα κάηκε.
Οι συνάδελφοι γέλασαν.
Σαν εμάς, είπε κάποιος.
Έσκυψα στο χαρτί μπροστά μου.
Ούτε ο ίσκιος μου δεν με συντρόφευε.

Ο δρόμος της επιστροφής
έμοιαζε πιο μακρύς από το πρωί.
Ο ήλιος είχε χαθεί,
αλλά κανείς δεν έψαχνε.
Ίσως γιατί ξέρουμε
ότι οι σκιές είναι τα μόνα που μένουν.

Έφτασα σπίτι.
Το ρεύμα είχε κοπεί.
Άναψα ένα κερί.
Η σκιά του στις κουρτίνες
έμοιαζε με το πρόσωπό μου.
Ίσως και να ήταν.

Κάθισα στην πολυθρόνα.
Το κερί έλιωνε αργά.
Δεν έγραψα τίποτα.
Απλώς κοίταξα τη σκιά του
να σβήνει σιγά-σιγά.
Και σκέφτηκα: Ίσως αυτή η σκιά
ήταν η τελευταία του λέξη.

Το Ημερολόγιο των Έκπτωτων Αγγέλων

Ποτέ δεν είμασταν πολλοί.
Μαζεμένοι σε έναν κόσμο
που δεν μας ζήτησε ποτέ.
Τα φτερά μας καμένα από χέρια
που τα έλεγαν δικά μας.
Και τα μάτια μας, τώρα ανοιχτά

Δεν γεννηθήκαμε για να περπατάμε.
Εμείς, πετούσαμε.
Κι αν πέσαμε,
ήταν γιατί το ύψος δεν μας χωρούσε.
Κάποιοι είπαν καλύτερα.
Εμείς σιωπήσαμε.

Οι μέρες έχουν αγωνία και φόβο
σαν εφιάλτης.
Μας είπαν πως αυτό είναι ζωή.
Περίμενα να ξυπνήσω,
αλλά το κακό όνειρο δεν είχε τέλος.

Περπατούσαμε στα σκοτεινά.
Στα σοκάκια, στα πάρκα,
στις γωνίες που κανείς δεν βλέπει.
Κάθε βήμα ένας ψίθυρος
που έλεγε δεν ανήκετε εδώ.
Κι όμως, κανείς δεν μας έδιωξε.

Γέλια στους δρόμους.
Ξεθωριασμένα, παραμορφωμένα,
σα βρεγμένες ακουαρέλες.
Μια γυναίκα πέρασε και μας κοίταξε.
Τα μάτια της είχαν το βάρος της θάλασσας.

Οι άνθρωποι μιλούσαν για ελπίδα.
Εμείς γελάσαμε.
Τι να την κάνεις την ελπίδα
όταν έχεις δει την αλήθεια;

Ένας άγγελος χωρίς φτερά
ξέρει μόνο να πέφτει.

Τα χέρια μας άγγιξαν το χώμα.
Σκληρό και κρύο.
Κάθε κόκκος μια υπόσχεση
που αθετήθηκε.
Απλώσαμε τις παλάμες,
μα το έδαφος ανυποχώρητο.

Κάποτε μάθαμε να τραγουδάμε,
ήταν τότε που ξεκινούσαμε,
τόσο αφελής είμαστε.
Τώρα, οι φωνές μας
είναι βραχνές από τη σκόνη.
Δεν υπάρχει μουσική στη σιωπή.

Κάποιοι προσπάθησαν να ανέβουν ξανά.
Έφτιαξαν σκάλες από λέξεις,
φτερά από ψεύτικες ελπίδες.
Η γη τους γκρέμισε.
Και εμείς,
απλώς παρακολουθήσαμε.

Τα όνειρά μας πωλούνται.
Ένα-ένα,
σε τιμή ευκαιρίας.
Ποιος να θέλει όνειρα
που κουβαλούν στάχτη
και όχι φως;

Τα μάτια μας έμαθαν να βλέπουν.
Όχι χρώματα,
αλλά τις σκιές.
Τα όνειρα, όχι ζωντανά,
αλλά σαν αποτυπώματα σε θολούς καθρέφτες.

Περπατώ και ο χρόνος περνά.
Κάθε βήμα ένας αιώνας.
Οι άνθρωποι με κοιτούν περίεργα.

Ποιος είσαι;
Ένας ξένος.
Ένας ξένος παντού.

Μας είπαν να αγαπάμε.
Αλλά η αγάπη δεν ήταν ποτέ για μας.
Δεν είχαμε τίποτα να δώσουμε,
και τίποτα να πάρουμε.
Μόνο τα φτερά μας έμειναν,
σαν ανάμνηση που πονάει.

Φτερά σκονισμένα.
Άγγιξα το δικό μου.
Σαν ξεχασμένη φωτογραφία,
κι όμως ήταν ακόμα εκεί.
Όχι για να πετάξω,
αλλά για να θυμάμαι.

Ποιος μας έριξε;
Δεν είχε σημασία.
Ίσως εμείς.
Ίσως κανείς.
Η πτώση ήταν απλώς αναπόφευκτη.

Στις γωνίες των δρόμων,
ανάμεσα σε φθαρμένα κτίρια,
κρυβόμασταν.
Όχι από τον κόσμο,
αλλά από τους εαυτούς μας.
Η μεγαλύτερη σκιά ήταν πάντα δική μας.

Οι άνθρωποι ονειρεύονται
την ανάσταση.
Εμείς ονειρευόμαστε
ένα τέλος.
Όχι το τέλος της ζωής,
αλλά το τέλος του τίποτα.

Μια γυναίκα πέρασε ξανά.
Τα μάτια της,
πιο βαριά από πριν.

Μου ψιθύρισε κάτι,
αλλά οι λέξεις χάθηκαν
πριν φτάσουν στα αυτιά μου.

Δεν έγραψα τίποτα.
Δεν θυμάμαι εξάλλου αν μπορώ ακόμα.
Μόνο το φτερό στο χέρι μου
μπορούσε να γράψει.
Και αυτό είχε καεί.
Ήταν το τελευταίο.

Ημερολόγιο Αντιστροφής Πορείας

Βάδισα με τον ρυθμό τους.
Ίδιες ώρες, ίδια βήματα.
Στη σειρά, μηχανικά.
Έμαθα να σωπαίνω,
να χαμογελάω χωρίς λόγο,
να λέω ευχαριστώ.

Αλλά μια μέρα η ανάσα μου
έγινε κόμπος.
Ένα αόρατο σκοινί
με τραβούσε, κάτι με βάραινε.
Σταμάτησα να περπατάω.
Κοίταξα πίσω.

Η πορεία ήταν ψεύτικη.
Τα ίχνη μου, σβησμένα
από τον χρόνο και από τους άλλους.
Κι αυτοί, με μάτια γεμάτα αδιαφορία,
προχωρούσαν,
σαν ρολόγια που αρνούνται να σταματήσουν.

Γύρισα ανάποδα.
Όχι σαν επανάσταση.
Αλλά σαν κάτι που δεν μπορεί να συνεχίσει.
Το μονοπάτι δεν είχε νόημα.
Ούτε μπροστά,
ούτε πίσω.

Οι φωνές άρχισαν να υψώνονται.
Τι κάνεις;
Δεν βλέπεις ότι όλοι προχωράνε;
Τους άκουσα.
Αλλά οι φωνές τους
ήταν βουβές, σαν παλιές ταινίες.

Σταμάτησα να μιλάω τη γλώσσα τους.
Τα πρέπει, τα ίσως,
όλα έμοιαζαν ξένα.

Η πορεία τους είχε έναν προορισμό.
Εμένα, μόνο το κενό.
Και αυτό, το ήξερα καλά.

Αντιστροφή.
Όχι για να βρω διέξοδο.
Αλλά για να αφήσω πίσω
την αυταπάτη της ευθείας.
Μια στροφή στο τίποτα,
γιατί μόνο εκεί υπήρχε αλήθεια.

Περπατούσα ανάποδα.
Τα βλέμματα γίνονταν μαχαίρια.
Αυτός είναι τρελός,
είπαν.
Και τότε κατάλαβα,
ήμουν επιτέλους ζωντανός.

Η πορεία τους
έμοιαζε με γραμμή σε τετράδιο.
Συνεχής, ευθύγραμμη,
μέχρι το τελευταίο σημείο.
Η δική μου,
μια καμπύλη που τους ενοχλούσε.

Δεν υπήρχε τέλος,
μόνο αρχή.
Κάθε βήμα ανάποδο
ένα βήμα προς τα πάνω.
Το ημερολόγιο έμεινε άγραφο.
Ήταν η πρώτη φορά
που δεν χρειάστηκαν λέξεις.

Ημερολόγιο Ελλείψεων

Από μικρός έγραφα ημερολόγια.
Τις λέξεις που δεν τόλμησα να πω,
τις πράξεις που δεν τόλμησα να κάνω.
Ένα αρχείο απουσιών,
χρόνια γεμάτα κενά
που φώναζαν σιωπηλά.

Η ζωή μου γινόταν λίστες.
Αύριο να θυμηθείς να ζήσεις,
έγραφα.
Κι ύστερα έσκιζα τη σελίδα,
γιατί το αύριο
ήταν πάντα μια απάτη.

Ένα ημερολόγιο γεμάτο αριθμούς.
Ηλικίες, ραντεβού,
προθεσμίες που έληγαν πριν αρχίσουν.
Ο χρόνος,
ένας λογιστής
που ποτέ δεν χαμογέλασε.

Οι άνθρωποι έρχονταν και έφευγαν.
Άλλους τους σημείωνα,
άλλους τους άφηνα να χαθούν.
Πιο εύκολο έτσι.
Λιγότερες διορθώσεις,
λιγότερη φθορά
στο χαρτί και στην ψυχή.

Μια φορά προσπάθησα να γράψω
τις παρουσίες.
Αλλά πώς να περιγράψεις το φως
χωρίς τη σκιά του;
Το ημερολόγιο ξέρει μόνο
την απώλεια.

Ημερολόγια γεμάτα αναβολές.
Αγάπες που θα έρθουν,

όνειρα που θα υλοποιηθούν.
Ένα μέλλον φορτωμένο προσδοκίες
που ποτέ δεν έμαθε
να ζει στο παρόν.

Κι ύστερα ήρθε η αλήθεια.
Δεν χρειαζόμουν τίποτα.
Ούτε λέξεις,
ούτε υποσχέσεις.
Μόνο μια στιγμή σιωπής,
εκεί που οι ημερομηνίες καίγονται.

Το ημερολόγιο άρχισε να ξεθωριάζει.
Κάθε λέξη,
μια γραμμή που χανόταν
σε έναν ουρανό χωρίς σύνορα.
Κι εγώ,
επιτέλους ανάλαφρος.

Οι λέξεις σταμάτησαν να έχουν βάρος.
Έγιναν σύννεφα,
φτερά που έσκιζαν τον άνεμο.
Η αλήθεια δεν χρειαζόταν
ούτε χρονικά όρια,
ούτε τόπους.

Άρχισα να γράφω πάλι.
Όχι για αυτά που έχασα,
αλλά για αυτά που βρήκα.
Μια μικρή, καθημερινή απόδειξη
ότι η ζωή
είναι πάντα εκεί.

Το ημερολόγιο έγινε καθρέφτης.
Όχι για να κοιτάζω το παρελθόν,
αλλά για να βλέπω τον εαυτό μου
όπως είναι:
χωρίς φόβο,
χωρίς επιφύλαξη.

Δεν το έκλεισα ποτέ.
Άφησα τις σελίδες ανοιχτές,
να γράφονται από τον άνεμο,
τη βροχή,
τις ατέλειες.
Έτσι μόνο γεμίζουν οι ελλείψεις.

Ημερολόγιο Διακοπών

Δεν πήγα ποτέ διακοπές.
Όχι γιατί δεν ήθελα.
Απλώς δεν βρήκα
τι να διακόψω.
Η ζωή μου,
μια συνεχής αναμονή για την επόμενη στάση.

Το ημερολόγιο κρεμασμένο στον τοίχο
παίζει τον ρόλο του ταξιδιωτικού πράκτορα.
Κάθε μέρα μου υπόσχεται
ένα δρομολόγιο προς τη λήθη,
αλλά τα πλοία
δεν φεύγουν ποτέ στην ώρα τους.

Οι μέρες κυλούν σαν παλιό νερό
στο νεροχύτη.
Γεμάτες κάτι,
που όμως ξεπλένεται
προτού προλάβω να του δώσω όνομα,
κι εγώ ψάχνω ακόμα εισιτήριο.

Αλήθεια, αναρωτιέμαι πού πάνε τα εισιτήρια
που δεν χρησιμοποιήθηκαν ποτέ.
Σε ποια θάλασσα ξεκουράζονται,
ποιοι αμμόλοφοι τους έδωσαν καταφύγιο,
όταν ο ιδιοκτήτης τους
δεν τόλμησε ν' αποδράσει.

Στα όνειρά μου ταξιδεύω,
πάντα μετ' επιστροφής.
Αν και τελευταία
το μετ' μου φαίνεται περιττό.
Μένω εκεί.
Εκεί κανείς δεν κοιτάει το ρολόι.

Η θάλασσα,
τόσο κοντά και τόσο ξένη.
Σαν κάποιος να την έβαλε εκεί

για να θυμίζει
ότι ό,τι λαχταράς
δεν είναι ποτέ δικό σου.

Οι βαλίτσες μου είναι πάντα έτοιμες.
Για πού, δεν ξέρω.
Απλά είναι εκεί,
περιμένοντας ένα «ναι»
που δεν πρόκειται να έρθει
από στόμα που ξέρει μόνο «ίσως».

Κάποιοι πάνε στην Κρήτη,
κάποιοι στη Μύκονο,
εγώ πηγαίνω πάντα στον ίδιο προορισμό:
την πολυκατοικία.
Από τον πρώτο όροφο
στον πέμπτο.
Το ασανσέρ είναι δωρεάν.

Και το ημερολόγιο γελάει.
Αθώα, ειρωνικά.
Εσύ δεν θες διακοπές.
Θες μια παύση
στην κασέτα
που λέγεται ζωή σου.

Τα ημερολόγια βέβαια είναι ψεύτες.
Δεν κρατούν αρχεία.
Διαγράφουν το χθες,
κλέβουν το αύριο.
Αφήνουν μόνο κάτι μισοάδειες Δευτέρες
για να πούμε πως υπάρχουμε.

Δεν κατηγορώ τα ημερολόγια.
Ούτε τους χάρτες.
Κατηγορώ την ανυπαρξία του δρόμου
που οδηγεί
σε μια θάλασσα
που δεν μπορώ να αγγίξω.

Κλείνω τα μάτια.
Δεν έχει σημασία πού είμαι.
Το ημερολόγιο κάνει τελικά τη δουλειά του.
Καταγράφει το τίποτα.
Με ημερομηνία και τόπο.
Γιατί κι αυτά χρειάζονται κάποιες φορές.

Το Ημερολόγιο Ενός Μπάρμαν

Στις 8:00 ανοίγω την πόρτα
και καλωσορίζω τη μοναξιά των άλλων.
Στις 3:00, προσπαθώ να την πετάξω έξω,
αλλά δεν φεύγει ποτέ.

Οι καρέκλες είναι πάντα έτοιμες.
Εγώ όχι.
Στέκονται αγέρωχες,
λες και δεν έχουν ξανακούσει τον κόσμο
να θρυμματίζεται πάνω τους.

Πρώτος έρχεται ο κύριος Λεωνίδας.
Πίνει ένα ουίσκι με πάγο,
και μιλάει για τις αδικίες της ζωής,
λες και οι υπόλοιποι ζούμε στον Παράδεισο.

Η Σοφία παραγγέλνει μαργαρίτα
και χαμογελάει πλατιά.
Δεν της λέω ότι το χαμόγελό της
φαίνεται πιο κουρασμένο από το μίξερ μου.

Η ζωή είναι μια κακή ταινία,
μου λέει ο Πέτρος.
Και το μπαρ σου είναι το διάλειμμα.
Χαμογελώ,
αλλά δεν του λέω ότι είμαι ο τύπος
που πουλάει τα εισιτήρια.

Ο Θωμάς κάθεται πάντα στη γωνία.
Γράφει σε ένα μπλοκάκι.
Μια μέρα τον ρώτησα τι γράφει.
Την αυτοβιογραφία σου, είπε,
και μετά ζήτησε έναν διπλό καφέ.

Το τζουκμπόξ παίζει μόνο τραγούδια
που κάνουν τους ανθρώπους να θυμούνται.
Εγώ δεν θυμάμαι καν
γιατί το έφερα εδώ.

Η Έλενα μιλάει στο τηλέφωνο.
Κάνει πως γελάει,
αλλά το βλέμμα της είναι άδειο,
σαν την ταμειακή μου μηχανή.

Ένας άντρας ρωτάει αν έχουμε κοκτέιλ Ελπίδα.
Του λέω ότι είναι εκτός μενού.
Γελάει δυνατά
και μου δίνει μια παραγγελία για ουίσκι.

Οι καπνοί από τα τσιγάρα
σχηματίζουν σύννεφα στον αέρα,
σαν προειδοποίηση
ότι εδώ δεν πρόκειται να βρέξει ποτέ.

Η Κατερίνα κοιτάζει το ποτήρι της
σαν να ζητάει απαντήσεις.
Της λέω: Οι απαντήσεις βρίσκονται στα παγάκια.
Τα παγάκια έχουν ήδη λιώσει.

Ένας άντρας αφήνει το τηλέφωνό του στον πάγκο
και με ρωτάει αν έχω φορτιστή.
Δεν του λέω ότι η μπαταρία, δεν είναι το πρόβλημά του.

Η Αλεξάνδρα σηκώνεται απότομα
και ανακοινώνει ότι φεύγει.
Κανείς δεν της απαντά.
Ούτε το μπαρ την κράτησε ποτέ.

Το ρολόι στον τοίχο σταμάτησε πριν χρόνια.
Δεν το έχω αλλάξει.
Ποιος χρειάζεται χρόνο σε έναν τόπο
όπου όλα είναι σταματημένα;

Ποιος σε πληρώνει για να ακούς όλα αυτά;
με ρωτάει ένας πελάτης.
Η ζωή, του λέω.
Δεν γελάει.

Ένας τύπος χτυπάει το ποτήρι του στον πάγκο
και φωνάζει Περισσότερη βότκα!
Του βάζω νερό.
Δεν καταλαβαίνει τη διαφορά.

Οι καρέκλες γύρω από το μπαρ
μοιάζουν με κενές αγκαλιές.
Το πιο κοντινό πράγμα στην οικειότητα
που θα δεις εδώ.

Στις 2:00, το μπαρ γίνεται
ένα μουσείο χαμένων ψυχών.
Ιστορίες με κομματιασμένη αξιοπρέπεια
μαζεύονται στη γωνία σαν σκουπίδια.

Σε αυτόν το μικρό πλανήτη,
όπου οι άνθρωποι περιστρέφονται γύρω
από το ποτήρι τους
μέχρι να πέσουν.

Γυρίζω στο σπίτι
Προσθέτω άλλη μια γραμμή
στο ημερολόγιο:
Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν,
αλλά τα ποτά τους ναι.

Ρεμβάζοντας πάνω από ανοιχτό ημερολόγιο

Ησυχία.

Όχι αυτή που γαληνεύει,
αλλά η άλλη,
που μιλάει με σιωπές.
Γεμίζει το δωμάτιο,
αφήνει μια σκιά στα μάτια.

Η καρέκλα με κοιτάζει
σαν να περιμένει απόφαση.
Δεν έχω κάτι να της δώσω,
ούτε καν βάρος να τη λυγίσει.
Μόνο ένα κορμί που αιωρείται
ανάμεσα στο πριν και το ποτέ.

Οι κουρτίνες σπαταλούν
τον άνεμο που δεν μπήκε.
Οι χαραμάδες μοιάζουν φυλακή,
φως που λιποψύχησε.
Μα το απόγευμα επιμένει
να ξύνει το τζάμι της καρδιάς.

Στη στέγη του απέναντι σπιτιού,
τα περιστέρια είναι πιο σταθερά
από τη σκέψη μου.
Περιμένουν κάτι να αλλάξει,
αλλά τίποτα δεν έρχεται.
Μόνο το αργό τίποτα.

Ανάμεσα στις σελίδες του ημερολογίου,
μια λέξη ξεχάστηκε ανοιχτή.
Την κοιτάζω,
όχι γιατί την καταλαβαίνω,
αλλά γιατί νιώθω
ότι καταλαβαίνει εμένα.

Ο χρόνος δεν κάνει στάσεις,
αλλά σήμερα μοιάζει ακίνητος.
Ένας επισκέπτης βουβός,
που δεν βρίσκει την έξοδο.
Κι εγώ, οικοδεσπότης ανύπαρκτος,
δεν έχω να του προσφέρω τίποτα.

Το φως λιγοστεύει αργά,
σα να μετράει αντίστροφα.
Αν είχα κάτι να πω,
θα το έγραφα τώρα.

Μα οι λέξεις ξεχνιούνται
πριν προλάβουν να φτάσουν στα χείλη.

Η ρέμβη είναι παράθυρο
που κοιτάζει προς τα μέσα.

Δεν σου δείχνει το τοπίο,
αλλά το κενό σου.

Κι όσο κι αν θέλω να κοιτάξω αλλού,
εκείνο μένει και με κοιτάζει.

Ψάρια στον Ουρανό, Πουλιά στο Βυθό

Ξυπνάω κάθε μέρα στην ίδια φάρσα.
Το ξυπνητήρι ουρλιάζει σαν σειρήνα,
όχι για να με σώσει,
αλλά για να μου θυμίσει
ότι η ζωή είναι κύκλος
με τα κομμάτια του λάθος συναρμολογημένα.

Καφές πικρός,
σαν τη γεύση της πρώτης λέξης που λες.
Καλημέρα, λες στον τοίχο,
κι εκείνος, γεμάτος κατανόηση,
σου επιστρέφει
μόνο τη σιωπή του.

Στο δρόμο, τα φανάρια αναβοσβήνουν.
Κόκκινο για τους ανθρώπους,
πράσινο για τα λάθη τους.
Και η διασταύρωση πάντα γεμάτη
με εκείνους που δεν ξέρουν
προς τα πού να πάνε.

Οι εφημερίδες φωνάζουν ψέματα
με κεφαλαία γράμματα.
Το μετρό μυρίζει ιδρώτα
και κάτι σπάνιο που μοιάζει με ελπίδα,
αλλά δεν είναι.
Ίσως να είναι απλά σαπούνι.

Κάποιος ζητάει ψιλά,
κάποιος άλλος δίνει βλέμματα
που ζυγίζουν λιγότερο από το τίποτα.
Δεν είναι δική μου ευθύνη,
λες,
αλλά ξέρεις πως είναι.

Η δουλειά είναι μια βάρκα
με τρύπιο πάτο.
Σπρώχνεις το κουπί

για να σωθείς,
μα το μόνο που καταφέρνεις
είναι να βυθίζεσαι αργά.

Τα βράδια, οι διαφημίσεις υπόσχονται,
αν αγοράσεις το σωστό προϊόν,
η ζωή σου θα αποκτήσει νόημα.
Γιατί να διαλέξω ανάμεσα σε δύο αποτυχίες;
ψιθυρίζεις,
αλλά η τηλεόραση δεν απαντά ποτέ.

Κι ύστερα έρχεται η νύχτα,
όπου η πραγματικότητα φοράει τη μάσκα της λογικής.
Η πόλη, κλεισμένη σε καβούκι,
παίζει το παιχνίδι της εξάντλησης.
Κι εσύ, ένα πιόνι
που δεν του εξήγησαν ποτέ τους κανόνες.

Το παράλογο δεν είναι η εξαίρεση.
Είναι ο κανόνας,
το σκοινί που σε δένει
σε μια καθημερινότητα χωρίς πυξίδα.
Όλα είναι ανάποδα,
και κανείς δεν το παραδέχεται.

Αν δω ψάρια στον ουρανό
και πουλιά στο βυθό,
θα χαμογελάσω.
Όχι γιατί είναι αλλόκοτο,
αλλά γιατί, επιτέλους,
κάτι έχει αρχίσει να βγάζει νόημα.

Πλυντήριο

Η ζωή, ένα τεστ πολλαπλής επιλογής.
Πάντα το λάθος κουμπί πατάς,
και το μηχάνημα χαμογελάει,
έτοιμο να σε δοκιμάσει
στο επόμενο επίπεδο αυταπάτης.

Κάποιος έβαλε τον κόσμο
σε πλυντήριο.
Όλα στριφογυρίζουν,
χτυπιούνται.
Άνθρωποι και ιδέες
γίνονται ένα υγρό τίποτα.

Περπατάς σαν να ξέρεις.
Σαν να υπάρχει προορισμός.
Μα μέσα σου, ξέρεις:
το μόνο που βρίσκεις
είναι ένας άδειος φάκελος
με το όνομά σου πάνω.

Σου μιλάνε για όνειρα,
σου πουλάνε προορισμούς.
Στο τέλος,
είσαι πάντα αυτός
που πληρώνει το λογαριασμό
για το πάρτι που δεν πήγες.

Μια γυναίκα τρέχει στη μέση του δρόμου,
φωνάζει πως έπεσαν οι μάσκες.
Οι άλλοι συνεχίζουν,
κοιτάζουν τα παπούτσια τους.
Μάλλον δεν πρόσεξαν
ότι οι μάσκες ήταν τα πρόσωπά τους.

Σου είπαν πως η αλήθεια απελευθερώνει.
Μα όταν τη βρήκες,
είχες μόνο μια ερώτηση:
Και τώρα τι;
Και η αλήθεια,
σε κοίταξε βουβή.

Τα χέρια σου.
Όλα τα κουβαλάνε.
Άλλων τα λάθη,
άλλων τα δάκρυα.
Τα δικά σου,
κανείς δεν θέλει να τα δει.

Κάθε φορά που ρωτάς γιατί,
ο αέρας γεμίζει
με εκείνη τη σιωπή που κρύβει ένα,
δεν υπάρχει λόγος να ρωτάς.
Ερωτήσεις χωρίς απάντηση.
Και πάντα έτσι θα μείνουν.

Ο παράλογος κόσμος σε περιμένει
σε κάθε γωνία.
Δεν κρύβεται.
Σου κλείνει το μάτι,
σε καλεί να μπεις στο παιχνίδι του,
κι αν δεν παίζεις, χάνεις.

Η Τέχνη του να Χάνεις Χρόνο

Πρώτα βρες έναν άδειο καναπέ.
Έναν που να σε κοιτάζει
όπως ένας γιατρός κοιτάζει έναν ασθενή
που δεν έχει τίποτα σοβαρό.
Καθίστε μαζί,
αθόρυβοι συνεταίροι στο τίποτα.

Πιάσε το τηλεχειριστήριο.
Δεν χρειάζεται να ανοίξεις την τηλεόραση.
Απλά κράτησέ το.
Είναι μια υπενθύμιση
ότι μπορείς να αλλάζεις κανάλι,
αν ποτέ βρεις τη δύναμη.

Σκέψου να σηκωθείς.
Μην το κάνεις, όμως.
Η πρόθεση μετράει,
έτσι δεν λένε;
Σκέψου και την πρόθεση
σαν ένα μικρό επίτευγμα.

Το ρολόι στον τοίχο
δεν σταματά ποτέ.
Αυτό είναι το πιο αστείο:
η πιο αδιάφορη παρουσία
σε μια ακίνητη ζωή γεμάτη προσδοκίες.

Αν κάποιος σε ρωτήσει τι κάνεις,
πες πως δουλεύεις πάνω σε κάτι μεγάλο.
Δεν χρειάζεται να εξηγήσεις.
Η ασάφεια είναι η σωσίβια λέμβος
των χρονοκαταστροφών.

Παρατήρησε το φως
που περνάει μέσα από τις γρίλιες.
Είναι γεμάτο μικροσκοπικά σωματίδια σκόνης.
Κανείς δεν τους δίνει σημασία.
Και όμως, είναι οι πραγματικοί κυρίαρχοι του κόσμου.

Απάντησε σε email που δεν έλαβες.
Γράψε μια λίστα με πράγματα
που δεν θα κάνεις ποτέ.
Πιάσε το τηλέφωνο,
μην καλέσεις κανέναν.

Οι γείτονες πάλι μαλώνουν.
Μην μπεις στον κόπο να καταλάβεις γιατί.
Η τέχνη του να χάνεις χρόνο
περιλαμβάνει και την τέχνη
του να μην ακούς τίποτα σημαντικό.

Ένα βιβλίο σε κοιτάζει
από το τραπεζάκι του σαλονιού.
Γυρίζεις το κεφάλι.
Τα βιβλία είναι ύπουλα:
κρύβουν απαιτήσεις κάτω από εξώφυλλα.

Στο ψυγείο υπάρχουν μαγνητάκια από διακοπές.
Διαλέγεις τυχαία λέξεις:
χρόνος, τελειώνει, σύντομα.
Μα πριν σχηματίσεις φράση,
σε διακόπτει ο ίδιος σου ο εαυτός,
μη σπαταλές χρόνο σε νοηματικά παιχνίδια.

Το τηλέφωνο χτυπάει.
Προσπαθεί να σε ξεγελάσει να σηκωθείς.
Δεν το σηκώνεις. Αυτό κι αν είναι επίτευγμα.
Η ζωή πάντα σκαρφίζεται τρόπους
να κλέβει τους καλύτερους χαμένους της.

Η καφετιέρα σε κοιτάζει,
έτοιμη για δράση.
Αλλά εσύ αποφασίζεις
να κοιτάξεις το ταβάνι.
Είναι το μόνο πράγμα
που δεν περιμένει τίποτα από σένα.

Άνοιξε ένα κουτί αναμνήσεων.
Πάρε μια φωτογραφία.
Μην την κοιτάξεις, όμως.
Η τέχνη του να χάνεις χρόνο
είναι και η τέχνη του να αγνοείς το παρελθόν.

Βγες έξω.
Όχι για να πας κάπου.
Απλά περπάτησε χωρίς προορισμό.
Οι δρόμοι είναι τόσο απογοητευτικοί
όσο και άχρηστοι.

Στάσου μπροστά σε μια βιτρίνα.
Είναι γεμάτη αντικείμενα που δεν θες.
Η αντανάκλασή σου
δεν σε αναγνωρίζει.
Αυτό είναι πρόοδος.

Η πόλη είναι γεμάτη ταμπέλες.
«Προσοχή!», «Κίνδυνος!», «Η Είσοδος Απαγορεύεται!».
Τις αγνοείς.
Ούτε η πόλη περιμένει
από σένα να τις πάρεις στα σοβαρά.

Η μέρα πλησιάζει στο τέλος της.
Μα το τέλος δεν έχει καμία σημασία.
Η ώρα αλλάζει,
αλλά η αίσθηση μένει ίδια:
ένα μισοτελειωμένο τίποτα.

Κάποιος σου στέλνει μήνυμα:
Τι κάνεις;
Απαντάς:
Μαθαίνω την τέχνη του να χάνω χρόνο.
Είναι πολύ δύσκολη τέχνη,
αλλά κάποτε θα την τελειοποιήσω.

Η νύχτα πέφτει.
Τα φώτα της πόλης ανάβουν.
Αλλά δεν σε φτάνουν.

Είσαι στο σκοτάδι που περιμένει
να καταπιεί τα φώτα
σε ένα τελετουργικό αδιαφορίας.

Και κάπου εκεί,
ανάμεσα σε τίποτα και πουθενά,
ανακαλύπτεις:
το χάσιμο χρόνου
είναι η μόνη πράξη
που κάνει τη ζωή να μοιάζει με ζωή.

Μικρά Δράματα

Πρωί.

Στο ταχυδρομείο, η ουρά κουνάει

ανυπόμονα τις ώρες της.

Ένας άνδρας με φθαρμένη ομπρέλα

ρωτάει τη σειρά του:

Έχει κανείς μια επιστολή για μένα;

Το χαμόγελό του είναι σφραγισμένο

όπως τα γράμματα που δεν έλαβε ποτέ.

Η ταμίας χαμογελά από συνήθεια.

Όχι σήμερα, κύριε. Ίσως αύριο.

Η ομπρέλα του ανοίγει απότομα,

λες και κατάλαβε πρώτη

ότι δεν θα υπάρξει αύριο.

Στον γκισέ, ο ταχυδρόμος κοιτάζει επίμονα

τη μικρή μου επιστολή.

Μου λέει: Έχετε όνομα;

Του απαντώ: Προσωρινά, ναι.

Αλλά δεν θα ποντάριζα σε αυτό.

Στη στάση του λεωφορείου, ένα παιδί

τραβά τη φούστα της μητέρας του.

Μαμά, πότε θα έρθει το λεωφορείο;

Όταν σταματήσεις να ρωτάς,

του λέει, κοιτώντας το ρολόι της

που έχει ξεμείνει στο χθες.

Ξανατραβά τη φούστα της μητέρας του

ζητώντας ένα γλειφιτζούρι.

Η μητέρα απαντά πως είναι άσχημο

να έχεις τόσες απαιτήσεις,

ενώ η ζωή δεν έχει καμία.

Το λεωφορείο καταφτάνει ασθμαίνοντας.

Οι επιβάτες στριμώχνονται σαν ιδέες

που προσπαθούν να χωρέσουν

σε μια πρόταση που δεν έχει νόημα.

Κάποιος φωνάζει: Έχασα το κάθισμά μου!

Γυρίζω σπίτι,
βγάζω τα παπούτσια μου.
Οι κάλτσες μοιάζουν με παραίτηση:
τρύπιες, αλλά ακόμα χρήσιμες.

Στην κουζίνα, ο καφές αγνίζει
σαν κάτι που θέλει να πει
αλλά δεν βρίσκει λέξεις.
Το ραδιόφωνο ανακοινώνει νέα:
Η οικονομία βελτιώνεται.
Το ψυγείο γελάει με ένα κενό γουργουρητό.

Το μεσημέρι με βρίσκει να κοιτάζω από το παράθυρο
Στην πλατεία, βλέπω ένα περιστέρι
κοιτάζει τη σκιά του.
Σκέφτεται να πετάξει, αλλά τελικά μένει.
Δεν έχω λόγο να βιάζομαι,
λέει σε κανέναν.

Μια ηλικιωμένη κυρία κάθεται στο παγκάκι.
Κρατάει μια σακούλα με ψίχουλα,
μαζεμένα για άλλα περιστέρια
που δεν εμφανίζονται..
Ίσως σήμερα να είναι απασχολημένα,
ψιθυρίζει και αφήνει τα ψίχουλα κάτω.

Στο φούρνο, ο αρτοποιός
χαμογελάει στους πελάτες.
Φρέσκο ψωμί! Μυρίζει σαν παιδική ηλικία!
Κανείς δεν αντιμιλά.
Μόνο ένα παιδί λέει: Εμένα μου μυρίζει καμένο.

Η γειτόνισσα με τις ρόμπες
ποτίζει τα λουλούδια της.
Ποτίζω τα όνειρά μου, λέει στον σκύλο της.
Εκείνος την κοιτάζει σοβαρός.
Ξέρει πως τα όνειρα μαραίνονται πρώτα.

Στο σαλόνι, η τηλεόραση παίζει ίδιες ειδήσεις
και το τηλέφωνο χτυπά.
Μια φωνή στο ακουστικό λέει:
Είστε έτοιμος για αλλαγή στη ζωή σας;
Είμαι έτοιμος να το σκεφτώ, απαντώ,
αλλά η γραμμή έχει ήδη κλείσει.

Η νύχτα πέφτει απαλά
σαν καπνός από τσιγάρο
που δεν έχει τελειώσει.
Οι λάμπες του δρόμου αναβοσβήνουν
λες και σκέφτονται αν αξίζει.

Η κίνηση μειώνεται.
Οι άνθρωποι βιάζονται.
Το παράθυρο εξακολουθεί να κοιτάζει τον δρόμο,
αλλά κανείς δεν περνά.
Ο κόσμος περιμένει αθέατος κάτι που δεν έρχεται.

Στο δωμάτιό μου,
ο καθρέφτης μοιάζει να βαριέται.
Με κοιτάζει όπως κοιτάζεις
κάποιον που σου λέει το ίδιο ανέκδοτο
για τρίτη φορά.

Μαζεύω τα μικρά μου δράματα
σαν χαρτομάντιλα πεταμένα στο πάτωμα.
Τα διπλώνω και τα παίρνω μαζί στο κρεβάτι.
Ξαπλώνω.
Η οροφή έχει ρωγμές,
που μοιάζουν με δρόμους
που δεν πήρα ποτέ.
Σκέφτομαι να σηκωθώ, αλλά δεν το κάνω.

Στον ύπνο μου, βλέπω το ταχυδρομείο.
Ο άνδρας με την ομπρέλα περιμένει ακόμα.
Η ταμίας του λέει πως αύριο
θα φτάσουν όλες οι επιστολές του.
Εκείνος γελάει. Δεν την πιστεύει.

Στη στάση, το παιδί τρέχει πίσω από το λεωφορείο.
Η μητέρα του τον κοιτάζει έκπληκτη.
Μαμά, κοίτα, το έφτασα!
Το λεωφορείο σταματά.
Το παιδί φεύγει και γελά δυνατά.

Η κυρία με τη σακούλα
τώρα ταΐζει ένα σκύλο.
Πάντα εσύ είσαι εδώ, του λέει.
Εκείνος κουνά την ουρά του,
όχι για να συμφωνήσει,
αλλά γιατί δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνει.

Ξυπνάω από τον αλλόκοτο εφιάλτη.
Κοιτάζω την ήσυχη νύχτα, που προχωρά.
Το φεγγάρι παρατηρεί τα παγκάκια,
τα σπίτια, τα περιστέρια που κοιμούνται.
Κανείς δεν το βλέπει.
Ίσως το ξέρει και γι' αυτό λάμπει.

Το πρωί έρχεται πάλι.
Οι άνθρωποι μαζεύουν τα μικρά τους δράματα
Κάποια τα πετούν.
Αλλά τα βάζουν στην τσέπη,
γιατί ποτέ δεν ξέρεις.

Το Τρίξιμο της Ύπαρξης

Η κάρτα εισόδου κολλάει στην πόρτα.
Την τραβάω σαν να προσπαθώ
να ανοίξω το μέλλον μου.
Η πόρτα δεν κουνιέται.
Ξαναπροσπαθήστε, λέει ένα αυτοκόλλητο.

Στο ταβάνι του γραφείου,
μια καμένη λάμπα ακροβατεί.
Μη με κοιτάς έτσι, σκέφτομαι.
Ούτε εγώ λάμπω.

Η γραμματέας φοράει ένα κόκκινο φόρεμα.
Το χρώμα μοιάζει με πρόκληση.
Μα όταν την πλησιάζω,
μου λέει ότι ψάχνει
το σωστό κουμπί για το ασανσέρ.

Στο αρχείο, τα χαρτιά στοιβάζονται
σαν πτώματα ιστοριών
που κανείς δεν διάβασε.
Κάποιος με ρωτά αν βρήκα αυτό που ψάχνω.
Δεν θυμάμαι αν έψαχνα κάτι.

Η καφετιέρα βγάζει ήχους
σαν να πνίγεται.
Μια συνάδελφος την κοιτάζει με μίσος.
Ό,τι κι αν πεις, δεν φτιάχνεις εσπρέσο,
της λέει.

Στο διάλειμμα, ένα τηλέφωνο χτυπάει.
Απαντάω χωρίς σκέψη.
Μια φωνή μου λέει:
Η ζωή σας είναι σε αναμονή.
Παρακαλώ μην κλείσετε.
Αφήνω το ακουστικό ανοιχτό
και κατεβαίνω στην αποθήκη.

Στο υπόγειο, το φως τρεμοπαίζει
και καίγεται σαν αναστεναγμός.
Τα κουτιά γράφουν πάνω τους
Προσοχή: Εύθραυστο.
Δεν ξέρω αν εννοούν εμένα ή το περιεχόμενο.

Ένας καθρέφτης στην τουαλέτα
είναι ραγισμένος.
Στέκομαι απέναντί του και κοιτάζω.
Οι ρωγμές τραγουδούν μια μελωδία
μονότονη, χωρίς νότες.

Φεύγω.
Το ασανσέρ κατεβαίνει αργά.
Μέσα του, ένας άνδρας
με μια πλαστική σακούλα γεμάτη κέρματα.
Είναι για τα όνειρα, μου λέει.
Δεν γελάω.

Στον δρόμο, ένας άνδρας
πουλάει ψεύτικες ταυτότητες.
Η δικιά σας φαίνεται κουρασμένη, λέει.
Θέλετε μια καινούργια;
Τον προσπερνάω και φτάνω σπίτι.

Το κουδούνι της εξώπορτας χτυπάει.
Ένας νεαρός μου δίνει ένα φάκελο.
Αυτός δεν είναι δικός μου, του λέω.
Δεν πειράζει, απαντά.
Δεν είναι και δικός μου.

Η νύχτα μπαίνει από το παράθυρο
χωρίς να ρωτήσει.
Κρατάει ένα φανάρι
και ρίχνει φως στα ρούχα μου
που ακόμα αναρωτιούνται αν φορέθηκαν σωστά.

Το τηλέφωνο χτυπά ξανά.
Η φωνή επιστρέφει.
Η αναμονή συνεχίζεται.

Πώς νιώθετε;
Το κλείνω χωρίς να απαντήσω.

Ο ήχος της καρέκλας μου
είναι η μόνη συνομιλία που έχω.
Αναρωτιέμαι αν κι εκείνη
νιώθει μόνη.

Στο ψυγείο, ένα βάζο με τουρσί
είναι ακόμα στη θέση του.
Η ετικέτα του γράφει, Λήξη: 2025.
Το ανοίγω για να το δοκιμάσω.
Μυρίζει αναβολή.
Πάω στο κρεβάτι: Έναρξη ύπνου

Το ξυπνητήρι χτυπάει
για να μου θυμίσει ότι κοιμάμαι.
Άσε με λίγο ακόμα, του λέω.
Σιωπά, όπως μόνο οι προδότες ξέρουν.

Το πρωί έχει έρθει
χωρίς να ζητήσει καν συγγνώμη.
Σηκώνομαι και σκέφτομαι
αν η λάμπα στο υπόγειο
θα έχει ανάψει.

Το Μπαούλο των χαμένων αναμνήσεων

Βρέθηκε μόνο του,
στον αθέατο όροφο
που κατοικούν τα δεν θυμάμαι
και οι ξεχασμένες συσκευές,
οι ντουλάπες που περιέχουν
την ακινησία της ζωής μας.
Κρυμμένο πίσω από κασέτες
που μιλούσαν για μια εποχή
πιο αδιάφορη από τη δική μου.

Ένα μπαούλο.
Το ξύλο του είχε χαρακιές
σαν μυστικά που έγγραψε φυλακισμένος.
Το σκουριασμένο του κλειδί
έμοιαζε περισσότερο
με ερωτηματικό παρά με μέταλλο.
Το άνοιξα. Εννοώ:
Δεν άντεξα να μην το ανοίξω.

Μια στολή δύτη πρώτης γενιάς.
Κρατούσε ακόμη τη μυρωδιά
της θάλασσας.
Ή του φόβου.
Ίσως δεν έφτασε ποτέ
στον βυθό που έψαχνε.

Ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου,
χαραγμένο στις άκρες έγγραφε:
Να μην ξεχάσεις να κοιτάς.
Τα φόρεσα.
Όλα έγιναν πιο σκοτεινά,
αλλά έμοιαζαν να έχουν σημασία.

Ένα ζευγάρι μεταξωτά γάντια,
σε μέγεθος παιδικού ψέματος.
Τα φόρεσα.
Ένιωσα να με προστατεύουν
από κάτι που δεν υπήρχε πια.

Ένα ημερολόγιο του 1970,
χωρίς γραμμένη ούτε μία λέξη.
Οι μέρες του υπήρξαν,
αλλά έζησαν μόνες.
Στην τελευταία μόνο σελίδα,
μια αποστροφή:
Ευτυχώς τελείωσε κι αυτό.

Ένα κουτί σπίρτα.
Όλα άκαφτα, εκτός από ένα
που είχε καεί μόνο μέχρι τη μέση.
Το μισό μάλλον είχε φανεί αρκετό
για να φωτίσει μια στιγμή.

Μια κορνίζα, κενή.
Το τζάμι είχε μικρές ρωγμές,
σαν υπαινιγμούς
που δεν είχαν το θάρρος να ειπωθούν.
Το κενό πίσω από το τζάμι
ήταν ό,τι πιο πλήρες.

Ένας χάρτης.
Χωρίς μέρη, μόνο βέλη.
Κάθε κατεύθυνση κατέληγε
στην άκρη μιας απορίας.
Τον κράτησα.

Μια φιάλη ούισκι,
σφραγισμένη,
με μια ετικέτα γραμμένη στο χέρι:
Μη χαθείς μόνος σου.
Χάσου με παρέα.

Ένα παιδικό παιχνίδι
που ποτέ δεν έμαθα να παίζω.
Ένα σχοινάκι
με δεμένους κόμπους.
Το έσφιξα για λίγο στα χέρια μου,
με την ελπίδα
να λύσω κάτι στον εαυτό μου.

Ένα ρολόι τσέπης,
σταματημένο στις 4:07.
Το έβαλα στο αυτί μου
κι άκουσα το χτύπο του παρελθόντος
που παρίστανε το μέλλον.

Ένα φουλάρι.
Το χρώμα του είχε ξεφτίσει
σε έναν τόνο αναμονής.
Το φόρεσα στον καθρέφτη
και ήμουν αόρατος.

Μια επιστολή χωρίς παραλήπτη.
Σε θυμάμαι πιο έντονα
από ό,τι σε έζησα, έγραφε.
Κανείς δεν το είπε αυτό σε μένα.
Αλλά ήθελα να το πω εγώ.

Ένα δαχτυλίδι,
μικρό για οποιοδήποτε δάχτυλο.
Η πέτρα του είχε ρωγμές,
αλλά το μέταλλό του
ανέδυε μια παράξενη ζεστασιά,
σαν να είχε φορεθεί με αγάπη
που ξέφυγε από το χέρι.

Ένα σημειωματάριο γεμάτο μολυβιές.
Οι λέξεις είχαν σβηστεί.
Έμεναν μόνο οι γραμμές τους,
το αποτύπωμα της σκέψης,
το χνάρι όσων δεν τόλμησαν
να γίνουν προτάσεις.

Στην κάτω γωνία,
ένα γυάλινο μπουκάλι,
γεμάτο με αέρα.
Στην ετικέτα του έγραφε:
Για περίπτωση απώλειας αναπνοής.

Ένα ζευγάρι παπούτσια,
όχι ταιριαστά.
Το ένα ήταν αθλητικό,
το άλλο γόβα.
Δεν είχαν περπατήσει ποτέ μαζί,
αλλά η φθορά τους ήταν ίδια.

Στο τέλος, μια μικρή ταμπέλα:
Ευχαριστούμε που ανοίξατε το τίποτα.
Το μπουύλο μου έκλεισε το καπάκι,
λες και με προστάτευε
από το ίδιο του το περιεχόμενο.

Κατέβηκα από τη σοφίτα.
Δεν πήρα τίποτα μαζί μου,
αλλά έμεινε το βάρος στα χέρια μου,
σαν υπόσχεση ότι μια μέρα
θα ξανασυναντηθούμε,
αλλά το ένιωσα πιο πολύ σαν απειλή.

Οι Τρεις Αναπτήρες

Στο κάτω ράφι του παντοπωλείου,
ανάμεσα στα ξεχασμένα μολύβια
και τις άδειες πλαστικές σακούλες,
βρήκα έναν αναπτήρα.

Δεν τον αγόρασα.
Με κοίταξε, όμως,
σαν να ήξερε ότι θα επιστρέψω.

Δύο μέρες μετά,
ο ίδιος αναπτήρας
είχε αλλάξει θέση.
Τώρα καθόταν δίπλα στη ζάχαρη,
για να μπερδεύει τα χέρια που ψάχνουν.

Τον αγόρασα από ενοχή,
όχι από ανάγκη.
Τον έβαλα στην τσέπη μου
χωρίς να τον δοκιμάσω.

Την επόμενη εβδομάδα,
ο παντοπώλης μου έδωσε άλλον έναν,
δώρο, είπε,
γιατί ποτέ δεν έχεις αρκετούς.

Δεν του εξήγησα
ότι δεν καπνίζω.
Τι σημασία είχε;
Οι άνθρωποι πάντα δίνουν πράγματα
που δεν χρειάζεσαι.

Ο δεύτερος αναπτήρας
ήταν μπλε.
Ο πρώτος κόκκινος.
Δεν φαινόταν να ταιριάζουν,
αλλά τους έβαλα μαζί,
σε μια άδεια κούπα στο τραπέζι.

Την επόμενη μέρα,
ένας τρίτος εμφανίστηκε
στην κουζίνα μου, άχρωμος,
χωρίς να δώσει εξήγηση.

Θα ήταν χρήσιμο,
σκέφτηκα,
να είχα και φωτιά.
Ένας αναπτήρας
χωρίς φλόγα
είναι ένα είδος ποίησης.

Δοκίμασα τον κόκκινο.
Δεν άναψε.
Ο μπλε,
μια μικρή σπίθα,
σαν να χλευάζει την ιδέα της θερμότητας.

Ο τρίτος,
ο άγνωστος προέλευσης,
πυροβόλησε μια φλόγα
τόσο ψηλή,
που τρόμαξα.

Αυτόν κράτησα.
Τους άλλους τους άφησα
στην κούπα,
σαν ξεχασμένα ψέματα.

Μια εβδομάδα μετά,
ο τρίτος αναπτήρας
εξαφανίστηκε.
Τον έψαξα παντού:
στις τσέπες,
στα συρτάρια,
στο μυαλό μου.

Στο παντοπωλείο,
ο παντοπώλης γέλασε.
Πάντα επιστρέφουν, είπε.
Ό,τι χάνεται
σου θυμίζει ότι υπήρξε.

Δεν πήρα άλλον.
Αγόρασα ζάχαρη
και ένα μπουκάλι γάλα
που έσπασε στον δρόμο,
και η ζάχαρη κόλλησε στα παπούτσια μου.

Ατυχή γεγονότα φώτιζαν τη μέρα μου.
Είχα ξεχάσει τον αναπτήρα,
αλλά όταν μπήκα σπίτι,
ήταν πάλι στην κούπα.

Αυτή τη φορά,
δεν τον δοκίμασα.
Τον κράτησα δίπλα μου,
σαν υπενθύμιση ότι
οι μικρές φωτιές είναι πάντα δανεικές.

Ο μπλε και ο κόκκινος
κοίταζαν σιωπηλά,
σαν παλιοί φίλοι
που δεν αντέχουν πια να μιλήσουν.

Τελικά τους πέταξα.
Όχι από θυμό.
Ήταν απλώς άχρηστοι,
όπως όλα τα πράγματα
που δεν κάνουν τη δουλειά τους.

Μόνο ο τρίτος έμεινε.
Κάποτε θα τον ανάψω ξανά,
αλλά όχι σήμερα.
Η φωτιά μοιάζει πάντα περιττή
όταν δεν έχεις κάτι να φωτίσεις..

Σε άγνωστο μπαρ

Το μπαρ εμφανίστηκε σαν όραμα στο βάθος της οδού Τίποτα.
Δεν ήταν στη λίστα μου,
αλλά ούτε και η ζωή που ζούσα,
οπότε αποφάσισα να μπω.
Η πόρτα έτριξε σαν να διαμαρτυρόταν
για την επιμονή μου να υπάρχω.

Μέσα, το φως ήταν αρκετό για να σε δει η μοναξιά.
Οι άνθρωποι σκορπισμένοι σαν παλιά νομίσματα.
Κάποιοι είχαν αξία,
κάποιοι άλλοι απλώς έμεναν εκεί,
ξεχασμένοι,
περιμένοντας ένα χέρι να τους μαζέψει.

Παράγγειλα ένα ουίσκι,
όχι γιατί το ήθελα,
αλλά επειδή έτσι κάνουν όλοι στις ταινίες.
Ο μπάρμαν είχε βλέμμα που ήξερε τα πάντα για μένα
προτού καν πω με πάγο .
Αυτός ο τύπος δεν περιμένει τίποτα, σκέφτηκε.
Και είχε δίκιο.

Στη γωνία, ένας άντρας διάβαζε την εφημερίδα ανάποδα.
Είπα στον εαυτό μου ότι είναι ένας φιλόσοφος
που κοιτάζει τον κόσμο όπως πραγματικά είναι.
Αλλά μάλλον απλώς είχε πιει αρκετά
για να μη νοιάζεται αν το πρωτοσέλιδο λέει τέλος ή αρχή.

Η γυναίκα δίπλα μου είχε ένα χαμόγελο
που μοιάζει με εκείνο που φοράς
στη συνάντηση παλιών συμμαθητών.
Κρατούσε ένα ποτήρι σαν να ήταν μυστικό.
Περιμένετε κάποιον; με ρώτησε.
Μόνο τον εαυτό μου, της είπα.
Γέλασε, αλλά ήταν από εκείνα τα γέλια
που ακούγονται όταν κλειδώνεις πόρτα.

Στο τζουκμπόξ έπαιζε μια μελωδία
που έμοιαζε με τη ζωή:

χωρίς ρεφρέν,
χωρίς αποκορύφωση,
μόνο ένα μόνιμο βουητό
που σε κάνει να ξεχνάς τι περίμενες εξ αρχής.

Μια στιγμή όλοι κοίταζαν προς την έξοδο.
Ένας άντρας σηκώθηκε,
άφησε ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι
και είπε: Θα γυρίσω.
Αλλά δεν το εννοούσε.
Κανείς δεν επιστρέφει εδώ.
Κι όμως, όλοι είναι εδώ για πάντα.

Στο τρίτο ποτό,
η πραγματικότητα άρχισε να διαλύεται.
Ο μπάρμαν μιλούσε για μια εποχή
που το μπαρ είχε παράθυρα.
Τα σφραγίσαμε όταν οι άνθρωποι
άρχισαν να ψάχνουν τρόπο να δραπετεύσουν.
Αναρωτήθηκα αν έπρεπε να γελάσω ή να πιώ.

Το ρολόι στον τοίχο δεν είχε δείκτες,
μόνο μια αντανάκλαση του φωτός.
Η ώρα δεν περνούσε,
αλλά ούτε και σταματούσε.
Κάποιος είπε ότι το μπαρ
είναι σαν την αληθινή αγάπη:
όταν την αγκαλιάσεις, δε θες να την αφήσεις.
Κανείς δεν τον διόρθωσε.

Στο τέλος, όταν σηκώθηκα να φύγω,
η γυναίκα με ρώτησε αν θα επιστρέψω.
Μόνο αν δεν βρω αλλού ψεύτικες υποσχέσεις, της είπα.
Η πόρτα έκλεισε πίσω μου με έναν αναστεναγμό,
και έξω, τα φώτα της πόλης έμοιαζαν
με όρκους που κανείς δεν κρατάει.

Νυχτερινά Ποτά

Ήταν το είδος του μπαρ
που θα περίμενες να βρεις σε μια ταινία,
εκεί όπου οι χαρακτήρες είναι καταραμένοι
πριν καν εμφανιστούν τα ονόματά τους στους τίτλους.

Στο βάθος, μια γυναίκα με καπέλο
που έμοιαζε με ομπρέλα ανεστραμμένη από τον άνεμο
έπινε ένα ποτό που είχε το χρώμα της αποτυχίας.

Παράγγειλα κάτι απλό
Οτιδήποτε δεν έχει αναμνήσεις μέσα του,
είπα στον μπάρμαν.
Μου γέμισε το ποτήρι με σιωπή.

Δίπλα μου καθόταν ένας άντρας
με μάτια που θύμιζαν χαμένες λεωφόρους.
Μου είπε ότι ήταν συγγραφέας.
Και τι γράφεις; τον ρώτησα.
Συγγνώμες, απάντησε.

Το τζουκμπόξ έπαιζε κάτι που έμοιαζε
με αποχαιρετισμό σε αργή κίνηση.
Ή ίσως ήταν η δική μου διάθεση
που μεταφραζόταν σε μουσική.

Η γυναίκα με το καπέλο με κοίταξε
και μου είπε:
Ξέρεις, το πρόβλημα με τα νυχτερινά ποτά
είναι ότι δεν έχουν ποτέ ξημέρωμα.
Έγνεψα. Δεν ήξερα τι να απαντήσω,
οπότε ήπια το ποτό μου σαν να είχε όλες τις απαντήσεις.

Έξω, η βροχή έπεφτε σαν τραγούδι του Ζαμπέτα,
ακριβώς ράιτ θρού
και τα παράθυρα θόλωναν
από ανάσες που δεν είχαν σώμα.

Κάποιος στο βάθος είπε ένα αστείο
για τον θάνατο,
και όλοι γέλασαν σαν να ήξεραν
ότι το αστείο ήταν γι' αυτούς.

Ο συγγραφέας σηκώθηκε να φύγει.
Πριν περάσει την πόρτα,
γύρισε και μου είπε:
Γράψε κάτι για μένα.
Δεν είπα τίποτα, αλλά σκέφτηκα
ότι το είχε κάνει ήδη και δεν το ήξερε.

Η γυναίκα με το καπέλο έφυγε λίγο αργότερα.
Άφησε πίσω της ένα άδειο ποτήρι
και ένα άρωμα που θύμιζε ματαιότητα.

Το μπαρ άρχισε να αδειάζει
όπως η νύχτα αδειάζει
από όνειρα που ποτέ δεν θα πραγματοποιηθούν.

Ο μπάρμαν έσκυψε και καθάρισε την μπάρα.
Περίεργη νύχτα, είπε.
Όλες είναι, απάντησα κοιτά.

Παρατήρησα το ποτήρι μου.
Το φως μέσα του έμοιαζε με υπόσχεση,
πράγμα απίθανο.

Άλλο ένα; με ρώτησε.
Όχι, είπα,
θα κρατήσω το ίδιο ψέμα που έχω.

Η πόρτα άνοιξε,
και για μια στιγμή ο κρύος αέρας
έφερε μέσα τη μυρωδιά μιας άλλης ζωής
που θα μπορούσα να έχω ζήσει.

Το μπαρ ήταν άδειο τώρα.
Μόνο εγώ,
ο μπάρμαν,
και μια σπασμένη καρέκλα που έμοιαζε να λέει:
Μη με φτιάξετε. Μ' αρέσει όπως είμαι.

Έβαλα το παλτό μου,
έριξα μια τελευταία ματιά γύρω μου.
Το μπαρ δεν είχε αλλάξει,
αλλά εγώ είχα πει αρκετά
για να πιστέψω ότι ίσως είχε.

Καληνύχτα, είπα.
Ο μπάρμαν δεν απάντησε,
ίσως γιατί δε βρήκε κάτι καλό στη νύχτα.

Έξω, ο δρόμος ήταν άδειος.
Η βροχή είχε σταματήσει,
αλλά η μυρωδιά της ήταν ακόμα εκεί,
σα μουχλιασμένο γράμμα που δεν ανοίχτηκε ποτέ.

Κοίταξα προς το παράθυρο του μπαρ.
Το φως μέσα του
έμοιαζε με μια μικρή αναλαμπή ελπίδας
και ήξερα ότι ήταν η μόνη,
που μπορούσα να εμπιστευτώ.

Ξανά στο ίδιο μπαρ

Το μπαρ ήταν γεμάτο.
Όχι από ανθρώπους,
αλλά από εκδοχές εαυτών που κάποτε έπιναν εδώ,
αφήνοντας πίσω τους σκιές να παραγγέλνουν.

Τα ποτήρια έμοιαζαν με μικρά ενυδρεία.
Κρατούσαν μέσα τους
λίγο αλκοόλ, λίγο πνιγμό
και μια ελπίδα που έμοιαζε πάντα διαυγής.

Οι καρέκλες δεν είχαν καμία πρόθεση
να προσφέρουν παρηγοριά.
Ήταν εκεί μόνο για να θυμίζουν
ότι οι άνθρωποι συνηθίζουν να κάθονται
όταν κουβαλούν πολλά.

Ένα ρολόι στον τοίχο
περιστρεφόταν σαν κουρασμένο εκκρεμές,
χωρίς καμία διάθεση να φτάσει κάπου.
Ίσως επειδή ήξερε πως κανείς δεν το κοιτά.

Ποτό; ρώτησε ο μπάρμαν.
Το στόμα μου είπε, Ναι.
Η καρδιά μου είπε, Δεν έχει σημασία.
Δεν ξέρω ποιος από τους δύο είχε δίκιο.

Στη γωνία, ένα ζευγάρι μιλούσε
σε τόνο τόσο χαμηλό
που ακουγόταν σαν ησυχία με παύσεις.
Τα μάτια τους, όμως, φώναζαν.

Το τζουκμπόξ έπαιζε ένα τραγούδι
που όλοι είχαμε ξεχάσει,
και, παραδόξως,
κανείς δεν ήθελε να θυμηθεί.

Τα φώτα τρεμόπαιζαν πάνω στα ποτήρια,
κάνοντας το αλκοόλ να μοιάζει
με υγρό χρυσάφι που έχασε την αξία του.

Κάποιος γέλασε δυνατά.
Το γέλιο του χτύπησε τον τοίχο
και έπεσε κάτω σαν ξεφούσκωτο μπαλόνι.

Γιατί έρχεσαι εδώ; ρώτησε κάποιος.
Αναρωτήθηκα αν ήταν ρητορικό.
Αναρωτήθηκα αν είχα απάντηση.

Το ποτό μου είχε πικρή γεύση.
Ή μήπως ήταν η γλώσσα μου
που είχε ξεχάσει πώς είναι το γλυκό.

Η ατμόσφαιρα είχε μια μυρωδιά παλιάς υπομονής.
Ίσως ήταν η ανάσα των ανθρώπων
που δεν ήθελαν να παραδεχτούν
ότι τίποτα δεν θα αλλάξει απόψε.

Η πόρτα άνοιξε.
Ένας ψυχρός αέρας εισέβαλε,
θυμίζοντας σε όλους
ότι έξω δεν υπήρχε καμία υπόσχεση ζέστης.

Σηκώθηκα,
κρατώντας το παλτό μου
σαν ασπίδα απέναντι στην αβεβαιότητα.

Περπάτησα στο πεζοδρόμιο.
Το φως από το μπαρ έσβησε
σαν μάτι που κουράστηκε να βλέπει.

Και τότε, κατάλαβα:
Τα νυχτερινά ποτά
είναι απλώς μια ακόμη δικαιολογία
για να αντέχεις τις ανατολές
που δεν ζήτησες.

Στάση Λεωφορείων

Η στάση έχει μια ταμπέλα,
στραβή, σαν τη μέρα που ξύπνησα.
Τα λεωφορεία περνούν αραιά,
σαν τις καλές ιδέες.
Ο χρόνος εδώ μετριέται
σε ανάσες ανυπομονησίας.

Ένα ζευγάρι στέκεται πλάι μου.
Μιλάνε για ταξίδια, για όνειρα,
και για το επόμενο λεωφορείο.
Ακούω τα πάντα,
εκτός από τη λέξη αγάπη.
Ίσως την περιμένουν κι αυτήν.

Η γιαγιά στη γωνία κρατάει ένα σακίδιο
γεμάτο πλαστικά μπουκάλια.
Σαν να μαζεύει τις αναμνήσεις
που οι άλλοι πετάνε.
Χαμογελάει με νόημα,
αλλά κανείς δεν κοιτάζει.

Ένα κορίτσι με μπλε μαλλιά
ακουμπάει στο παγκάκι.
Το τηλέφωνό της λάμπει πιο δυνατά
από την ίδια τη μέρα.
Ίσως γράφει ποίηση, σκέφτηκα
τελικά έβαζε φίλτρα σε μια selfie.

Ένας άντρας με σακάκι
βρίξει χαμηλόφωνα το ρολόι του.
Κάθε λεπτό κι ένας εχθρός.
Η γραβάτα του στραγγαλίζει την υπομονή του.
Θα ήθελα να του πω ότι
το λεωφορείο δεν έχει καμία βιασύνη.

Η ταμπέλα γράφει Λεωφορείο 13.
Ο αριθμός μοιάζει καταραμένος.
Φαίνεται τόσο παράταιρο
με τη διαφήμιση στη στάση,

που υπόσχεται
ένα νέο ξεκίνημα,
μόνο με 19,99 ευρώ.

Κανείς δεν κοιτάζει την αφίσα.
Ίσως φοβούνται ότι το νέο ξεκίνημα
είναι πιο κουραστικό από το παλιό.

Μια σφήκα πετάει ανάμεσά μας,
ψάχνοντας κάποιον πιο ανήσυχο
από την ίδια.
Ο τύπος δίπλα μου κουνάει τα χέρια του
και εκείνη τον τσιμπά.

Το λεωφορείο επιτέλους φτάνει.
Όλοι σηκώνονται σαν μαριονέτες
που κάποιος θυμήθηκε να κινήσει.
Αλλά όχι εγώ.
Εγώ περιμένω το επόμενο.

Ο οδηγός μοιάζει κουρασμένος,
σαν να έχει κάνει το ίδιο δρομολόγιο
εκατό χρόνια.
Οι επιβάτες τον κοιτάζουν
σαν να τους χρωστάει κάτι.
Ίσως τον χαμένο χρόνο τους.

Ένας άντρας προσπαθεί να περάσει
το ηλεκτρονικό του εισιτήριο.
Το μηχάνημα κάνει έναν ήχο απόρριψης.
Το πρόσωπό του κοκκινίζει,
αλλά κανείς δεν ενδιαφέρεται.
Όλοι έχουμε ζήσει μεγάλες αποτυχίες.

Η πόρτα κλείνει
με έναν ήχο που θυμίζει παλιά κλειδαριά.
Η στάση μένει πάλι άδεια.
Μόνο εγώ και μια περιρρέουσα σιωπή.

Η στάση γεμίζει πάλι σιγά-σιγά.
Μια κοπέλα κοιτάζει το ρολόι της,

αλλά όχι από ανάγκη.
Μοιάζει με εκείνους
που ψάχνουν μια δικαιολογία για να ξεχαστούν.

Από το βάθος έρχεται ένας άντρας.
Κρατάει έναν καφέ
που μοιάζει να είναι πιο ακριβός
από την ίδια του τη ζωή.
Κάθεται μακριά μου.

Στο διπλανό περίπτερο, κάποιος ρωτάει
γιατί τα περιοδικά είναι κρεμασμένα
Είναι προδότες απαντάει ο περιπτεράς
μας θυμίζουν ότι κάποτε διαβάζαμε.

Μια μητέρα προσπαθεί να κρατήσει
το παιδί της ήσυχο.
Το αγόρι τρέχει γύρω από τη μητέρα του,
κρατώντας ένα λούτρινο ζώο.
Το ζώο είναι λιοντάρι.
Εκείνη, ένας θηριοδαστής
που προσπαθεί να επιβιώσει.

Του δίνει μια σοκολάτα,
κι εκείνο τη δέχεται σαν να ήταν
το νόμισμα που ανοίγει όλες τις πόρτες.

Ένας σκύλος ξαπλώνει κάτω από τη σκιά
της ταμπέλας.
Δεν περιμένει τίποτα,
κι όμως, μοιάζει πιο ήρεμος
από όλους μας.

Μια γυναίκα κουβαλάει μια βαλίτσα
σαν να είναι όλη της η ζωή εκεί μέσα.
Ακούω τη ρόδα να σέρνεται,
σαν να παραπονιέται
για τις ευθύνες που της φόρτωσαν.

Ο ήχος μιας μηχανής
ακούγεται από μακριά.
Οι άνθρωποι κοιτάζουν

σαν να ετοιμάζονται για μάχη.
Αλλά δεν είναι το λεωφορείο.

Κάποιος μιλάει δυνατά στο τηλέφωνο.
Η συζήτησή του γεμίζει τη στάση
με ιστορίες που κανείς δεν ζήτησε να ακούσει.
Αλλά όλοι ακούμε.

Το επόμενο λεωφορείο έρχεται.
Σηκώνομαι και μπαίνω.
Η ζέστη μέσα είναι ανυπόφορη,
αλλά πιο υποφερτή
από την αναμονή στη στάση.

Το κάθισμά μου είναι από σκληρό πλαστικό,
μια υπενθύμιση ότι η άνεση
δεν είναι δωρεάν.
Γέρνω πίσω
και αφήνω το σώμα μου να συνηθίσει
τη δυσκολία.

Ο τύπος δίπλα μου ψάχνει μανιασμένα
μια θέση στην εφαρμογή του τηλεφώνου του.
Οι θέσεις πάντα τελειώνουν,
αλλά η ελπίδα δεν τελειώνει ποτέ.
Τουλάχιστον, όχι μέχρι να φορτίσει ξανά.

Σκέφτομαι ότι η ζωή μοιάζει
με στάση λεωφορείου.
Περιμένουμε όλοι κάτι,
χωρίς να ξέρουμε
αν αυτό που έρχεται
είναι ό,τι θέλαμε.

Ανάποδα

Ξεκίνησα όπως όλοι.
Με οδηγίες γραμμένες σε χαρτιά μιας χρήσης.
Προχώρα μπροστά,
η ζωή είναι μια ευθεία.
Ακόμα και το φως των φαναριών
είχε πάντα πράσινο.

Δεν ρώτησα ποτέ πού πάω.
Ούτε γιατί.
Ο δρόμος είχε πλάκες
από υποσχέσεις,
και στον αέρα μύριζε
μια κενότητα που έμοιαζε οικεία.

Στα μισά της διαδρομής,
η ευθεία άρχισε να λυγίζει.
Ένα μικρό ρίγος
ξεπήδησε από τις γωνίες των ματιών μου.
Τόσο δα.
Αρκετό να με κάνει να σταματήσω.

Και τότε το είδα:
πίσω μου,
μια γραμμή από ίχνη που δεν αναγνώριζα.
Τα βήματά μου
ποτέ δεν ήταν δικά μου.
Ήταν των άλλων.

Γύρισα ανάποδα.
Οι ταμπέλες δεν είχαν πια λέξεις,
μόνο σύμβολα που έσβηναν αργά.
Αναρωτήθηκα αν γυρίζω πίσω
ή αν αυτό το πίσω
ήταν απλώς μια άλλη αρχή.

Περπατούσα κόντρα στον άνεμο.
Οι άνθρωποι με προσπερνούσαν,
δεν με κοίταζαν καν.

Ποιος ασχολείται με αυτούς που γυρίζουν πίσω;
Όλοι ψάχνουν κάτι μπροστά.
Ακόμα κι αν δεν ξέρουν τι.

Οι στιγμές ξαναεμφανίζονταν.
Μια ξεχασμένη αγκαλιά,
ένα ανείπωτο συγγνώμη,
μια πόρτα που δεν άνοιξα.
Προσπάθησα να τις κρατήσω,
αλλά γλιστρούσαν σαν νερό.

Κάθε βήμα ήταν ένας θόρυβος
έσπαγε τη σιωπή της διαδρομής.

Διαδρομή για πού όμως.
Μου είπαν ότι η πορεία έχει προορισμό.
Δεν μου είπαν ποτέ
τι να κάνω όταν αυτός
δεν υπάρχει.

Αλλά ξέρω ότι τα βήματα
ήταν τουλάχιστον δικά μου.

Και τότε κατάλαβα.
Η αντιστροφή δεν είναι ήττα.
Είναι η μόνη νίκη
που δεν θέλει κανείς να κάνει.
Να γυρίζεις πίσω,
να βρεις αυτά που κρύφτηκαν.
Αυτά που ξέχασες.

Εμπρός ή ανάποδα δε φτάνεις πουθενά.
Δεν υπάρχει τέλος σε αυτόν τον χάρτη.
μόνο το σημείο που επιλέγεις να σταθείς,
έχει σημασία.

Μια σειρά ευχάριστων γεγονότων

I

Ξυπνάς με έναν κόμπο στο λαιμό.
Το φως από το παράθυρο
δεν είναι ήλιος, αλλά η λάμπα
που τρεμοπαίζει, σε ταινία film noir.

Η καφετιέρα στάζει αργά.
Μια σταγόνα, δύο,
αρκετές για να γεμίσουν
την υπομονή σου με πικρό κατακάθι.

Οι ειδήσεις μιλάνε για ελπίδα,
αλλά τα πρόσωπα στις οθόνες ψυχρά,
σαν ψεύτικες αποχαιρετιστήριες κάρτες.

Ο διάδρομος της πολυκατοικίας μυρίζει
παλιά φαγητά και καινούργια απελπισία.
Οι γείτονες βουβοί,
παράθυρα κλειστά, σαν μάτια.

Στο ασανσέρ, η σιωπή έχει βάρος.
Τα κουμπιά φωτίζονται
χωρίς να οδηγούν πουθενά,
όπως οι επιλογές σου.

Η πόρτα ανοίγει στον δρόμο.
Περπατάς ανάμεσα σε ανθρώπους
που κοιτάζουν κάτω,
ψάχνοντας κάτι που δεν υπάρχει.

II

Στο γραφείο, όλοι βιαστικοί
τρέχουν σαν εκπαιδευμένοι σκύλοι.
Χέρια χτυπούν πλήκτρα, χείλια ανοιγοκλείνουν
για να μιλήσουν μηχανικά, χωρίς ουσία.

Η συζήτηση περιστρέφεται γύρω
από αριθμούς και κενά βλέμματα.
Κανείς δεν γελάει, εκτός από το ρολόι
που κοροϊδεύει τον χρόνο.

Ένα email χτυπά σαν ξυπνητήρι.
Δεν είναι σημαντικό,

αλλά το ανοίγεις,
για να νιώσεις κάτι.

Στο βάθος του μυαλού, ένα απόμακρο βουητό.
Η καφετιέρα ξανά γεμάτη.
Ο καφές χλιαρός,
όπως οι σκέψεις σου.

Ένας συνάδελφος σε κοιτάζει.
Θα πει κάτι; Όχι.
Μόνο στέκεται,
και το βλέμμα του γλιστράει.

Στις 4, το φως του απογεύματος
χτυπά το τζάμι.
Δεν είναι όμορφο, ούτε άσχημο.
Είναι απλά εκεί, όπως εσύ.

III

Επιστροφή. Ο δρόμος μυρίζει
βροχή και καυσαέριο.
Οι στάσεις γεμάτες σώματα
που περιμένουν να εξαφανιστούν.

Το σπίτι σου είναι άδειο.
Ανοίγεις τα φώτα
και αυτά μοιάζουν να φωτίζουν
το λάθος μέρος.

Βγάζεις τα παπούτσια σου,
αλλά τα βήματα μένουν.
Κάποιος άλλος περπατά
μέσα στη σιωπή σου.

Η τηλεόραση γεμίζει τον χώρο
με φωνές ξένες.
Μιλάει για γεγονότα,
που δεν είναι δικά σου.

Στο τραπέζι, το φαγητό κρυώνει.
άγευστο και άχρωμο,
αλλά προσπαθείς να φας
για να γεμίσεις το κενό.

Στο τέλος, το σώμα σου
πέφτει στο κρεβάτι.
Η μέρα τελείωσε,
όπως και κάθε άλλη μέρα.

Άλλη μια σειρά ευχάριστων γεγονότων

I

Το ξυπνητήρι χτυπά.
Όχι για να σε σηκώσει,
αλλά για να σου θυμίσει
ότι δεν κοιμήθηκες.

Η κουρτίνα μισάνοιχτη,
το φως θαμπό εισβάλλει,
ξεθωριασμένο σαν παλιά φωτογραφία,
από εκείνες που δεν κράτησες.

Στο μπάνιο, ο καθρέφτης
σου επιστρέφει ένα βλέμμα
που δεν αναγνωρίζεις,
αλλά δεν το ρωτάς.

Το νερό τρέχει αδιάφορα.
Όχι ζεστό, όχι κρύο,
απλώς υπάρχει,
όπως κι εσύ.

Τα ρούχα τα ίδια,
σχεδόν κομμάτι του δέρματός σου.
Κάθε μέρα τα φοράς,
κάθε μέρα τα ξεχνάς.

Η πόρτα κλείνει.
Μαζί της, μια στιγμή
παράξενης σιωπής,
πριν πέσεις στον θόρυβο.

II

Οι δρόμοι γεμάτοι πρόσωπα,
αλλά κανένα δεν κοιτάζει.
Όλοι κινούνται,
κανείς δεν προχωρά.

Στη στάση, μια γυναίκα
κρατά μια πλαστική σακούλα.
Την κοιτάζει λες και έχει μέσα
τη ζωή της.

Το λεωφορείο έρχεται,
γεμάτο και βαρύ,

αλλά παρόλα αυτά χωρά
λίγο ακόμη φορτίο.

Στον προορισμό σου,
κανείς δεν περιμένει.
Ο χρόνος στέκεται στις γωνίες,
ακίνητος, παρατηρεί.

Το γραφείο ένας λαβύρινθος.
Χαρτιά, τηλέφωνα,
αριθμοί που χορεύουν
σε αόρατες χορδές.

Η ώρα περνά χωρίς να φύγει.
Το ρολόι γυρίζει,
αλλά εσύ μένεις,
αόριστα να μετράς, τότε θα φύγεις.

III

Το σπίτι στέκει εκεί,
όπως το άφησες,
αλλά μοιάζει πιο μικρό.

Η καρέκλα στην κουζίνα
είναι η ίδια,
αλλά το τραπέζι έχει αλλάξει.
Μάλλον εσύ το κοιτάς αλλιώς.

Η τηλεόραση γεμίζει τον χώρο,
όχι με εικόνες,
αλλά με φωτεινή ρουτίνα
που απλώνεται παντού.

Τα χέρια σου ακουμπούν το πρόσωπο.
Δεν υπάρχει κούραση,
μόνο ένα βάρος
που δεν ξέρεις από πού έρχεται.

Στο κρεβάτι, το ταβάνι σε κοιτάζει.
Δεν λέει τίποτα,
αλλά σε καλεί
να δεις κάτι που δεν υπάρχει.

Τα μάτια κλείνουν.
Αύριο νέα μέρα θα αρχίσει
χωρίς να τελειώσει η παλιά.
Ο κύκλος μένει ανοιχτός.

Οι βιολέτες μαράθηκαν

I

Στη γλάστρα, μια σκιά απλώθηκε.
Οι βιολέτες έγειραν,
σαν να κουράστηκαν να κρατούν
το βάρος της ομορφιάς.

Στο περβάζι, ο αέρας
φύσηξε έναν ψίθυρο.
Ξέχασες, είπε,
και χάθηκε.

Το χώμα, στεγνό και αδιάφορο,
ξεχάστηκε στον ήλιο.
Καμία βροχή,
καμία υπόσχεση.

Η ζωή που κάποτε άνθισε
είχε αφήσει μόνο
ένα άρωμα αχνό,
μια σκιά που χανόταν.

Τα φύλλα θρυμματίστηκαν
σαν παλιές αναμνήσεις.
Μόνο η ρίζα, σιωπηλή,
κρατά ακόμα κάτι μυστικά.

Ίσως στο βάθος,,
λίγη ζωή να τρέμει ακόμη,
σαν να ψάχνει τρόπο
να γυρίσει πίσω.

II

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι.
Άνθρωποι έρχονταν και έφευγαν,
χωρίς να βλέπουν
τι είχε απομείνει στο πλάι.

Οι τοίχοι, γκρίζοι και λερωμένοι,
κρατούσαν τις φωνές
από παλιά τραγούδια
που κανείς δεν θυμόταν.

Ένας άντρας με καπέλο
στεκόταν στη γωνία.

Περίμενε κάτι,
αλλά δεν ήξερε τι.

Οι λάμπες στους δρόμους
φώτιζαν, όπως πάντα.
Ο κόσμος τις κοιτούσε,
αλλά το φως ήταν ξένο.

Τα παράθυρα είχαν κλείσει,
όχι από φόβο,
αλλά από συνήθεια.
Μια συνήθεια που έμοιαζε με αρρώστια.

Μέσα σε αυτή την εικόνα,
κάποιος ψιθύρισε:
Οι βιολέτες μαράθηκαν.
Κανείς δεν γύρισε να κοιτάξει.

III

Το χρώμα είχε σβηστεί.
Η γλάστρα έμεινε με ξερά κλωνάρια,
ένα άχρηστο πλαστικό.

Η σκόνη είχε καλύψει
κάθε ίχνος σχήματος
Μόνο μια μικρή ρωγμή
στο πλάι έσπαγε τη μονοτονία.

Ένα χέρι πλησίασε,
άγγιξε τη γλάστρα,
αλλά σταμάτησε.
Ο χρόνος είχε ήδη φύγει.

Στη στέγη, τα πουλιά
έψαχναν να φωλιάσουν.
Αλλά ο αέρας τους
ήταν πολύ βαρύς.

Το βράδυ έπεσε,
με μια αίσθηση
ότι κάτι είχε χαθεί.

Οι βιολέτες μαράθηκαν,
αλλά το άρωμά τους
μια ανάμνηση θολή,
ευτυχώς και αυτή
γρήγορα διαλύθηκε.

Οι Κρεμμυδοφάγοι

Ξεφλουδίζουμε τις μέρες όπως τα κρεμμύδια,
κάθε στρώση μια υποψία ζωής.
Δάκρυα κυλάνε, όχι από λύπη,
αλλά από τη βαριά ανάσα της συνήθειας.
Τα χέρια μυρίζουν ανεκπλήρωτα όνειρα,
και η κουζίνα γεμίζει μυρωδιά σιωπής.

Στην αγορά, τα κεφάλια σκυφτά,
όλοι ψάχνουν τις φτηνές ελπίδες.
Οι φωνές των πωλητών μοιάζουν με ύμνους
σε θεούς που ζητάνε χρήμα.
Η τσέπη άδεια, η σακούλα βαριά,
και η αξιοπρέπεια χωμένη σε άθλιες τρύπες.

Κάποτε μαγειρεύαμε γιορτές.
Γέλια, κρασί, ιστορίες που άγγιζαν τα αστέρια.
Τώρα, πιάτα σπασμένα, κατσαρόλες σκουριασμένες,
και η θλίψη, το μόνο καρύκευμα.
Μασάμε το χτες, βουλιάζοντας στο τίποτα,
με το βλέμμα σε τηλεοράσεις που ταΐζουν αγωνία.

Οι δρόμοι γεμάτοι φλούδες.
Άνθρωποι που γλιστρούν σε ψεύτικες ζωές.
Κανείς δεν κοιτάζει τον ουρανό,
φοβούνται και τα μάτια χαμηλώνουν.
Η πόλη μυρίζει μούχλα από τη φθορά,
μα κανείς δεν τόλμησε να το φωνάξει.

Τα παιδιά, τρώνε ωμά όνειρα.
Μάθανε στο φόβο με ψίχουλα ελπίδας.
Η γενιά τους δεν θα ξέρει γεύσεις,
μόνο επιβίωση, πλαστικά χαμόγελα,
κι ένα μέλλον που στάζει από σωληνάριο.
Η ανάσα τους μοιάζει με αναστεναγμό.

Όμως, κάπου βαθιά, υπάρχει σπόρος.
Μια φωτιά που δεν σβήνει στα χαλάσματα.
Τα δάκρυα ποτίζουν το χώμα,
και μια μέρα, τα κρεμμύδια θα ανθίσουν.
Θα πετάξουμε τις φλούδες,
και θα γίνουμε ξανά άνθρωποι.

Η μεγάλη εποχή

Τα κτίρια στέκουν,
μα δεν ξέρουν γιατί.
Τούβλα χτισμένα σε σειρές
υπάκουα σε ανθρώπινες προθέσεις..

Κάτω στα πεζοδρόμια
στρατιώτες μιας μάχης
που ποτέ δεν έγινε.
Οι ρωγμές τους φωνάζουν,
αλλά ποιος τις ακούει.

Το πλήθος περπατά
με πόδια κουρασμένα,
και πρόσωπα άδεια,
βλέμματα συγκρούονται
και χάνονται αμέσως.

Τα χέρια κρατούν
μια πρόχειρη υπόσχεση,
μια σακούλα από σούπερ μάρκετ,
και ένα κινητό από το μέλλον
που δεν θα έρθει.

Στις ταράτσες, κεραίες
χτυπούν τον άνεμο.
Σήματα στέλνονται παντού,
αλλά καταλήγουν πάντα
στη σιωπή.

Οι δρόμοι φωτίζονται
από λάμπες που τρεμοπαίζουν.
Λες και προσπαθούν
να πουν κάτι
προτού σβήσουν.

Οι διαφημίσεις γελάνε.
Υπόσχονται ευτυχία
σε τέσσερα απλά βήματα.
Το πλήθος ακολουθεί,
παραπατώντας.

Οι οθόνες κρατούν τον ρυθμό.
Μια μουσική από επιθυμίες
σε επανάληψη.
Η ζωή ένα βίντεο
που παίζει ασταμάτητα
σε σπασμένο βρόχο.

Κάπου, ένα παιδί ρωτά.
Κανείς δεν του απαντά.
Οι λέξεις βαριές,
τα στόματα κλειστά,
και η απάντηση θα έρθει
σε μια άλλη ζωή.

Οι ποιητές κλείνονται στα δωμάτιά τους.
Γράφουν στίχους για έναν κόσμο
που δεν υπάρχει πια.
Οι αναγνώστες τους διαβάζουν
με μισό μάτι,
πριν επιστρέψουν
στις μικρές λαμπερές οθόνες τους.

Το σύμπαν συνεχίζει να διαστέλλεται.
Τα αστέρια γεννιούνται,
αλλά εμείς δεν κοιτάμε.
Κοιτάμε κάτω,
εκεί όπου δεν υπάρχει τίποτα
εκτός από τη σκιά μας.

Τα ρολόγια χτυπούν,
αλλά ο χρόνος γελά.
Ξέρει ότι δεν έχουμε τίποτα
να του αντιτάξουμε.
Το μέλλον έχει ήδη φτάσει,
αλλά κανείς δεν προσέχει το τέλος.

Τα ποτάμια του νου στερεύουν,
και εμείς χτίζουμε φράγματα.
Μικρά, γελοία φράγματα,
για να κρατήσουμε έξω
ό,τι μας κρατά ζωντανούς.

Η ιστορία συνεχίζει να γράφεται
από δάκρυα και αίμα.
Οι ήρωες ξεθωριάζουν,
οι μύθοι ξεχνιούνται,
αλλά οι αγορές ανθούν.

Και στις γωνίες,
η μοίρα караδοκεί.
Είναι η μόνη που ξέρει
το τέλος αυτής της αφήγησης.
Μας κοιτά και γελά
με έναν ήχο που δεν ακούγεται.

Οι πόλεις συνεχίζουν να χτίζονται.
Πιο ψηλά, πιο γρήγορα,

πιο μακριά από το χρώμα
που ξεκινήσαμε.
Και τα θεμέλιά τους;
Σκόνη και επιθυμίες.

Η αγάπη γίνεται σπάνια,
σαν τα κοχύλια
στις ακτές που πνίγονται.
Κάποτε ήταν παντού.
Τώρα, αν τη βρεις,
δεν ξέρεις πού να την τοποθετήσεις.

Ο θάνατος περιμένει,
όχι σαν φόβος,
αλλά σαν υπόσχεση.
Η μόνη που δεν σπάει,
η μόνη που δεν γελιέται
από το ψέμα του κόσμου.

Η μεγάλη μας εποχή.
Ένα έπος γεμάτο τίποτα.
Οι θεοί είναι άγνωστοι,
οι θυσίες ασήμαντες,
και στο τέλος
μια αμφίβολη λύτρωση.

*Και κάπου εκεί,
η βιολέτα ανθίζει.
Μόνο για μια στιγμή,
προτού μαραθεί ξανά.*

Ζωή σε Σωληνάριο

Στύψαμε τη ζωή σε σωληνάριο,
να χωρέσει σε λίγα εκατοστά.
αισθήματα μπερδεμένα, ξεθωριασμένα,
σκέψεις που δεν βλέπουν πια ήλιο
και το καπάκι κλειστό,
να βγαίνει η ψυχή με το σταγονόμετρο.

Η πόλη όλη, ένα γραφείο.
Στοιβαγμένες ώρες, τυπωμένα χαρτιά,
με καφέδες πικρούς να ξύνουν τον λαιμό.
Περπατάμε σε διαδρόμους χωρίς παράθυρα,
κι ο αέρας μυρίζει πλαστικό,
από τις ελπίδες που κλείσαμε σε σακούλες.

Τα παιδιά ζωγραφίζουν με σκιές.
δέντρα χωρίς κλαδιά, χωρίς φύλλα,
ουρανούς χωρίς πουλιά,
μόνο αστραπές από οθόνες.
Μια γενιά που ξέχασε τη μυρωδιά της βροχής,
και φοβάται τα λασπωμένα μονοπάτια.

Οι έρωτες χωράνε σε πακέτα.
Χειραψίες, μηνύματα, καρδιές, όλα από εικονίδια.
Κανένα φιλί δεν έχει γεύση αλήθειας,
μόνο τοξίνες από ληγμένα αισθήματα.
Κρατάμε αποστάσεις φυσικά,
φοβόμαστε το άγγιγμα χειρότερα από νάρκη.

Στη λαϊκή πουλήσαμε τα όνειρα,
κι αγοράσαμε θορύβους σε τιμές ευκαιρίας.
Τα στόματα μιλάνε σαν αυτόματα,
μα τα βλέμματα δεν συναντιούνται.
Γίναμε γραμμές σε άδειες ατζέντες,
μια ατέλειωτη λίστα τα πρέπει.

Κάπου βαθιά, εύχεσαι το σωληνάριο να σπάσει.
να στάξει επάνω μας όνειρα,
χρώμα στους τσιμεντένιους δρόμους να χυθεί
ένας πίδακας ζωής να πεταχτεί,
το γκρίζο να θρυμματιστεί,
μήπως και η ελπίδα ξαναβρεθεί.

Συνεχίζεις να στύβεις τη μέρα.
Ό,τι περισσεύει πέφτει στο πάτωμα,
λεκές μικρός, ασήμαντος.
Ποιος ενδιαφέρεται για το κάτω,

όταν ο κόσμος τραβάει προς τα πάνω.

Το σωληνάριο γεμάτο αέρα,
αλλά εσύ πατάς.

Πατάς, μέχρι να βγει κάτι.

Περιμένεις.

Το όνειρο πάντα καθυστερεί.

Επιμένεις και πιέζεις πιο δυνατά.

Καταλαβαίνεις, επιτέλους,

ότι το έστυψες

Δεν ήταν τελικά όνειρο.

Ήσουν εσύ.

Μεσάνυχτα

Έξω οι δρόμοι άδειοι,
μέσα, τα ρούχα πεταμένα στο πάτωμα.
Τα φώτα αναβοσβήνουν σαν υπόσχεση,
κι εγώ καπνίζω το τελευταίο δεν πειράζει.
Κάτι σκουπιδιάρικά μαζεύουν όνειρα,
σκισμένα, τσαλακωμένα.

Η ώρα σέρνεται στις πλάτες μου.
Τα μεσάνυχτα έχουν δόντια.
Τα νιώθω να δαγκώνουν
ό,τι απόμεινε από χτες.
Μια ανάμνηση κάνει κύκλους,
μα δεν ξέρει πού να σταθεί.

Στην πολυκατοικία απέναντι
η τηλεόραση φωτίζει τα φαντάσματα στον καναπέ.
Ένας άντρας κοιμάται στο μπαλκόνι,
ακούγοντας ραδιόφωνο.
Οι στίχοι του τραγουδιού
ξεγυμνώνουν το τίποτα.

Το ρολόι χτυπάει ρυθμικά,
σαν καρδιά που βαρέθηκε να ζει.
Οι τοίχοι με ζυγίζουν,
ψάχνουν να βρουν το βάρος μου.
Η σκέψη μου σπάει στα δύο,
και μάταια προσπαθώ να την κολλήσω.

Τα μεσάνυχτα δεν έχουν φίλους.
Μόνο κάτι αδέσποτες σκιές
που ψάχνουν μια γωνιά
να ξαποστάσουν.
Η σιωπή τους χορεύει ζεϊμπέκικο
στο κρύο πλακάκι του μυαλού μου.

Μια γάτα τρέχει
μέσα στη βροχή.
Ακούω τα βήματά της,
σα να μου μιλάνε.
Πού πηγαίνεις;
Εκεί που δεν φτάνεις.

Το τσιγάρο σβήνει,
όπως σβήνει η μέρα.
Τα φώτα χαμηλώνουν,
τα σώματα λιγοστεύουν.

Στην άκρη του κρεβατιού μου
κοιμάται η λύπη.

Τα μεσάνυχτα ξημερώνουν
με άδεια χέρια.

Και εγώ;

Μετρώ λεπτά που δεν περνούν,
σκέψεις που δεν λυγίζουν,
ζωές που δεν ξεκινούν.

Ο τοίχος

Εμπόδια, έναν τοίχο συναντάς
που στέκει αμετακίνητος,
ένας ξένος που δεν σε ξέρει.
Χτίστηκε χωρίς τη θέλησή σου,
από χέρια που δεν είδες ποτέ.
Δεν ρωτάει τι θέλεις να κάνεις,
απλώς θυμάται τι δεν έκανες.

Τα όνειρα χτυπούν πάνω του
σαν πουλιά σε κλειστά παράθυρα.
Τα φτερά τους γεμίζουν σκόνη,
η πτήση τους κόβεται στη μέση.
Κι εσύ κοιτάζεις αμίλητος,
φοβούμενος τη σύγκρουση.

Οι λέξεις γλιστρούν στα τούβλα του
και χάνονται στις ρωγμές.
Θέλεις να πεις πολλά,
μα η φωνή σου δεν βρίσκει δρόμο.
Σαν να σε ακούει και να γελάει
με τη δική του, μυστική γλώσσα.

Δεν είναι ψηλός,
είναι άφταστος.
Δεν είναι σκληρός,
είναι αδιάφορος.
Στέκει μπροστά σου ακίνητος,
όπως το βλέμμα σου στα κλειστά σου παράθυρα.

Προσπαθείς να τον αγγίζεις,
να δεις αν είναι αληθινός.
Τα χέρια σου γεμίζουν τραχύτητα,
η υφή του σου θυμίζει εσένα.
Ένας τοίχος που φοβάσαι να ξεπεράσεις,
μια σκιά που έγινε δέρμα σου.

Σκέφτεσαι να τον σπάσεις,
μα δεν ξέρεις πώς.
Η πέτρα του δεν είναι από υλικό,
είναι από αμφιβολίες και φόβο.
Κι όσο πιο πολύ διστάζεις,
τόσο μεγαλώνει η σιωπή του.

Αλλά κάποτε, ίσως,
σηκώσεις ψηλά το κεφάλι.
Θα δεις πως πίσω από τον τοίχο
υπάρχει φως που περιμένει.

Και ο τοίχος,
δεν είναι παρά ένα κομμάτι σου.

Τότε, ίσως, να καταλάβεις:
δεν χρειάζεται να τον γκρεμίσεις.
Μόνο να τον προσπεράσεις,
όχι με θυμό, αλλά με θάρρος.

Γιατί ο τοίχος δεν σε κρατά φυλακισμένο.
Σε προκαλεί να τον αφήσεις πίσω.

Φθινοπωρινή απόχρωση

Κάτι ψιθυρίζει το σύννεφο,
με συγκαταβατικό ύφος νικητή.
Η χθεσινή βροχή άφησε λάσπες
στις άκρες των πεζοδρομίων.
Ένας βιαστικός τις αποφεύγει,
όπως αποφεύγει την αλήθεια.

Η πόλη φοράει τη σιωπή της,
σε κουρασμένη υπόσχεση χρωμάτων.
Φύλλα πεσμένα σαν λέξεις άχρηστες,
απαλά αγγίζουν το τσιμέντο.
Τα προσπερνάς,
κι αυτά σε κοιτούν αδιάφορα.

Τα παράθυρα θολά,
όχι μόνο από υγρασία.
Τα βλέμματα πίσω τους
δεν ψάχνουν τίποτα να δουν.
Η ζωή μοιάζει να αναβάλλεται,
σε ρυθμό ξεχασμένης εποχής.

Ένας ζητιάνος μετράει
τα ψιλά του φθινοπώρου.
Κανείς δεν ξέρει
αν ζητιανεύει χρήματα ή προσοχή.
Το κρύο δεν είναι μόνο στο δέρμα,
κάθε ανάσα κλέβει λίγη ελπίδα.

Κι εσύ, περιμένεις ακόμα κάτι άλλο,
ένα φύλλο να πέσει διαφορετικά,
μια βροχή να σε ξεπλύνει πιο βαθιά.
Μα η συνήθεια είναι βράχος,
συνθλίβει και προσγειώνει.

Η πόλη ανασαίνει βαριά.
Οι δρόμοι της αρτηρίες,
αλλά το αίμα κυλά αργά.
Όχι γιατί θέλει,
μα γιατί κουράστηκε
να προσποιείται πως τρέχει.

Φθινόπωρο,
ένα βλέμμα γεμάτο κόπωση.
Ο ουρανός σου δεν υπόσχεται,
μόνο παρατηρεί.

Ό,τι έμεινε πίσω
είναι το βάρος κάποιας περασμένης επιθυμίας.

Κι όμως,
σε αυτό το γκρίζο παραλήρημα,
μια στιγμή φωτός
από το κίτρινο φύλλο που αιωρείται,
σου θυμίζει
πως ίσως υπάρχει ελπίδα ακόμα.

Χειμερινή Παύση

Ο χειμώνας δεν έρχεται.
Απλώς καταλαμβάνει.
Μπαίνει στα κενά των τοίχων,
στις ρωγμές των λέξεων.
Γίνεται η παύση σε φωνές
που ποτέ δεν φώναξαν αρκετά.

Η πόλη φοράει την ομίχλη της,
σαν παλιό παλτό δανεικό.
Τα φώτα τρεμοπαίζουν,
όχι από άνεμο, αλλά από συνήθεια.
Κι οι άνθρωποι περπατούν βιαστικοί,
όχι γιατί βιάζονται, αλλά γιατί κρυώνουν.

Τα δέντρα, απογυμνωμένα,
όπως οι σκέψεις.
Δεν κρύβουν πια τίποτα,
δεν προσποιούνται πως ανθίζουν.
Στέκονται ακίνητα,
ένοχοι μάρτυρες της εποχής.

Ο ουρανός γκρίζος,
μα όχι θυμωμένος.
Έχει την αδιαφορία
ενός παλιού γνώριμου.
Αυτό το αμήχανο βλέμμα που λέει
μην περιμένεις τίποτα.

Στα παγκάκια κάθονται σκιές.
Δεν έχουν πρόσωπα, μόνο ανάσες.
Κάθε εκπνοή τους,
μια παραίτηση.
Τους λείπει η ζεστασιά,
όπως λείπει το φως σε άδεια δωμάτια.

Κι εσύ, στη μέση του πλήθους,
μετράς τις ώρες,
όχι από ρολόγια, αλλά από σιωπές.
Οι μέρες γίνονται διαδρομές
όλες ίδιες,,
όλες άδειες.

Τα παράθυρα κλειστά,
μα το κρύο μπαίνει από παντού.
Σαν θύμηση,
σαν σκέψη που δεν καλύφθηκε ποτέ.

Κι εσύ κλείνεις τα μάτια,
νομίζοντας πως έτσι θα ζεσταθείς.

Κι όμως, κάπου εκεί,
σε μια γωνιά ξεχασμένη,
ένας αδύναμος ήλιος ξεπροβάλλει.
Χαράζει μια γραμμή στο πεζοδρόμιο,
ίσα που φαίνεται.
Μια υπόσχεση που ελπίζεις θα τηρήσει.

Ανοιξιάτικο Προσχέδιο

Η άνοιξη έρχεται φουριόζα και ξεσπάει,
σαν κάποιον που βαρέθηκε τη σιωπή.
Μπαίνει στα στενά της πόλης,
σπρώχνει τα παντζούρια,
ανακατεύει τη σκόνη του χειμώνα.

Τα δέντρα ανθίζουν βιαστικά,
λες και ζητούν συγγνώμη
που καθυστέρησαν.
Κάθε μπουμπούκι μια υπενθύμιση
πως κάτι πάντα περιμένει
να ξεφύγει από τη σκιά.

Ο ουρανός γαλάζιος,
μα όχι απόλυτα.
Μια λεπτή γραμμή γκρι
στέκεται στην άκρη,
σαν φόβος που δεν λησμονήθηκε,
σαν σκέψη που δεν έσβησε ποτέ.

Οι δρόμοι γεμίζουν ανθρώπους,
αλλά όχι ψυχές.
Βιάζονται να φτάσουν κάπου,
μα κανείς δε μένει.
Το βλέμμα τους μοιάζει
με καχεκτικό φυτό σε γλάστρα.

Τα καφέ γεμίζουν τραπέζια,
μα οι καρέκλες με βάρος κενές.
Η ζωή παραγγέλνει δυο καφέδες,
έναν για σένα
και έναν για το μέλλον
που αργεί να καθίσει.

Στα παρτέρια, τα λουλούδια
δεν πρόσεξες ποτέ.
Η μυρωδιά τους σου θυμίζει
τις Κυριακές που ξέχασες.
Μα κι αν σκύψεις να τα δεις,
η ρίζα τους αόρατη, ανήκει αλλού.

Κι εσύ, ένας περαστικός,
μετράς τις ώρες με φως,
όχι με ρολόγια.
Οι μέρες μακραίνουν,

μα οι στιγμές
παραμένουν μικρές.

Η άνοιξη δεν υπόσχεται,
απλώς προτείνει.

Ένα βλέμμα στον ήλιο,
ένα βήμα σε πιο μαλακό χώμα.

Αν θέλεις, μπορείς να την ακολουθήσεις,
αλλά χωρίς να την κρατήσεις.

Καλοκαίρι σε αναμονή

Το καλοκαίρι δεν είναι δώρο,
είναι δάνειο.

Το παίρνεις με τόκο αναμνήσεων
που δε θα ζητηθεί ποτέ.
Ο ήλιος ανατέλλει από συνήθεια,
και η ζέστη σε τιμωρεί.

Η πόλη δεν αδειάζει ποτέ,
απλώς μαθαίνει να κρύβεται.
Οι δρόμοι γεμίζουν σκιές
που σέρνονται στις άκρες.
Κανείς δεν κοιτάζει ψηλά,
ο ουρανός άλλωστε δεν αλλάζει τίποτα.

Τα τζάμια των αυτοκινήτων
καθρεφτίζουν τη μοναξιά.
Ένα χέρι κρατάει το τιμόνι,
το άλλο την ανυπομονησία.
Πού να πας,
όταν η θάλασσα μοιάζει με ψέμα;

Τα παγκάκια καίνε,
όχι από ανθρώπους,
αλλά από άδειες ώρες.
Οι φωνές των παιδιών ξεθωριάζουν,
καθώς οι μέρες λιώνουν
σαν παγωτά στα πεζοδρόμια.

Και οι νύχτες;
Δεν είναι δροσερές,
είναι ξύπνιες.
Η υγρασία κατεβαίνει
σαν σκέψη που δεν θες να δεις,
αλλά πάντα έρχεται.

Το καλοκαίρι υπόσχεται διαφυγή,
μα φέρνει επιστροφή.
Μια βαλίτσα γεμάτη άμμο
και κουρασμένα εισιτήρια.
Ο χρόνος φεύγει, αλλά ξεχνιέσαι
το ημερολόγιο στον τοίχο, στην ίδια πάντα μέρα.

Οι διακοπές, λέξη βαρύγδουπη,
περίμενες μια νέα εμπειρία.
έλπιζες μια σύντομη φυγή,
που έγινε όμως άλλη μια ρουτίνα.

Η ζωή επιστρέφει πάντα
εκεί που την άφησες.

Μένεις να περπατάς στις λεωφόρους,
με τον ήλιο να σε κυνηγάει.
Δεν ξέρεις αν ιδρώνεις
από ζέστη ή από σκέψεις.

Το καλοκαίρι είναι εδώ,
αλλά εσύ δεν το βρίσκεις.

Βροχή ασυγχώρητη

Η βροχή πάντα ξαφνική
ίσως και λυτρωτική
διαλύει τα σύνορα των σκέψεων,
όπως οι σταγόνες διαλύουν τα περιγράμματα
στο τζάμι που κοιτάς
χωρίς να βλέπεις κάτι συγκεκριμένο.

Οι δρόμοι γίνονται ποτάμια,
μα δεν οδηγούν πουθενά.
Το νερό κυλάει αδιάφορο,
σαν να ξέρει ότι δεν το αντέχεις.
Κάθε του ήχος
σκάβει και λίγο πιο βαθιά.

Οι ομπρέλες μοιάζουν αστείες,
παλεύουν για προστασία,
μα η βροχή εισχωρεί παντού.
Όπως οι λέξεις που δεν ειπώθηκαν
γλιστρούν ανάμεσα
στις χαραμάδες της σιωπής.

Το τσιμέντο αντανακλά την υγρασία,
μα όχι το φως.
Η πόλη σκυθρωπή,
ένα σώμα που λυγίζει
από το βάρος των σταγόνων
και των σκέψεων.

Στις στάσεις των λεωφορείων
στέκονται ψυχές,
με τα μάτια χαμηλωμένα,
σαν να φοβούνται
ότι η βροχή μπορεί να δει
τις ρωγμές τους.

Κι εσύ, ένας παρατηρητής
χωρίς ομπρέλα,
αφήνεις τη βροχή να πέσει επάνω σου.
Ίσως γιατί σκέφτεσαι
πως κάπως έτσι
καθαρίζουν οι παλιές πληγές.

Η βροχή δεν ζητάει τίποτα.
Απλώς πέφτει,
όπως πέφτουν τα όνειρα
που δεν άντεξαν το βάρος τους.

Κάθε σταγόνα ένα τέλος,
κάθε ρυάκι μια αρχή.

Κι όμως, μέσα σε όλο αυτό,
ένα άρωμα χόματος υγρού,
μια αίσθηση καθαρότητας.

Σαν να λέει η βροχή:
Ξέρω πως δεν με θέλεις,
αλλά με χρειάζεσαι.

Ορισμοί εννοιών

Η ζωή είναι ένα μαύρο κουτί,
όχι αυτό που ψάχνουν στα συντρίμια
αλλά εκείνο που κανείς δεν θέλει να ανοίξει.
Γεμάτο υποσχέσεις,
ξεχασμένα όνειρα
και εισιτήρια χωρίς προορισμό.

Η αλήθεια είναι φάρσα.
Πάντα εκεί, πάντα πιο μακριά.
Πασχίζεις να τη βρεις
και τελικά σ' αφήνει
να κρατάς μόνο τη σκιά της.
Και τι να την κάνεις;

Οι άνθρωποι μιλάνε για φως,
σαν να είναι εύκολο.
Σαν να μην κοστίζει.
Το φως όμως σε εκθέτει.
Δείχνει τα κομμάτια σου.
Ποιος αντέχει να τα δει;
Το παρελθόν είναι κρύσταλλο.
Διαφανές, αλλά κοφτερό.
Κάθε φορά που το αγγίζεις
αιμορραγείς λίγο περισσότερο.
Κι όμως, δεν μπορείς
να το αφήσεις να ξεχαστεί.

Ο χρόνος ένας σκληρός ξένος.
Δεν μιλά τη γλώσσα σου.
Δεν τον νοιάζουν οι προσευχές σου,
τα παρακάλια σου,
τα δάκρυα που ξεπλένουν
το τίποτα.

Οι νύχτες είναι βαρύτερες.
Έχουν βάρος από σκιές,
σπασμένες λέξεις,
κλειστά παράθυρα.
Κι ένα ουρλιαχτό,
τόσο σιγανό που δεν το ακούει κανείς.

Η ελπίδα, ένα άδειο μπουκάλι.
Το βρίσκεις στην άκρη της ψυχής
και σου λένε να το γεμίσεις.

Αλλά η πηγή έχει στερέψει
και το μόνο που έχεις
είναι άμμος.

Ο θάνατος είναι τίμιος.
Σε κοιτάζει στα μάτια,
δεν παζαρεύει, δεν κρύβεται.
Σε περιμένει στο τέλος
και γελά με τα βήματά σου
που πάντα φτάνουν σ' εκείνον.

Τα όνειρα είναι παγίδα.
Σε τυλίγουν με χρώματα,
σου ψιθυρίζουν υποσχέσεις,
αλλά στο τέλος
σε πετούν γυμνό
μπροστά στην αλήθεια.

Ο ορίζοντας δεν υπάρχει.
Είναι μια λέξη που έφτιαξαν
για να περπατάς, να ψάχνεις,
να αναπνέεις με ψεύτικη πίστη.
Κι όταν φτάνεις,
βλέπεις το κενό.

Η ζωή σ' ένα καρέ

Ο άντρας με το καπέλο εμφανίστηκε στο σαλόνι μου
ένα βράδυ που ο καφές ήταν κρύος,
η τηλεόραση άψογη στο τίποτα
και η γάτα είχε αποχωρήσει
για άλλες, πιο σαγηνευτικές γωνιές του κόσμου.
Είσαι ένοχος, είπε.
Για όλα όσα δεν έκανες,
για όλα όσα δεν έγραψες,
για την καθημερινή σου αδιαφορία.

Δεν ένιωσα την ανάγκη να απαντήσω.
Κάτι στο βλέμμα του έμοιαζε γνώριμο,
μια μίξη από φίλους που δεν κάλεσα
και βιβλία που δεν άνοιξα.
Έβγαλε από την τσέπη του
μια φωτογραφία του εαυτού μου,
αλλά ήμουν ξεθωριασμένος,
σχεδόν αόρατος.

Η σιωπή ήταν το soundtrack,
μα έμοιαζε σαν μελωδία πιάνο,
σαν αυτές που συνοδεύουν το The End
σε ταινίες που δε βλέπει κανείς πια.

Ο άντρας σηκώθηκε,
άφησε πίσω του μια σκιά
και κάτι που δεν κατάφερα να ονομάσω.
Στην πόρτα, γύρισε και είπε:
Το φιλμ τελειώνει,
αλλά δεν ήταν ποτέ για σένα.
Ήσουν πάντα ο κομπάρσος.
Καλή τύχη με την επόμενη σκηνή.

Έμεινα να κοιτάζω την κλειστή πόρτα
και το παγωμένο καρέ στην κάμερα,
που άφησε ο ξένος στο τραπέζι.

Η Ιθάκη στην άλλη πλευρά του δρόμου

Το κοτόπουλο άρχισε τη μέρα του με φόβο,
δεν ήξερε τι το περίμενε πέρα από τη διάβαση.
Σταμάτησε για λίγο,
κοίταξε το απέναντι πεζοδρόμιο,
σαν κάτι να το καλούσε,
κάτι που είχε ξεχάσει.

Ο ήλιος ήταν ψηλά,
η κίνηση μονότονη, μηχανική.
Ένα αυτοκίνητο κόρναρε,
αλλά το κοτόπουλο έμεινε ακίνητο.
Η απόφαση είναι βάρος,
σκεφτόταν κοιτώντας το άγνωστο.

Στο απέναντι πεζοδρόμιο,
μια ομάδα περιστέρια έτρωγε ψίχουλα.
Το κοτόπουλο τα ζήλεψε,
μα ήξερε πως τα ψίχουλα
δεν ήταν για αυτό.
Όχι τουλάχιστον ακόμα.

Ένας άντρας με γκρι παλτό,
περπάτησε δίπλα του αδιάφορα.
Όλοι περνούν, σκέφτηκε.
Κι εγώ τι περιμένω;
Να γίνω και εγώ μέρος αυτής της ροής;
Ή μήπως ήδη είμαι;

Το φανάρι έγινε πράσινο,
μα δεν κουνήθηκε.
Η συνήθεια είναι ισχυρή,
ένας τοίχος αόρατος.
Κι όμως, η άλλη πλευρά
φαινόταν τόσο κοντά.

Ένα παιδί το πλησίασε,
του άφησε λίγα ψίχουλα.
Πού θες να πας; ρώτησε.
Το κοτόπουλο δεν απάντησε.
Δεν είχε αποφασίσει,
ίσως δεν ήθελε καν να ξέρει.

Η μέρα πέρασε.
Ο ήλιος κατέβηκε.

Το κοτόπουλο έμεινε στο ίδιο σημείο.
Περίμενε,
όχι το φανάρι,
αλλά το θάρρος.

Τη νύχτα,
οι σκιές έμοιαζαν φιλικότερες.
Ο δρόμος φαινόταν πιο άδειος,
ησυχία παντού,
εκτός από τον ήχο
του ίδιου του αναστεναγμού του.

Ξαφνικά,
ένα ποδήλατο πέρασε απότομα.
Τρόμαξε, κουνήθηκε ασυναίσθητα.
Μήπως αυτό χρειαζόμουν;
Ένα ξαφνικό σπρώξιμο;

Σήκωσε το κεφάλι.
Η άλλη πλευρά
δεν έμοιαζε πια τόσο μακριά.
Ήταν η ίδια απόσταση,
αλλά με άλλη οπτική.

Ξεκίνησε να περνά.
Κάθε βήμα ήταν σκληρό,
σαν να περπατούσε πάνω σε καρφιά.
Αλλά το κοτόπουλο γελούσε.
Και αυτό είχε σημασία.

Στο κέντρο του δρόμου,
κοιτάχτηκε στον καθρέφτη ενός αυτοκινήτου.
Εδώ είμαι, σκέφτηκε.
Ένας περιπλανώμενος,
ο ηλίθιος που τόλμησε,
μα θα συνεχίσω.

Ένα μηχανάκι πέρασε ξυστά.
Το κοτόπουλο στάθηκε.
Μια ανάσα ακόμα,
και το πεζοδρόμιο ήταν κοντά.
Ο παλιός του ευατός,
πίσω του πλέον.

Όταν έφτασε,
τίποτα δεν είχε αλλάξει.

Ο ουρανός ήταν ίδιος,
οι άνθρωποι το ίδιο ξένοι.
Αλλά ο αέρας ήταν διαφορετικός.
Μύριζε ελευθερία.

Σταμάτησε.
Ένα περιστέρι το κοίταξε.
Τι περιμένεις; το ρώτησε.
Το κοτόπουλο χαμογέλασε.
Εσένα να έρθεις εδώ.
Και το περιστέρι πέταξε μακριά.

Κοίταξε πίσω.
Ο δρόμος ήταν πια άδειος.
Αλλά κάτι είχε μείνει εκεί:
η μνήμη της επιλογής,
της στιγμής που δεν θα ξεχαστεί ποτέ.

Το κοτόπουλο κάθισε σε μια γωνιά.
Δεν ένιωθε πια φόβο.
Δεν είχε σημασία ο δρόμος,
αλλά η απόφαση.
Αυτή ήταν το αληθινό ταξίδι.
Αυτή ήταν μια πραγματική νίκη.

Οι άνθρωποι περνούσαν δίπλα του.
Δεν το κοιτούσαν.
Αλλά αυτό δεν το ένοιαζε.
Ήξερε ότι ήταν ελεύθερο.
Και αυτή η ελευθερία
ήταν πιο δυνατή από όλα.

Το φανάρι άλλαξε ξανά.
Οι άνθρωποι πέρασαν το δρόμο.
Αλλά το κοτόπουλο έμεινε εκεί,
όχι γιατί φοβόταν,
αλλά γιατί δεν χρειαζόταν
να πάει πουθενά.

Σήκωσε το βλέμμα.
Ο ήλιος ανέτειλε ξανά.
Ένας άλλος δρόμος ήταν μπροστά του.
Αλλά τώρα ήξερε:
δεν έχει σημασία ο προορισμός.
Σημασία έχει το βήμα.

Η Λευκή Κουκκίδα στη Μέση

Το ρολόι χτυπάει,
όχι την ώρα, αλλά τα κόκαλά μου.
Τέσσερις το πρωί,
η Αθήνα ξερνάει τους τελευταίους της πελάτες.
Περνάω από τα φώτα της Ομόνοιας,
όλοι κοιτάζουν χαμηλά.

Ο Μήτσος στη γωνία
καίει τα τσιγάρα σαν προσευχές.
Τι κάνεις ακόμα εδώ; ρωτάει.
Ψάχνω τη λευκή κουκκίδα στη μέση,
του λέω.
Πάντα ήσουν ποιητής του τίποτα, λέει και γελάει.

Στο περίπτερο,
η εφημερίδα γράφει:
ΖΩΗ: 1, ΘΑΝΑΤΟΣ: 0.
Αυτή τη φορά νίκησε η αναβολή.
Την ξεφυλλίζω,
κάνω πως με νοιάζει.

Στην πλατεία,
οι σκουπιδοτενεκέδες είναι γεμάτοι μπουκάλια.
Άδεια μπουκάλια,
που κάποτε περιείχαν υποσχέσεις.
Τα παιδιά παίζουν με τα καπάκια,
φτιάχνουν κόσμους που θα καταστραφούν αύριο.

Η γυναίκα με το κόκκινο φόρεμα,
καπνίζει αμίλητη στο παγκάκι.
Τα τακούνια της είναι σπασμένα,
αλλά το κεφάλι της όρθιο.
Πού πας; ρωτάω.
Στο πουθενά που είναι γεμάτο κόσμο, απαντά.

Ένα παιδί μου προσφέρει λουλούδια.
Δεν τα πουλάω, λέει.
Τα δίνω.
Τα παίρνω,
γιατί φοβάμαι να αρνηθώ
κάτι τόσο αθώο.

Περπατάω ξανά.
Ο ήλιος με κοροϊδεύει,
σαν να λέει:
Τι έκανες σήμερα;
Και του απαντώ:
Το μόνο που ήξερα. Επιβίωσα.

Επιστρέφω στο σπίτι,
η καρέκλα είναι άδεια,
το ψυγείο γεμάτο παγάκια.
Η σιωπή ουρλιάζει,
αλλά εγώ δεν την ακούω.
Βάζω τη μουσική στο τέρμα.

Ο τοίχος έχει ένα ραγισμένο κάδρο,
ένα πρόσωπο που ξέχασα να θυμάμαι.
Το κοιτάζω, και σκέφτομαι την αποτυχία,
δε βρήκα τη λευκή κουκκίδα στη μέση.

Το τηλέφωνο χτυπάει.
Δεν απαντάω.
Ξέρω ποιος είναι.
Το χρέος μου,
η αλήθεια που δε βρήκα.
Μια γάτα περνάει έξω απ' το τζάμι.
Με κοιτάει με αποδοκιμασία.

Στο τέλος της ημέρας,
στο όνειρο,
ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι,
διακρίνω μια λευκή κουκκίδα στη μέση.
Μια στιγμιαία ελπίδα τάξης στο χάος
και είναι το μόνο που έχει σημασία.

Κόκκινα Νύχια

Η πόρτα έκλεισε πίσω μου,
δεν θυμάμαι αν την έκλεισα εγώ ή αν την έκλεισε η ίδια.
Η αίθουσα μυρίζει σαν σάπιο πορτοκάλι,
κλασική ατμόσφαιρα μπαρ
αλλά ήδη ένιωθα ότι παίζω σε άλλο έργο.
Μη σου φαίνεται περίεργο.
Είναι εύκολο να βγάλεις τον εαυτό σου έξω από τον πίνακα,
όταν δεν ξέρεις ποιος σε έβαλε εκεί.

Κοίταξα τη γυναίκα με τα κόκκινα νύχια.
Σα να ήξερε πως ήθελα να την δω,
και γι' αυτό, τώρα, δεν μπορώ να πάψω να τη βλέπω.

Σαν να με προκάλεσε να της μιλήσω, με τρόπο απροσδιόριστο.
Πάντα μ' αρέσουν τα κόκκινα νύχια, λέω,
και το πιστεύω μέχρι το τέλος της πρότασης.
Αλλά το βλέμμα της είναι τόσο θολό
που φαντάζομαι πως δεν ακούει τι λέω.
Μου μιλάει για τη ζωή της, και για το πώς όλα είναι εύκολα
όταν ξέρεις ποια πόρτα να ανοίξεις και ποια να κλείσεις.

Αυτά τα νύχια είναι για τη ζωή ή για το σπίτι;
τη ρώτησα κι έκανα μισό βήμα προς το μέρος της,
ήθελα να δω αν θα γελάσει ή θα κλείσει τα μάτια,
αυτό το παιχνίδι είχε ενδιαφέρον.
Η ζωή είναι το σπίτι, μου απάντησε χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.
Ήθελα να της πω, μη με κουράζεις,
αλλά τα κόκκινα νύχια ήταν εκεί,
μια λάμψη στη νύχτα και εγώ υπνωτισμένος.

Γύρισε, με περιεργάστηκε στιγμιαία με ύφος,
κι εγώ καταλάβαινα ότι ήθελε να μου πει ότι είμαι χαζός,
αλλά τελικά, δεν είπε τίποτα.
Μου αρκούσε, λοιπόν, να το αφήσω εκεί.
Κάτι με το στόμα της, κάτι με τη στάση της,
ο κόσμος της σα να με ρώταγε:
Θα έρθεις σπίτι μου ή δεν σου επιτρέπονται επισκέψεις;

Όλα φαίνονταν να έχουν την ίδια γεύση,
σαν την πρώτη φορά που έφαγα σοκολάτα
και δεν ήξερα πώς να το πω χωρίς να γελάσω.
Τι ωραία που είναι η σιωπή, όταν την αφήνεις να σε γεμίζει,
και ήταν φανερό ότι δεν χρειαζόταν να μιλήσουμε άλλο.

Το Γατόσκυλο

Στο πάρκο το βρήκα, ανάμεσα στα σπασμένα παγκάκια.
Γάτος στα μάτια, σκύλος στα πόδια.
Μη με κοιτάς έτσι, μου είπε.
Δεν υπάρχει θεραπεία για αυτό που είμαι.
Στα χέρια του κρατούσε ένα καθρέφτη,
αλλά το είδωλό του άλλαζε κάθε τόσο.

Εσύ τι είσαι; με ρώτησε,
και γέλασα. Ούτε εγώ ξέρω, του είπα.
Άνθρωπος το πρωί, σκιώδες τίποτα τη νύχτα.
Χτύπησε τη γη με την ουρά του.
Άρα είμαστε το ίδιο, μου απάντησε.
Η ειρωνεία χτύπησε σαν γροθιά.

Κάποτε, είπε, ήμουν μόνο γάτος.
Κυνηγούσα τα όνειρά μου στις στέγες.
Μετά, έγινα σκύλος. Κοιτούσα τον δρόμο
και αναρωτιόμουν τι θα πει ελευθερία.
Τώρα, δεν έχω επιλογή.
Η παρόρμηση αποφασίζει για μένα.

Σκέφτηκα να του πω για τη δική μου ζωή.
Για τις στιγμές που είμαι ηθοποιός
σε παράσταση χωρίς κοινό.
Για τις ώρες που γελάω δυνατά,
και μέσα μου δεν ακούγεται τίποτα.
Αλλά σιώπησα.

Θα μείνεις εδώ; ρώτησα.
Κοίταξε το κενό μπροστά μας.
Όχι, έχω να δώσω εξετάσεις.
Στον κόσμο και σε κανέναν,
είπε το γατόσκυλο και γέλασε.

Μια γάτα που γαυγίζει είναι
η τέλεια παρωδία της ζωής.
Και τι περιμένεις; ρώτησα.
Να γίνω κάτι πιο σπουδαίο.
Ίσως μια κατσαρίδα με φτερά αετού.

Πίσω από μας, ένας άντρας μιλούσε στο τηλέφωνο.
Πες μου τι θες να γίνεις! φώναζε.
Το γατόσκυλο γύρισε και τον κοίταξε.

Δες. Δεν είμαι μόνο εγώ έτσι.
Όλοι είναι ένα μικρό φρικιό.
Απλά εγώ το δείχνω.
Περπατήσαμε μαζί.
Τα φώτα της πόλης έκαναν τις σκιές μας
να μοιάζουν με καρικατούρες.

Το γατόσκυλο μου μίλησε για τη γυναίκα
με τα κόκκινα νύχια, που συνάντησε χτές.
Τι θα διάλεγες, αν ήσουν εγώ; τη ρώτησε,
Να ζεις διχασμένος, ή να μη ζεις καθόλου;
και η γυναίκα γελώντας τού έδειξε τα νύχια της
και τράβηξε τη δική της ουρά.
Ήταν μάλλον κι αυτή γατόσκυλο.

Με ρώτησε μετά αν θέλω να γίνω όνειρο ή εφιάλτης.
Και τι της είπες;
Της είπα πως είμαι ήδη και τα δύο.
Σταμάτησα. Και τι θέλεις τώρα;
Με κοίταξε σαν να μην υπήρχα.
Να κάνω ερωτήσεις,
που κανείς δε θέλει να απαντήσει.

Φτάσαμε στη διασταύρωση.
Εκεί, οι άνθρωποι έτρεχαν χωρίς προορισμό.
Το γατόσκυλο στάθηκε στη μέση.
Θα κάνω μια τελευταία ερώτηση, είπε.

Η φωνή του αντήχησε:
Εσύ, που προσπαθείς να είσαι ολόκληρος,
δεν κουράστηκες;
Μια γυναίκα άφησε κάτω τα ψώνια της.
Ένας άντρας έβγαλε το καπέλο του.
Η σιωπή κάλυψε τα πάντα.

Και τότε εξαφανίστηκε.
Το σώμα του διαλύθηκε σε φως,
που δεν ήταν ούτε ζεστό ούτε ψυχρό.
Μια πινακίδα έπεσε από τον αέρα:
Απαιτείται νέα απάντηση έγραφε,
σε γατίσια γραμματοσειρά.

Και εγώ;
Προχώρησα, όπως κάνουν όλοι.
Αλλά με κάθε βήμα, κάτι άλλαζε.

Στο τέλος της ημέρας,
κοιτούσα τα νύχια μου.
Είχαν γίνει κόκκινα.

Βόλτα στο Μοναστηράκι

Στο Μοναστηράκι τα πράγματα δεν έχουν τιμή.
Έχουν παρελθόν.
Και το παρελθόν,
κοστίζει περισσότερο απ' ό,τι νομίζεις.

Εδώ ο χρόνος δεν κάθεται σε καρέκλες,
στέκεται όρθιος,
ακουμπάει στους πάγκους,
δοκιμάζει ρούχα που δεν του κάνουν.
Αντικείμενα που ξεχειλίζουν μοναξιά.

Όπως αυτά τα πορσελάνινα σερβίτσια χωρίς οικογένεια
κάθονται ευθυτενή όπως τότε στις γιορτές.
Περιμένουν τον καφέ που δεν θα έρθει.

Παραδίπλα, το κομπολόι ενός παππού
περιστρέφεται τώρα στο χέρι του πωλητή.
Ήταν του καπετάνιου, λέει,
Ποιος καπετάνιος ρωτάω με απορία.
Ο καπετάνιος είναι κάδρο στον τοίχο τώρα.

Παιχνίδια κασσίτερου με στρατιώτες
που δεν κέρδισαν ποτέ τους πολέμους.
Παραταγμένοι σε ράφια, χωρίς ηγέτη,
με μόνη διαταγή: Πουληθείτε!

Ένα παλιό ραδιόφωνο ψιθυρίζει παράσιτα.
Το φτιάχνεις με 20 ευρώ, λέει ο παλιατζής.
Αν το φτιάξεις, θα παίζει ειδήσεις από το παρελθόν.
Αυτό φίλε μου, είναι που φοβάμαι, απαντώ κοφτά..

Ο πάγκος με τα κοσμήματα στάζει χρυσάφι.
Κομμάτια έρωτα, αρραβώνες που δεν έγιναν γάμοι.
Πάρ' το για την κοπέλα σου, λέει ο τύπος.
Αλλά η κοπέλα έχει ήδη φύγει.
Ποιος νοιάζεται για τα κοσμήματα;
Μια βέρα χωρίς δάχτυλο
δεν είναι τίποτα άλλο
παρά μια αποτυχία σε κυκλικό σχήμα.

Δες εδώ, κύριε, ένα ρολόι τσέπης!
Δεν δείχνει την ώρα, αλλά τι σημασία έχει;
Δείχνει την εποχή!

Μια σοφία καφενείου
μέσα σε δυο εκατοστά ορειχάλκινης αλήθειας.
Ρολόγια με σταματημένους δείκτες.
Για κάποιους, ήταν η στιγμή που τους παράτησαν.
Για άλλους, η στιγμή που κατάλαβαν
ότι η ζωή έχει μόνο κάτι δευτερόλεπτα ελευθερίας.

Περνάω δίπλα από μια παλιά γραφομηχανή.
Λείπει το Α και είναι πατημένο το Ω.
Την κοιτάζω.
Δουλεύει κανονικά, λέει ο πωλητής.
Μα ποιος γράφει πια κανονικά;

Βιβλία σε στοίβες,
σφιχταγκαλιασμένα σαν ξένοι σε λεωφορείο.
Κάθε εξώφυλλο, μια πόρτα μισάνοιχτη.
Από μέσα, μόνο σκόνη.
Διαλέγω ένα στην τύχη.
Μέσα του βρίσκω μια αφιέρωση:
Στον Θανάση, για να θυμάται.
Δεν θυμάται κανείς,
ούτε ο Θανάσης, ούτε το βιβλίο.

Μια πολυθρόνα παλιά,
καθισμένη χρόνια στο ίδιο της το βάρος.
Πάρε τη για το σαλόνι σου, λέει ο πωλητής.
Δεν του λέω πως το σαλόνι μου
δεν δέχεται πια επισκέψεις.

Κουμπαράδες με ραγισμένες κοιλιές.
Δεν χρειάζεται πια να τους σπάσεις
έσπασαν μόνοι τους.
Η οικονομία τους απέτυχε,
όπως και η δική μας.

Πιάνω ένα ξύλινο παιχνίδι.
Ένα ρομποτάκι με σπασμένο χέρι.
Μπορεί να φτιαχτεί, λέει ο πωλητής.
Ποιος θέλει να φτιάξει κάτι από το μέλλον,
με υλικά από το παρελθόν αναρωτιέμαι.

Μια κούκλα πορσελάνης
που κάποτε την έλεγαν Μαρία.
Τώρα τη λένε 10 ευρώ.
Οι κούκλες πορσελάνης με κοιτούν.
Μάτια σπασμένα,

κενά σαν παράθυρα σε εγκαταλειμμένα σπίτια.
Πανέμορφες για συλλογή, λέει ο παλιατζής.
Συλλογή από τι;
Από χαμένα κορίτσια;

Μια γυναίκα κρατάει ένα φόρεμα.
Το απλώνει μπροστά της.
Ρωτάει τον καθρέφτη που δεν υπάρχει.
Ρωτάει το σώμα που είχε τότε.
Κανείς δεν της απαντάει.
Το αφήνει ξανά στο πάγκο.
Το φόρεμα ξέρει ότι δεν θα το πάρουν.
Καθρέφτες με ραγισμένες γωνίες,
σου επιστρέφουν τον εαυτό σου,
αλλά σε κομμάτια.
Ποιος αγοράζει μια αντανάκλαση,
εκτός ίσως αν του λείπει η δική του σκέφτομαι.

Στοιβες από CD με τίτλους που δεν έγιναν ποτέ διάσημοι.
Ένα συγκρότημα που λεγόταν "Ρήγμα".
Από το όνομα καταλαβαίνεις την κατάληξη.
Κανείς δεν τους άκουσε ποτέ,
κι όμως, το CD κοστίζει 2 ευρώ.

Σ' ένα εξώφυλλο βιβλίου, διαβάζω:.
Στον Κώστα με αγάπη.
Ο Κώστας έφυγε,
η αγάπη έμεινε προς πώληση.

Και άλλες παλιές φωτογραφίες.
Γυναίκες που ποζάρουν σαν να έχουν μέλλον.
Γυναίκες που έκαναν το λάθος να πιστέψουν
ότι το μέλλον έρχεται.
Φωτογραφίες από διακοπές άλλων.
Ποιος θέλει να θυμάται
τις χαρές των άλλων;

Τρίχορδα μπουζούκια.
Κάποτε τραγούδησαν τα όχι των ανθρώπων.
Τώρα κάνουν παρέα με τα ίσως και τα ναι.

Καπέλα που μυρίζουν ναφθαλίνη.
Φοράς ένα, για αστείο,
και ξαφνικά είσαι ο παππούς σου.
Γελάς,

αλλά ο πωλητής σε κοιτάζει σοβαρά.
Ξέρει πως όλα είναι θέμα χρόνου.
Πιάνεις ένα καπέλο Πάναμα.
Πολυταξιδεμένο, λέει ο πωλητής.
Ναι, αλλά η σκόνη του δεν είναι από θάλασσα.
Είναι από αποθήκη.

Ένα μανόμετρο χωρίς βελόνα.
Για να μετράς την πίεση της ζωής,
μου λέει γελώντας.
Σκέφτομαι να το αγοράσω,
αλλά φοβάμαι την ακρίβεια των παλιών πραγμάτων.

Στην άκρη ενός πάγκου,
μια κασέτα VHS χωρίς ετικέτα.
Ποια είναι η τανία; ρωτάω.
Ιδιωτική, Οικογενειακές στιγμές, απαντάει.
Φεύγω.
Δεν αντέχω τις ταινίες που τελειώνουν άσχημα.

Ένας άντρας κοιτάει έναν φακό με ραγισμένο γυαλί.
Τον ανάβει.
Φωτίζει το ράγισμα.
Ωραία είναι τα ραγίσματα,
αρκεί να είναι φωτισμένα,
λέει κάποιος πίσω μου.

Ένα ζευγάρι φτερά κολλημένα σε ξύλινη βάση.
Σπάνιας πεταλούδας, λέει ο πωλητής.
Πέθανε; ρωτάω.
Πάντα πεθαίνουν, απαντάει.
Το αφήνω εκεί.
Έχω ήδη αρκετούς νεκρούς στους τοίχους μου.

Πωλούνται ανοιχτήρια σε σχήμα δελφινιού.
Ανοίγουν μόνο μπουκάλια ή και ανθρώπους;
ρωτάω για να γελάσουμε.
Δεν γελάμε.

Ένα γραμμόφωνο παίζει βραχνά
το La Vie en Rose.
Η βελόνα χορεύει στον κατεστραμμένο δίσκο.
Κι όμως, η φωνή της Πιάφ βγαίνει αλώβητη.
Κάτι τέτοια ζηλεύω.

Κοιτάζω ένα ρολό ταμειακής μηχανής.
Σημειώσεις με μαύρο στυλό.
Ψωμί, γάλα, υπομονή.
Λάθος, σκέφτομαι.
Η υπομονή δεν γράφεται σε αποδείξεις.

Μια πυξίδα που δείχνει μόνο νότο.
Κολλημένη, λέει ο πωλητής.
Δεν πειράζει, του λέω.
Στο κάτω-κάτω,
όλοι προς τα κάτω πάμε.

Ένα ζευγάρι παλιές ωτοασπίδες.
Παλιά, οι άνθρωποι ήθελαν να μην ακούν,
λέει ο πωλητής.
Τώρα θέλουν να μην ακούγονται.

Βλέπω ένα σκοινί δεμένο σε θηλιά.
Για διακόσμηση, μου λέει ο πωλητής.
Ναι, ωραίο για σαλόνι πάνω από την καρέκλα, απαντάω.
Γελάμε και οι δύο,
όχι επειδή είναι αστείο,
αλλά επειδή είναι αλήθεια.

Δίπλα μου, ένα παιδί κοιτάζει ένα κουτί με χάντρες.
Μπορώ να φτιάξω βραχιόλια; ρωτάει.
Μπορείς να φτιάξεις οτιδήποτε,
του λέει ο πωλητής,
και η στιγμή αυτή
αξίζει όλα τα λεφτά του κόσμου.

Δυο άλλα πιτσιρίκια σκαλίζουν έναν πάγκο
με παλιά παιχνίδια.
Είναι σπασμένο, λέει το ένα.
Ε και; λέει το άλλο.
Κι εγώ σκέφτομαι:
Να μια ωραία φράση για τη ζωή.

Σε μια γωνιά,
πουλάνε μια παλιά ταπετσαρία τοίχου.
Ρόμβοι ξεθωριασμένοι σε χρώμα μουσταρδί.
Αντέχει χρόνια, λέει ο πωλητής.
Ναι, αλλά σε ποιον τοίχο;
Οι δικοί μου αλλάζουν κάθε μέρα.

Μια συλλογή από σπασμένα γυαλιά ηλίου.

Μεγεθυντικοί φακοί ραγισμένοι, σκελετοί λυγισμένοι.
Κανένα δεν βλέπει καθαρά.
Σκέφτομαι να αγοράσω ένα.
Ίσως να δω τον κόσμο πιο αληθινό
μέσα από το ραγισμένο του γυαλί

Παλιά κουρτινόξυλα.
Για σπίτια που δεν κλείνουν τα παράθυρα,
λέει ο πωλητής.
Δεν του λέω πως το δικό μου
δεν ανοίγει ποτέ.

Ένα πιάτο πορσελάνης με ζωγραφισμένη πάπια.
Το πιάτο άθικτο,
η πάπια μισοσβησμένη.
Φαίνεται πως αυτή βρήκε τρόπο να φύγει.

Σε μια κούτα, παλιά μπρελόκ από ταξίδια.
Πύργοι του Αιφελ,
ναοί της Ταϊλάνδης,
ψέματα της Βαρκελώνης.
Τόσα μέρη που δεν πήγα,
αλλά μπορώ να τα κρεμάσω στα κλειδιά μου.
Σφεντόνες σε διάφορα μεγέθη.
Για μικρούς επαναστάτες, λέει ο πωλητής.
Αν του πω πως η επανάσταση δεν πέτυχε,
θα μου δώσει έκπτωση;

Ένας πάγκος γεμάτος πεταμένα κουμπιά.
Χωρίς ρούχα,
χωρίς ραφές.
Χωρίς να ξέρεις από πού έπεσαν.
Πιάνω ένα κι αναρωτιέμαι:
Από ποια ζωή έφυγε αυτό;

Ένας άλλος πάγκος γεμάτος κλειστά κουτιά.
Έκπληξη, γράφει η ταμπέλα.
Το σκέφτομαι.
Η τελευταία μου έκπληξη
ήταν ένας λογαριασμός.

Αγγίζω ένα μπουκάλι χωρίς ετικέτα.
Τι έχει μέσα, ρωτάω.
Αέρα, μου λέει ο πωλητής.
Αυτόν δεν μπορείς να τον πουλήσεις,
του απαντάω.

Κι όμως, μου λέει,
πουλιέται κάθε μέρα.

Πριν φύγω, βλέπω μια παλιά ξύλινη πινακίδα.
Εδώ πουλιούνται όλα εκτός από το μέλλον.
Τη διαβάζω δύο φορές,
γιατί την πρώτη νόμιζα ότι έλεγε ελπίδα.
Τελικά, δεν έκανα λάθος.

Θεατράλε

Είπαν πως η ζωή είναι θέατρο.
Μια αλήθεια τόσο κοινότοπη,
που μόνο τα άδεια καθίσματα τη θυμούνται.
Πρόβες κάνουμε, λέει,
για παραστάσεις που ποτέ δεν έρχονται,
για θεατές που δεν έχουν πρόσωπα.

Η σκηνή άψογη.
Ξύλο λείο και γυαλισμένο.
Κουστούμια και μάσκες,
που περιμένουν να φορεθούν,
αν και κανείς δεν θέλει.
Όλοι φοβούνται τις κουϊντες.

Κάποτε δοκίμασα να γράψω δικό μου κείμενο.
Αλλά οι λέξεις χανόντουσαν,
κάθε φορά που τις πρόφερα δυνατά.
Κάπως σαν την ευτυχία:
όσο την αναφέρεις,
τόσο φεύγει.

Ήδη νιώθω κουρασμένος.
Βλέπω μια καρέκλα στην πρώτη σειρά
που είναι ραγισμένη.
Κάποιος έκατσε εκεί,
να κλάψει για μια ιστορία
που δεν τελείωσε ποτέ.
Ίσως τη δανειστώ.

Στο τέλος της πρώτης πράξης,
αναρωτιέμαι αν θα φύγω.
Όχι γιατί δεν με αφορά η ιστορία,
αλλά γιατί την ξέρω ήδη.
Είναι η ίδια κάθε φορά:
σκοτάδι, αβεβαιότητα, σιωπή.

Πρόβα λένε.
Αλλά πώς προετοιμάζεσαι
όταν δεν σου απέδωσε κανείς ρόλο;
Πρέπει να τον βρεις μόνος σου
κι εγώ δεν θυμάμαι τις ατάκες.

Αλήθεια, ποιος σκηνοθετεί;
Γιατί μένει πάντα αθέατος;
Κάποιος που δεν νοιάζεται;
Η σκηνοθεσία μοιάζει τυχαία,
σαν τις συμπτώσεις που ερμηνεύουμε
ως σχέδιο.

Είπα να προσπαθήσω λίγο ακόμα.
Ίσως η δεύτερη πράξη
να έχει νόημα.
Ίσως κάποιος εμφανιστεί,
κάποιος που θα καταλάβει
το γιατί.

Κάποτε, δοκίμασα να γεμίσω τις καρέκλες.
Με ανθρώπους, με αναμνήσεις,
με απολογίες που ήρθαν καθυστερημένα.
Όμως οι καρέκλες αντιστάθηκαν.
Δεν ήθελαν φορτία,
μόνο την ησυχία τους.

Το σκηνικό αλλάζει ξαφνικά.
Μια πόρτα ανοίγει,
όχι για να περάσει κάποιος,
αλλά για να δείξει το κενό.
Οι κουρτίνες χορεύουν
σε έναν άνεμο ακατανόητο.

Ξεκινώ να μιλώ στον αέρα.
Οι λέξεις μου,
σαν πετραδάκια που πέφτουν
σε πηγάδι δίχως πάτο.
Ακούω μόνο τον ήχο
της πτώσης τους.

Ρώτησα κάποιον στο σκοτάδι,
ποια είναι η διαφορά
ανάμεσα στην πρόβα και τη ζωή.
Είναι πρόβα για την άλλη ζωή
απάντησε γελώντας,
η φωνή πίσω από τα φώτα.

Στις κουίντες, μια γυναίκα κλαίει.
Φοράει μαύρο φόρεμα
και κρατάει ένα πρόγραμμα
που γράφει:

Τελική παράσταση.
Μόνο απόψε.
Και ξαφνικά, καταλαβαίνω.
Η πρόβα δεν ήταν ποτέ πρόβα.
Είναι το έργο.
Ήμαστε όλοι μέσα,
χωρίς να το επιλέξουμε.

Οι άδειες καρέκλες γεμίζουν από εμάς.
Πολλαπλασιαζόμαστε,
όχι σαν άνθρωποι,
αλλά σαν ερωτήσεις
που ψάχνουν απάντηση.
Και το έργο συνεχίζει,
άλλοτε σαν κωμωδία
άλλοτε σαν τραγωδία.

Σκέφτομαι να φύγω,
αλλά δεν μπορώ
Η σκηνή με κρατάει,
ο χρόνος με κρατάει
Είμαι κομμάτι τους.
Ο σκηνοθέτης αποφασίζει,
την τελευταία πράξη.
Πρέπει να παίξω μέχρι τέλους.
Το ημερολόγιο των παραστάσεων
κλείνει στην άβυσσο της ανυπαρξίας.

Και τότε,
το φως σβήνει
με την ηρεμία
ενός θεατή, που από ώρα
έπαψε να κοιτάζει.

Προσφορές σε τιμή ευκαιρίας

Σήμερα έχει έκπτωση η αλήθεια,
-50% για τους βιαστικούς.
Προλάβετε, φωνάζει ο πωλητής,
με φωνή από κασέτα που κόλλησε.

Στα ράφια, στοιβαγμένα όνειρα
σε συσκευασίες ανακυκλώσιμες.
Αχρησιμοποίητα, σχεδόν καινούργια,
λέει η ταμπέλα με την κόκκινη γραμματοσειρά.

Από δίπλα, οι ενοχές σε πακέτα 1+1 δώρο.
Παίρνεις τη δική σου
και σου δίνουν άλλες τόσες
των γονιών σου, της πόλης, της ζωής σου.

Μη μου πείτε ότι δεν το βλέπετε.
Τα ράφια είναι γεμάτα αισιοδοξία.
Καθεμία με το barcode της
και τιμή διαπραγματεύσιμη.

Στο ταμείο, ένας τύπος με μαύρα γυαλιά.
Μετράει ψιλά.
Πόσο κοστίζει η αξιοπρέπεια;
Μόνο τόσο; Βάλε δύο.

Πιο πέρα, οι αναμνήσεις σε προσφορά:
τρεις για δυο, αλλά πάντα πληρώνεις για τέσσερις.
Δεν το προσέχεις.
Οι αποδείξεις δεν λένε ποτέ την αλήθεια.

Στην είσοδο, μια πινακίδα γράφει:
Το μέλλον κατόπιν παραγγελίας.
Ρώτησα την υπάλληλο πότε θα έρθει,
μου είπε την επόμενη Τρίτη, ίσως.

Αγόρασα ένα κουτί θάρρος,
η ταμπέλα έγραφε Άφοβο, 100%.
Μέσα είχε οδηγίες χρήσης:
Μην το χρησιμοποιήσετε χωρίς επίβλεψη.

Στο τμήμα Αποτυχίες,
όλα σε κρεμάστρες,

παλιομοδίτικες, αλλά της μόδας.
Τις δοκίμασα μία-μία. Μου έκαναν όλες.

Ο πωλητής μου πρότεινε και ελπίδα.
Σε μορφή σπρέι, για άμεση ανακούφιση,
μου είπε.
Ψεκάστε και περιμένετε λίγο.

Έβαλα στο καλάθι και μερικά ίσως.
Μου άρεσε η υφή τους.
Τραχιά στην αρχή, μα απαλά στο τέλος,
σαν την ψευδαίσθηση της επιλογής.

Πλήρωσα με χαμόγελο,
αυτό που κρατάω για τις επίσημες στιγμές.
Κρατήστε τα ρέστα, τους είπα.
Έτσι κι αλλιώς, ποτέ δεν είναι σωστά.

Γεγονότα υπό εξαφάνιση

Χθες το βράδυ εξαφανίστηκε ένα πάντα.
Τελευταία φορά θεάθηκε
ανάμεσα σε δύο ίσως
να κουλουριάζεται σαν αδέσποτος φόβος.

Οι γείτονες δήλωσαν άγνοια.
Δεν ξέραμε καν ότι υπήρχε,
είπαν και γύρισαν στα κινητά τους
να δουν τι νέο ανέβηκε στο τίποτα.

Η αστυνομία κατέφτασε αργά,
πήρε δακτυλικά αποτυπώματα
στο περβάζι της μοναξιάς.
Τυπική υπόθεση, είπε ο επιθεωρητής.
Στην τηλεόραση έπαιζε άλλη εξαφάνιση.
Αναζητείται ο ύπνος σας.
Φοράει πιτζάμες νοσταλγίας
και μιλάει μόνος του τα βράδια.

Αδιαφόρησα και
κατέβηκα στο υπόγειο να βρω το γιατί μου.
Το είχα βάλει σε μια κούτα αχρησιμοποίητα.
Πού να 'ξερα πως το 'χε φάει η υγρασία.
Κάθε μέρα έλιωνε λίγο λίγο,
σαν παλιός πάγος σε φθινό ουίσκι.

Βρήκα και τα ναι μου.
Αλλά τα είχαν καταπιεί τα ίσως και τα θα δούμε.
Ό,τι μένει στη μέση,
το τρώνε τα αδηφάγα κενά.

Πιο δίπλα, κάτι σπασμένα δεν πειράζει.
Τα είχα αγοράσει φτηνά,
σε εκείνη την αγορά του
που πουλάνε ψέματα και αναβολές.

Χτύπησε το τηλέφωνο.
Ήταν η Ελπίδα.
Έχεις τρία λεπτά, πες μου ό,τι θέλεις,
είτε με τη φωνή αυτοματοποιημένου τηλεφωνητή.
Της ζήτησα λίγο παράταση.
Μου έστειλε SMS.

Δεν γίνεται.
Η προσφορά έληξε.

Κάλεσα τον φίλο μου τον Αύριο.
Δεν απάντησε.
Μου έστειλε ένα ηχογραφημένο μήνυμα:
Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να σας μιλήσω.
Δοκιμάστε ξανά χθες.

Έβγαλα βόλτα τη μνήμη.
Παλιά, πήγαινε μπροστά μου.
Τώρα σέρνεται πίσω μου
και μυρίζει περασμένα-ξεχασμένα.

Πετάχτηκα μέχρι το σούπερ μάρκετ της πίστης.
Άδειες οι βιτρίνες.
Όλα εξαντλήθηκαν, μου είπε η υπάλληλος.
Μας έμειναν μόνο μερικά αν,
αλλά αυτά δεν χορταίνουν κανέναν.

Βρήκα στο ταμείο ένα κουτί μισοτελειωμένες σκέψεις.
Το άνοιξα από περιέργεια.
Μέσα είχε κάτι σαν ρητό:
Πώς γίνεται να περνάει η ζωή
και να μην της κάνεις μήνυση;
Μάλλον παλιά κινέζικη παροιμία σκέφτηκα.

Συνέχισα για την τράπεζα χρόνου.
Είχε ουρά αλλά περίμενα.
Όταν έφτασα μπροστά,
ο υπάλληλος μου είπε:
Λυπάμαι, αλλά το παρόν εξαντλήθηκε.
Έχουμε μόνο προκαταβολές για το μέλλον.

Γύρισα σπίτι.
Στο τραπέζι καθόταν η συνείδηση,
έτρωγε τα νύχια της
και κοίταζε επίμονα το ρολόι,
λες και της είχε υποσχεθεί κάτι ο χρόνος.

Στη δίπλα καρέκλα η ζωή με κοίταζε,
κρατούσε το πιρούνι σαν στιλέτο.
Πότε θα με δεις σοβαρά;,
ρώτησε με απογοήτευση.

Ανοιξα την τηλεόραση.
Πρόβαλλε το ίδιο έργο:
Η ευτυχία των άλλων.
Οι πρωταγωνιστές γελούσαν
κι εγώ έψαχνα το τηλεκοντρόλ
για να αλλάξω εαυτό.

Έξω στον δρόμο, κάποιος φώναζε:
Εδώ πουλιούνται τα πάντα!
Μην χάσετε την ευκαιρία να γίνετε κάποιος!
Δεν αγόρασα τίποτα.
Μου έχουν μείνει αρκετά κανένας για απόθεμα.

Πήγα να κοιμηθώ,
αλλά το κρεβάτι είχε γεμίσει εκκρεμότητες.
Έκανα λίγο χώρο ανάμεσα στα πρέπει και τα πότε,
ξάπλωσα στο κενό
και τελικά, ο ύπνος μ' έκανε block.

Στο ταβάνι του δωματίου μου
χτίζει φωλιά μια σκέψη που δεν φεύγει.
Χρόνια τώρα.
Κάθε φορά που πάω να την πιάσω,
γίνεται πουλί και πετάει.

Σηκώθηκα απότομα.
Είδα τη σκιά μου να με παρακολουθεί ύποπτα.
Πάλι εδώ είσαι;, της λέω.
Πάντα εδώ ήμουν, απαντάει.
Εσύ πού ήσουν;.

Αναψα τσιγάρο με σπύρτο ενοχής.
Η φωτιά καίει πιο γρήγορα έτσι.
Μέχρι να τελειώσει ο καπνός,
είχα κιόλας σκεφτεί πέντε τρόπους να γίνω άλλος.

Ανοίγω την ντουλάπα και κρέμεται το θα φύγω.
Παλτό μαύρο,
χωρίς κουμπιά,
χωρίς τσέπες.
Όλο το βάρος στους ώμους.
Κλείνω την ντουλάπα,
κοιτάζομαι ξανά στον καθρέφτη.
Καμία έκπληξη.
Το είδωλο μου έλειπε.

Στη θέση του,
ένα χαρτάκι κολλημένο με σελοτέιπ.
Έγραφε:
Πήγα να γίνω κάποιος άλλος.
Μη με περιμένεις.

Η παράσταση

Πρώτη σειρά, κάθισα.
Όχι γιατί ήθελα να βλέπω καλύτερα.
Αλλά γιατί μου είπαν πως οι πίσω θέσεις
είναι για όσους φοβούνται το έργο.

Η αυλαία βαριά, κατακόκκινη.
Σαν πληγή που δεν λέει να κλείσει.
Απ' το κενό στη μέση,
ξεπρόβαλε το φως του προβολέα
και με σημάδεψε κατευθείαν στο πρόσωπο.

Εσύ!, φώναξε μια φωνή από τα ηχεία.
Εσύ είσαι ο πρωταγωνιστής απόψε.
Γέλασα.
Πίστεψα πως ήταν μέρος του έργου.
Μετά κατάλαβα ότι κανείς άλλος δεν γελούσε.

Σηκώθηκα αργά.
Προσπάθησα να εξηγήσω
ότι δεν είχα έρθει για αυτό.
Έχω πληρώσει εισιτήριο για θεατής, είπα.
Και εμείς πληρώσαμε για θέαμα, απάντησαν οι θεατές.

Με έσπρωξαν στη σκηνή.
Η αυλαία άνοιξε.
Στη μέση της σκηνής,
ένα τραπέζι με ένα άδειο πιάτο
και μια καρέκλα έτοιμη για ανάκριση.

Πες μας ποιος είσαι, φώναξε η φωνή.
Δεν ξέρω, απάντησα.
Ψέματα, είπε ο φωτιστής,
κι έριξε πάνω μου ένα φως τόσο δυνατό,
που είδα για λίγο το μέσα μου.

Στάθηκα ακίνητος.
Περίμενα οδηγίες,
αλλά κανείς δεν μου έδωσε κείμενο.
Αυτοσχεδίασε, μου είπαν.
Ομολόγησε. Πες τα όλα.
Ή έστω, κάνε πως τα ξέρεις.

Κοίταξα το κοινό.
Μάτια-προβολείς.
Μπροστά τους, ένα βιβλίο ανοιχτό,
αλλά οι σελίδες του ήταν λευκές.
Περίμεναν να γράψω εγώ την ιστορία.

Πλησίασα το τραπέζι.
Το άδειο πιάτο γυάλιζε.
Καθρεφτίστηκα μέσα του,
αλλά το πρόσωπό μου ήταν άλλο.
Πιο κουρασμένο.
Πιο ξένο.

Θα παίζεις ή θα φύγεις;,
ρώτησε ο κομπάρσος με το κοστούμι του Χρόνου.
Φεύγω, είπα σίγουρος.
Αν μπορούσες να φύγεις,
θα το 'χες κάνει από την πρώτη σκηνή, απάντησε.

Περπάτησα μέχρι την άκρη της σκηνής.
Το πάτωμα τέλειωνε απότομα.
Κάτω, αντί για έδαφος,
υπήρχε μόνο η ομίχλη των αναβολών μου.

Έκανα πίσω.
Λοιπόν, φώναξε η φωνή από τα ηχεία,
πες μας κάτι που δεν είπες ποτέ.
Σκέφτηκα, σκέφτηκα,
και στο τέλος ψιθύρισα:
Δεν ξέρω να φεύγω.

Χειροκροτήματα.
Ξερά, κοφτά, ειρωνικά.
Καλή ερμηνεία της ήττας, είπε κάποιος θεατής.
Αλλά λίγο προβλέψιμη.

Η σκηνοθέτιδα κατέβηκε στη σκηνή.
Με πλησίασε και μου ψιθύρισε:
Θέλεις να το ξαναπάμε από την αρχή;
Αυτή τη φορά να βάλεις λίγη περισσότερη αλήθεια.

Δεν έχω άλλη, της είπα.
Την ξόδεψα στο να προσποιούμαι.
Αυτό είναι το νόημα, μου είπε.
Όλοι προσποιούνται μέχρι να τους πιστέψουν.

Κάθισα στην καρέκλα της ανάκρισης.
Πήρα το πιάτο στα χέρια μου.
Δεν ήξερα τι να το κάνω.
Το γύρισα ανάποδα και είδα κάτι γραμμένο από κάτω:
Πεινάμε για θέαμα.

Το κοινό άρχισε να βαριέται.
Μερικοί έφυγαν από την έξοδο κινδύνου.
Άλλοι χασμουρήθηκαν.
Κάποιοι βιντεοσκοπούσαν με τα κινητά τους.

Τελείωνε, φώναξε μια φωνή.
Δώσε φινάλε, έχουμε δουλειές.
Εντάξει, είπα.
Αλλά δεν θα σας αρέσει.

Πήρα την καρέκλα και την έσπασα στο πάτωμα.
Το κοινό ενθουσιάστηκε.
Πολύ Γώγου αυτό, είπε κάποιος από την 7η σειρά.

Έδεσα τα κομμάτια της καρέκλας μεταξύ τους.
Έφτιαξα κάτι σαν σχεδία.
Πού θα πας με αυτό;, ρώτησε η σκηνοθέτιδα.
Μακριά από την παράσταση, είπα.
Δεν υπάρχει έξω από την παράσταση, μου απάντησε.
Όπου και να πας,
θα σε περιμένει μια σκηνή να παίζεις ξανά.

Κοίταξα το κοινό.
Είχαν όλοι το ίδιο πρόσωπο.
Όχι ολόιδιο.
Αλλά το ίδιο βλέμμα.
Εκείνο το βλέμμα που σου ζητάει να είσαι κάτι άλλο
απ' αυτό που μπορείς και πραγματικά είσαι.
Πες μας κάτι σπουδαίο, φώναξαν.
Κάτι που να αξίζει εισιτήριο.
Και τότε είπα:
Δεν υπάρχει έξοδος.
Υπάρχει μόνο αυλαία.

Όλοι πάγωσαν.
Ένα δευτερόλεπτο μετά,
άρχισαν να χειροκροτούν όρθιοι.
Μα αυτό δεν ήταν χειροκρότημα αποδοχής.
Ήταν θόρυβος, που γίνεται κραυγή
όταν ξέρεις πώς δε θα γλυτώσεις.

Η αυλαία έκλεισε με πάταγο.

Το φως έσβησε.

Και για πρώτη φορά,

ήμουν μόνος.

Χωρίς σκηνοθέτη.

Χωρίς κοινό.

Χωρίς παράσταση.

Και τότε κατάλαβα

πως αυτή ήταν η πραγματική σκηνή.

Η στροφή που δεν είδε κανείς

Ο δρόμος σήμερα έμοιαζε πιο στενός.
Ίδια άσφαλτος, ίδια πεζοδρομία,
αλλά κάτι είχε αλλάξει στο χώρο.
Ίσως μεγάλωσαν τα αυτοκίνητα.
Ή ίσως μίκρυναν οι ζωές μας.

Στην άκρη του πεζοδρομίου,
ένας άντρας με καπέλο σοφέρ,
χωρίς αμάξι.
Κοιτάζει αριστερά-δεξιά,
σαν να ψάχνει κάποιον να του κάνει σήμα.
Τα χέρια του κρέμονται άδεια.

Μια κυρία με τσάντες από σούπερ μάρκετ
κολλάει στον τοίχο για να τον περάσει.
Είναι να μη σου τύχει, μουρμουρίζει,
σαν να μιλάει για αρρώστιες
ή για τις εκπτώσεις που δεν πρόλαβε.

Ο άντρας με το καπέλο ξαφνικά φωνάζει:
ΣΤΡΟΦΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΣΤΡΟΦΗ!
Όλοι παγώνουν.
Τα αυτοκίνητα φρενάρουν.
Κάποιος κλείνει την μουσική.
Όλοι κοιτάζουν αριστερά.
Δεν υπήρχε καμία στροφή.

ΣΤΡΟΦΗ! φωνάζει ξανά ο άντρας.
Κανείς δεν καταλαβαίνει.
Ο τύπος με το ηλεκτρικό πατίνι χαμογελάει ειρωνικά.
Τι λέει ο τρελός τώρα;
Το πατίνι του στρίβει απαλά γύρω απ' τον άντρα,
αλλά ο ίδιος μένει ακίνητος.

Η στροφή είναι εδώ,
λέει με φωνή γεμάτη πεποίθηση.
Μη λέτε πως δεν την είδατε.
Ένας οδηγός από το παράθυρο:
Τράβα σπίτι σου, ρε άνθρωπε.
Η φωνή του στάζει καυσαέριο.

Ο άντρας βγάζει το καπέλο και το πετάει στη μέση του δρόμου.
Εδώ είναι η στροφή.
Το καπέλο γυρίζει δυο φορές στον αέρα,

πέφτει στο οδόστρωμα και μένει εκεί.
Τα αυτοκίνητα το προσπερνούν αδιάφορα.

Ένας πιτσιρικάς που κρατάει μπαλόνι σταματά.
Μαμά, τι κάνει ο κύριος;
Μη τον κοιτάς, πάμε.
Τον τραβάει από το χέρι.
Το παιδί όμως γυρνάει το κεφάλι,
γιατί τα παιδιά πάντα βλέπουν τις στροφές.

Ο άντρας πηγαίνει στη μέση του δρόμου,
στέκεται ακριβώς πάνω στη λευκή διαχωριστική γραμμή.
Τα αυτοκίνητα περνούν από δίπλα του με κόρνες
και παράθυρα που ανεβαίνουν νευρικά.
Η ΣΤΡΟΦΗ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ.

Ένας οδηγός ανοίγει το παράθυρο.
Τι στροφή, ρε φίλε; Ίσιωμα είναι ο δρόμος!
Ο άντρας χαμογελάει.
Και πού σε έβγαλε το ίσιο;
Σε έβγαλε εκεί που ήθελες;
Ε;

Οι κόρνες γίνονται πιο δυνατές.
Οι οδηγοί βρίζουν σαν χορωδία.
Φύγε, ρε ηλίθιε!
Άντε, ρε τρελέ!
Ο άντρας γυρνάει προς το πλήθος,
απλώνει τα χέρια σαν μαέστρος.

Κοιτάζτε καλά!
Σήμερα είναι η μέρα που είδα τη στροφή!
Εκεί που όλοι τρέχετε ευθεία,
εδώ, ακριβώς εδώ,
το σημείο που έπρεπε να στρίψετε!

Ο διανομέας με το μηχανάκι σταματάει για λίγο.
Δεν είναι σίγουρος αν θέλει να ακούσει ή να γελάσει.
Ποιά στροφή, ρε φίλε; Στο GPS γράφει ευθεία.
Το GPS δεν έχει ψυχή, του λέει.
Οι ψυχές δεν πάνε ευθεία. Πάντα στρίβουν.

Η κυρία με τις τσάντες σταματά.
Λες να έχει δίκιο; Τι εννοεί στροφή;
Ο άντρας χαμογελάει.
Είναι η στροφή που περνάς κάθε μέρα

και δεν την βλέπεις.
Όλοι νομίζετε ότι ο δρόμος σας είναι ευθεία.
Αλλά ποτέ δεν ήταν.

Η γυναίκα στο μπαλκόνι πάνω απ' το δρόμο βγάζει βίντεο.
Πω, πω, να τον ανεβάσω στο TikTok αυτόν τον τρελό!
Ο άντρας κοιτάζει ψηλά.
Κυρά μου, μην ξεχάσεις το hashtag:
#Η_Στροφή_Που_Χάσαμε.

Ένας οδηγός κατεβαίνει απ' το αμάξι του.
Φύγε φίλε, έχω δουλειά.
Κι εγώ έχω, απαντάει ο άντρας.
Να σας δείξω τη στροφή που δεν πήρατε ποτέ.

Η κυκλοφορία έχει μπλοκάρει εντελώς.
Ο ήχος από τις κόρνες μοιάζει με σειρήνες πλοίου.
Ο άντρας ανάβει τσιγάρο,
κοιτάει τον ορίζοντα που δεν υπάρχει.

Το καπέλο του μένει στη μέση του δρόμου.
Τα αμάξια το πατάνε χωρίς τύψεις.
Τα χρώματα των φαναριών αλλάζουν μηχανικά.
Η γυναίκα στο μπαλκόνι
κοιτάζει το βίντεο που μόλις ανέβασε.
40.000 views σε πέντε λεπτά! Τρέλα!

Η αστυνομία φτάνει.
Δυο άντρες με γυαλιά ηλίου τον πλησιάζουν.
Όλα καλά, κύριε; Έχουμε αναφορές για διατάραξη.
Καλά. Μια χαρά.
Απλώς δείχνω στον κόσμο τη στροφή.
Οι αστυνομικοί κοιτάζονται.

Τον τραβάνε σιγά-σιγά προς το πεζοδρόμιο.
Ο άντρας με αποδοκιμασία κουνάει το κεφάλι.
Η στροφή είναι πάντα εκεί.
Αλλά όταν την δεις,
πρέπει να είσαι έτοιμος να στρίψεις.
Ποια στροφή;
Αυτό λέω κι εγώ. Αυτό ακριβώς.

Μην τη ψάχνεις στο δρόμο.
Ακούμπα το χέρι σου στο στήθος.
Σώπα και περίμενε.
Γιατί πάντα, εκεί ανοίγουν οι στροφές που μετράνε.

Η επιστροφή της σκιάς

Η γυναίκα γύρισε χθες βράδυ,
με μια πλαστική σακούλα στο χέρι
δεν είχε μέσα τίποτα.
Σου 'φερα το τίποτα», είπε.
Είναι πιο βαρύ απ' ό,τι θυμόμουν.

Κάθισε στον καναπέ,
το βλέμμα της έσταζε δηλητήριο.
Λείπει η τηλεόραση, είπε.
Λείπει από καιρό, απάντησα.
Γύρισε το κεφάλι, σα να μην άκουσε.

Στο τραπέζι, δύο άδειες κούπες.
Να βάλω καφέ; ρωτάω.
Βάλε, αλλά άσ' τον να κρυώσει.
Μου αρέσει κρύος, όπως τα ψέματα.
Χαμογέλασα.

Το ραδιόφωνο έπαιζε στατικά.
Σαν παράσιτα που κάνουν πρόβες για ρόλο.
Έβαλε το αυτί της κοντά στο ηχείο.
Νομίζω πως κάποιος φωνάζει βοήθεια.
Δεν απάντησα.

Πέρασαν δέκα λεπτά σιωπής.
Η πιο μεγάλη ταινία που είδαμε ποτέ μαζί.
Τα μάτια της ανοιχτά σαν παράθυρα
κι εγώ έριξα μια ματιά μέσα.
Είδα κάτι που με τρόμαξε.

Θα μείνεις; ρώτησα,
με το τσιγάρο να καίγεται ανάποδα.
Μπα», είπε, «έχω ραντεβού με τη μοναξιά.
Καλή τύχη τότε, της είπα.
Θα τη χρειαστώ, απάντησε.

Έριξε μια ματιά στη σακούλα.
Την κλώτσησε με τη γόβα της.
Μερικές φορές, είπε,
το τίποτα είναι πιο σημαντικό απ' το κάτι.
Το έγραψα με το δάχτυλο στο τραπέζι.

Άκου, είπα,
από τότε που έφυγες, έμαθα να περιμένω.
Λάθος έκανες, είπε.
Η αναμονή είναι χόμπι για εκείνους που έχουν χρόνο.
Έσκισε τη σακούλα στα δύο.

Δεν έπεσε τίποτα στο πάτωμα.
Τίποτα απολύτως.
Σου το 'πα, είπε, είναι αόρατο.
Κι εγώ αόρατος είμαι, απάντησα κοφτά.
Απλώς εσύ με βλέπεις που και που.

Κοίταξε τον τοίχο απέναντι.
Κάποιος είχε γράψει:
Η έξοδος είναι εκεί, αλλά κανείς δεν φεύγει.
Ποιος το 'γραψε αυτό; ρώτησε.
Εσύ, ψιθύρισα.

Σηκώθηκε, τίναξε τη φούστα της,
σα να έβγαζε τα ψίχουλα της μέρας από πάνω της.
Πάω», είπε.
Να μου φέρεις κάτι την επόμενη φορά, φώναξα.
Τι θες;
Κάτι που δεν θα φύγει ποτέ.

Έκλεισε την πόρτα σιγά,
λες και φοβόταν να την ξυπνήσει.
Στο πάτωμα, μισό αποτύπωμα στη σκόνη.
Το κοίταξα, το μέτρησα.
Περίπου 38 νούμερο.
Σαν την απόσταση που μας χώριζε.

Μέρες χωρίς πρόσωπο

Το ξυπνητήρι χτυπάει,
αλλά κανείς δεν σηκώνεται.
Ο άντρας στο καθρέφτη μού κλείνει το μάτι.
Δεν τον ξέρω, αλλά αυτός φαίνεται να με ξέρει καλά.
Σήμερα θα είναι καλύτερα, λέει.
Κλασική ατάκα ενός ψεύτη, σκέφτομαι.

Η στάση του λεωφορείου γεμάτη πλάτες.
Πρόσωπα που χάθηκαν κάπου μεταξύ ύπνου και ειδήσεων.
Η οθόνη γράφει Καθυστερεί,
αλλά κανείς δεν θυμάται τι περίμενε.
Ίσως να μην ήταν το λεωφορείο τελικά.

Στο γραφείο, όλα είναι ήσυχα
σαν δωμάτιο ξενοδοχείου χωρίς βαλίτσες.
Ο προϊστάμενος μιλάει για στόχους.
Κάποιος γελάει με το ζόρι.
Ίσως είναι το πιο αστείο πράγμα που θα συμβεί όλη μέρα.

Η καφετιέρα βγάζει ήχους πνιγμένου ζώου.
Ο καφές στάζει αργά, όπως οι σκέψεις μου.
Ένα email φτάνει με το θέμα: Υπενθύμιση προθεσμίας.
Υπενθύμιση ότι ο χρόνος τρέχει κι εγώ περπατάω.
Σκέφτομαι πως αν το σβήσω, ίσως σβήσω και την προθεσμία.

Ο δρόμος της επιστροφής είναι πιο άδειος απ' το πρωί.
Τα φώτα των αυτοκινήτων κάνουν τα μάτια μου να τσούζουν.
Κάποιοι περπατάνε γρήγορα σαν να κυνηγούν κάτι.
Εγώ περπατάω αργά, σαν να το έχω χάσει.
Ένα αγόρι κλωτσάει ένα κουτί. Κάτι κρύβεται μέσα.

Στο σπίτι, το φως από την τηλεόραση με καρφώνει στον καναπέ.
Δεν αλλάζω κανάλια, αλλάζουν μόνα τους.
Ειδήσεις για επιπλέον πολέμους και επιπλέον εκπτώσεις.
Ενδιάμεσα, μια γυναίκα μιλάει για καλύτερες μέρες.
Δεν λέει για ποιον.

Το τηλέφωνο δεν χτυπάει.
Είναι παράξενα ήσυχο και ανησυχώ.
Προτιμώ να μη χτυπά από τράπεζες που θυμούνται το όνομά μου,
αλλά η παρατεταμένη σιωπή του, είναι τελικά
πιο ενοχλητική από τις κλήσεις.
Νομίζω ότι κάτι χάλασε.

Ανοίγω το ψυγείο και κοιτάω μέσα.
Λες και κάτι νέο θα εμφανιστεί,
κάποια απάντηση σε όλα αυτά.
Γάλα που έληξε, μουστάρδα, μισό λεμόνι.
Όλα παλιά, όπως κι εγώ.

Η νύχτα έρχεται και αυτή χωρίς πρόσωπο.
Ακουμπάει τα μάτια μου και τα κλείνει σαν διακόπτη.
Ακόμα και τα όνειρα έχουν πια το ίδιο στόρι:
τρέχεις, αλλά δεν φτάνεις.
Πέφτεις, αλλά δεν χτυπάς.

Και το πρωί ξανά το ξυπνητήρι.
Ο άντρας στον καθρέφτη είναι πάλι εκεί.
Δεν έχει πρόσωπο, αλλά έχει φωνή.
Σήμερα θα είναι καλύτερα, λέει.
Σηκώνομαι και γελάω δυνατά.
Κανείς δεν ακούει.

Καθημερινότητα

Το ρολόι στον τοίχο κάνει τον ήχο του δίκαιου δήμιου.
ούτε βιαστικά, ούτε αργά, ακριβώς όπως πρέπει.
Κάθε τικ είναι μια σταγόνα που πέφτει στο νεροχύτη,
κι εγώ το ακούω μόνο όταν όλα τ' άλλα σωπαίνουν.
Η σιωπή, τελικά, κάνει πιο καθαρή τη φωνή του χρόνου.

Τα πρόσωπα έξω κυκλοφορούν ντυμένα με μάσκες κανονικότητας.
Όλοι τους μοιάζουν με όλους τους άλλους.
Όλοι τους μοιάζουν με μένα.
Στη στάση, μια κοπέλα σκρολάρει την οθόνη της
και το δάχτυλό της κατεβαίνει πιο γρήγορα απ' τη μέρα.

Στο λεωφορείο, κανείς δεν κοιτάζει πουθενά,
λες και η πόλη είναι απλώς ένα βαρετό βιβλίο,
απ' αυτά που ποτέ δεν θυμάσαι την υπόθεση.
Όταν κατεβαίνω, το πεζοδρόμιο δεν με αναγνωρίζει.
Αφήνει να περάσω χωρίς να πει τίποτα.

Η πόρτα του σπιτιού μου ανοίγει μόνη της,
όχι από μαγεία, από συνήθεια.
Το φως της κουζίνας πέφτει με τον τρόπο
που πέφτει η κούραση στο πρόσωπο ενός παιδιού.
Καμιά φορά με κοιτάει η λάμπα και αναρωτιέμαι αν με λυπάται.

Το τηλεκοντρόλ στα χέρια μου
σκήπτρο ενός θρόνου που δεν ήθελα ποτέ.
Ειδήσεις, σειρές, διαφημίσεις φαρμάκων,
μπορεί να εμφανίσετε παρενέργειες, μας ενημερώνει,
λες και μέχρι τώρα δεν έχουμε εμφανίσει αρκετές.

Τα άπλυτα ρούχα με κοιτάζουν σαν παλιοί γνώριμοι.
Μπλούζες που ήξεραν πιο φωτεινές μέρες.
Κάλτσες που χάθηκαν μεταξύ τους και δεν τις έψαξε κανείς.
Μου ζητάνε πλύσιμο
και εγώ δεν έχω άλλες καθαρές δικαιολογίες.

Το βράδυ μυρίζει καμένο φαγητό,
όχι από εμένα, από τον κάτω όροφο.
Δεν ξέρω αν το έκαψαν επίτηδες ή αν απλώς τους ξέφυγε.
Δεν ξέρω αν αυτό έχει καμία διαφορά.
Ό,τι καίγεται, τελικά, καπνίζει το ίδιο.

Ξημερώνει κι εγώ μαζεύω το σκοτάδι σε σακούλες σκουπιδιών.
Η νύχτα δεν άφησε τίποτα χρήσιμο πίσω της.
Ό,τι μένει, το μαζεύω και το πετάω.
Κι έτσι οι μέρες προχωρούν,
σαν κέρματα που πέφτουν στο πάτωμα,
που αν τα δεις καλά είναι κάλπικα.

Κάθε μέρα γυρνάει στην ίδια αρχή.
Σαν κασέτα που πατάς το rewind για να δεις κάτι που ήδη ξέρεις.
Κάθε πρωί, το ίδιο άδειο πρόσωπο.
Δεν είναι ότι έχασα το πρόσωπό μου.
Είναι ότι η μέρα δε μου δίνει καινούργιο.

Άλλη μια μέρα

Οι άνθρωποι βγήκαν βόλτα με τα κορμιά τους,
τα πρόσωπα τα άφησαν σπίτι.
Άχρηστα βάρη, είπαν, δεν χωράνε όλα στις τσάντες.
Στα φανάρια, οι σκιές αλλάζουν κατεύθυνση,
αλλά οι άνθρωποι ποτέ.

Στη στάση του λεωφορείου,
όλοι σκυφοί στα κινητά τους
ψάχνουν για κάτι που θα τους πει
ότι υπάρχουν στ' αλήθεια.
Όταν έρχεται το λεωφορείο, δεν σηκώνει κανείς το βλέμμα.

Πεζοδρόμια γλιστερά από ψιλή βροχή
και λερωμένα κουτιά πίτσας.
Οι μέρες ακροβατούν επάνω τους,
προσποιούμενες ότι είναι ακόμη ισορροπημένες.
Κάποιος προσπαθεί να σκουπίσει το δρόμο. Δεν προλαβαίνει.

Πάω σπίτι αλλά κρατάει μούτρα.
Δεν μ' αφήνει να μπω χωρίς να ανάψω το φως.
Η λάμπα τρεμοπαίζει λες και γελάει μαζί μου.
Στο ψυγείο, κάτι έχει σαπίσει.
Μάλλον εγώ.

Το τηλέφωνο δεν χτυπάει.
Αν χτυπούσε, θα 'ταν λάθος κλήση.
Ποτέ κανείς δεν ψάχνει εσένα,
εκτός αν του χρωστάς κάτι.
Οι αριθμοί, τελικά, μόνο σε βρίσκουν.

Στην τηλεόραση, ο παρουσιαστής έχει τρία χαμόγελα:
το καλημέρα σας, το ειδήσεις που σοκάρουν
και το αύριο πάλι στις 9.
Δεν χρειάζεται άλλο πρόσωπο.
Ένα γυαλισμένο προσωπείο φτάνει.

Βάζω μουσική δυνατά για να ακούγεται ζωή.
Τα τραγούδια λένε πως όλα θα πάνε καλά.
Τα τραγούδια λένε ψέματα.
Και το ξέρουν.
Αλλά το λένε γιατί έτσι γίνονται επιτυχίες.

Το σκοτάδι απλώνεται ήσυχα σαν να 'ναι δικό του το σπίτι.
Σκαρφαλώνει στους τοίχους, κάθεται στις καρέκλες.
Είναι ο μόνος επισκέπτης που δεν με κρίνει.
Μαζεύω το ποτήρι με το χθεσινό νερό και πίνω.
Δε λέω τίποτα και πάω για ύπνο.

Το πρωί, ο καθρέφτης κάνει την ίδια ερώτηση:
Τι κοιτάς;
φοβάμαι ότι δεν υπάρχει απάντηση σε αυτό.
Ο χρόνος σβήνει τα πρόσωπα αθόρυβα,
σαν διαρρήκτης που ξέρει καλά τη δουλειά του.

Να είμαστε καλά

I

Να είμαστε καλά, λένε.

Πετάνε τη φράση σαν χαρτοπετσέτα μετά το σουβλάκι.

Να είμαστε καλά, κι ας καίγεται το σπίτι.

Να είμαστε καλά, κι ας χάθηκε ο δρόμος.

Κάτι σαν το συγνώμη που λες χωρίς να το εννοείς.

Χρόνος, αυτή η μεγάλη απάτη.

Τον πουλάνε με το ρολόι, τον αγοράζεις με δόσεις.

Κάθε λεπτό, λέει, κοστίζει ακριβά.

Αλλά αν τον σπάσεις,

δεν στο φτιάχνει κανείς, ούτε με απόδειξη.

Το πρωί που ξυπνάω,

ο χρόνος έχει ήδη ξεκινήσει τον αγώνα.

Εγώ με τις πιτζάμες μου,

εκείνος με τα καρφιά στα παπούτσια του.

Φτάνω πάντα δεύτερος. Πάντα λαχανιασμένος.

Στη δουλειά, το ρολόι στον τοίχο γελάει.

Τα πέντε λεπτά ακόμα γίνονται δύο ώρες χρέος.

Στα διαλείμματα μιλάμε για ταξίδια που δεν θα κάνουμε.

Αλλάζουμε μόνο τα νησιά.

Είναι ωραίο να κάνεις σχέδια που δεν θα πληρώσεις ποτέ.

Οι μέρες τρέχουν πιο γρήγορα απ' τα πόδια μας.

Η Παρασκευή φτάνει, αλλά είναι ήδη Σάββατο βράδυ,

κι εγώ ακόμα φοράω τα ρούχα της Δευτέρας.

Το σώμα μου ένα σπίτι νοικιασμένο.

Και το νοίκι, πάντα απλήρωτο.

Ζήσε τη στιγμή, λένε.

Αλλά η στιγμή είναι μισή ανάσα,

κι εσύ έχεις άσθμα.

Πού χρόνος για να ζήσεις,

όταν έχεις δουλειά αύριο στις 7.

Κι εκείνη η φωνή,
η σπαστική φωνή της μη λογικής,
Να είμαστε καλά.
Το λες μπας και εισακουστείς από το σύμπαν
Το λες σαν ξόρκι να διώξεις το κακό σπυρί.

Ένα βράδυ,
κάθομαι με το φως του ψυγείου ανοιχτό.
Ο χρόνος στέκεται δίπλα μου,
τρέμει σαν παγωμένο μπουκάλι μπύρα.
Λήγεις ακόμα κι εσύ, του λέω. Δεν απαντά.

Όλοι ψάχνουν το νόημα.
Τους βλέπεις στα βιβλιοπωλεία, στις συζητήσεις του καφέ.
Πίνουν φρέντο και φιλοσοφούν για το άπειρο.
Να είμαστε καλά, λένε στο υπερπέραν.
Αλλά το άπειρο τους στέλνει μήνυμα:
Αναμονή, η κλήση σας προωθείται.

Να είμαστε καλά πριν πεθάνουμε, ξαναλένε.
Και το λέω κι εγώ καμιά φορά, για πλάκα.
Να είμαστε καλά, με δέκα ευρώ στην τσέπη
και δύο απλήρωτους λογαριασμούς στον πάγκο της κουζίνας.
Να είμαστε καλά.
Και όταν πεθάνουμε,
θα 'ρθουν άλλοι να πουν, βρε τι καλά που ήμασταν.

II

Να είμαστε καλά, λένε.
Τι φράση πολυτελείας,
σαν κουμπί από παλιό παλτό που δεν ξέρεις πού να το ράψεις.
Αφήνεται πάνω στο τραπέζι της κουζίνας,
δίπλα στους λογαριασμούς και το μισοφαγωμένο μήλο.

Ο χρόνος είναι πιο αδιάκριτος απ' τον αέρα.
Τρυπώνει από χαραμάδες που δεν ήξερες ότι υπάρχουν.
Δεν τον βλέπεις να μπαίνει,
αλλά τον βρίσκεις πάντα να κάθεται στον καναπέ σου.
Σου κρατάει συντροφιά, λέει.

Και οι μέρες;
Οι μέρες φεύγουν αθόρυβα.
Όχι σαν τα τρένα, όχι σαν τα καράβια.
Φεύγουν σαν τα νερά που στάζουν απ' το ταβάνι
σταγόνα-σταγόνα, μέχρι να πέσει το σοβάς.

Μιλάνε όλοι για το μέλλον,
σαν να είναι κάποια άφιξη που την περιμένεις στο σταθμό.
Όμως το μέλλον,
δεν είναι ποτέ αυτό που περιμένεις.
Έρχεται με άλλα ρούχα, με άλλο πρόσωπο,
και σου λέει ήρθε η αρρώστια, η πανταχούσα.

Τα βράδια, το σπίτι είναι πιο σπίτι απ' ό,τι το πρωί.
Η λάμπα στο σαλόνι ρίχνει σκιές που μεγαλώνουν,
όπως μεγαλώνουν και τα πράγματα που αναβάλλουμε.
Προσπαθώ να βάλω τάξη,
μα το αύριο είναι ήδη απλωμένο στο πάτωμα.

Και πάλι αυτή η φράση:
Να είμαστε καλά πριν πεθάνουμε.
Ακούγεται σαν ευχή,
αλλά την ακούς παντού συνέχεια..
Σαν να ποντάρεις σ' ένα λαχείο που ξέρεις πως είναι λευκό.

Τα πρόσωπα γύρω μου αλλάζουν χρώματα,
ανάλογα με το φως της μέρας.
Το πρωί είναι διάφανα.
Το βράδυ γίνονται γκριζα.
Δεν ξέρω αν αλλάζουν αυτοί ή απλώς το βλέμμα μου κουράστηκε.

Πού πάει όλος αυτός ο χρόνος που χάθηκε;
Μάλλον κάπου μαζί με τις ομπρέλες που ξεχάστηκαν στα λεωφορεία.
Ποτέ κανείς δεν ρώτησε στα σοβαρά για την τύχη τους.
Ούτε για τις ώρες που δεν έζησε.
Πού πάνε; Ποιος τις κρατάει;

Τα ρολόγια δεν γυρίζουν πίσω,
αλλά μερικές φορές οι δείκτες τους, τρέμουν.
Λίγο πριν τα μεσάνυχτα,
η ώρα πατάει για λίγο το φρένο.
Νομίζεις πως μπορείς να τη φτάσεις.
Αλλά πάντα φεύγει πρώτη.

Να είμαστε καλά πριν πεθάνουμε, λένε.
Σαν να μας κάνουν έκπτωση χρόνου,
δύο λεπτά επιπλέον σε μια κλήση που δεν προλάβαμε να πούμε τίποτα.
Να είμαστε καλά, λοιπόν.
Αλλά αν δεν είμαστε,
κανείς δεν θα το καταλάβει.
Θα πουν απλώς ότι έφυγε ξαφνικά.

III

Ο Νίκος έλεγε πάντα να είμαστε καλά.
Το 'λεγε στα γενέθλια, στα μνημόσυνα, ακόμα και όταν έκαιγε τοστ.
Μια φράση-σουγιάς, πολυεργαλείο.
Σαν τα αυτόματα ΟΚ στα μηνύματα που δεν προλαβαίνεις να διαβάσεις.
Μια φορά το είπε σε έναν άστεγο.
Ο άστεγος γέλασε τόσο δυνατά που πέσαν τα περιστέρια από τα καλώδια.

Η Ελένη το έγραφε κάτω από φωτογραφίες διακοπών.
Να είμαστε καλά, με δύο καρδιές και έναν ήλιο.

Ποτέ δεν κατάλαβα αν το έλεγε και το εννοούσε
ή αν το ψιθύριζε στον εαυτό της
σαν ξόρκι μην της χαλάσει το μαγιό στο πλύσιμο.

Ο γείτονας το είπε καθώς έβαζε λουκέτο στο μαγαζί του.
Να είμαστε καλά, είπε και γύρισε την πλάτη.
Τόσο καλά που το ενοικιαστήριο έμεινε κολλημένο εκεί έξι μήνες.
Περίμενε κι αυτό να γίνει καλά.
Αλλά τελικά ξεκόλλησε μόνο του μια μέρα με τον αέρα.

Το αφεντικό το 'πε τη μέρα που μας ανακοίνωσε τις απολύσεις.
Να είμαστε καλά, είπε.
Με το ίδιο στόμα που πριν λίγο είπε περικοπές.
Να είμαστε καλά.
Μόνο που εκείνος είχε ήδη άλλη δουλειά.

Η μάνα το λέει πάντα στο τηλέφωνο.
Να είμαστε καλά, παιδάκι μου.
Το λέει λίγο πριν κλείσει τη γραμμή.
Λες και από αυτό εξαρτάται αν ο θεός πατήσσει το κόκκινο κουμπί.
Το λέει με τέτοια σιγουριά,
που σκέφτομαι μήπως έχει κάνει συμφωνία με κάποιο ανώτερο όν.

Κι εγώ το 'πα μια φορά, θυμάμαι.
Μπροστά σε έναν καθρέφτη που είχε ραγίσει,
αλλά δεν είχα λεφτά να τον αλλάξω.
Να είμαστε καλά, είπα.
Και το είπα έτσι ψιθυριστά, λες και άκουγε κανείς.
Το είπα κι ένιωσα για λίγο πως ήμουν κάποιος άλλος,
κάποιος που θα ήταν καλά για πάντα

Αλήθεια τώρα, ποιον κοροϊδεύουμε;
Να είμαστε καλά, ενώ βάζουμε το ξυπνητήρι στις 6:30
για να ζήσουμε την ίδια μέρα απ' την αρχή.
Να είμαστε καλά, ενώ τα μακαρόνια στο ντουλάπι είναι μετρημένα.
Να είμαστε καλά, ενώ κάνουμε διάλογο με την ηχώ μας στο άδειο σπίτι.

Η φράση αυτή δεν θέλει κόπο.
Θέλει αέρα. Τη λες και την αφήσεις να φύγει.
Γι' αυτό την λένε όλοι.

Γιατί είναι ελαφριά.
Δεν κοστίζει τίποτα.
Δεν έχει νόημα και καμία χρησιμότητα,
σαν μουσαμάς πάνω από χαλασμένη ομπρέλα.

Τελικά το κατάλαβα.
Το να είμαστε καλά είναι μια υπόσχεση χωρίς υπογραφή.
Μια κουβέντα που τη λες για να μην πεις τίποτα άλλο.
Σαν εκείνες τις επιστολές που αρχίζουν με Αγαπητέ κύριε
αλλά ποτέ δεν σε αγαπάνε πραγματικά.

Να είμαστε καλά λοιπόν.
Μέχρι να πεθάνουμε.

Πρωινοί καφέδες

Η καφετιέρα αναστενάζει πρώτη.
Ο ατμός της βιάζεται για μια απόδραση
που σίγουρα θα πετύχει.
Πόσο διαφέρει με μένα, σκέφτομαι.
Όλο λέω θα φύγω, αλλά μένω να βράζω.

Ο καφές καίει τα δάχτυλα.
Όχι αρκετά όμως για να ξυπνήσουν.
Το φλιτζάνι ζεστό, αλλά η μέρα παγωμένη.
Η κουζίνα μυρίζει χθες,
αν και το ρολόι ουρλιάζει σήμερα.

Το κουτάλι γυρίζει στον καφέ
όπως γυρίζει ο νους στα ίδια λόγια.
Πάντα κύκλος, ποτέ γραμμή.
Ποτέ απόφαση, μόνο αναβολή.
Ο αφρός διαλύεται, η σκέψη παραμένει κολλημένη.

Ο καφές καίει τώρα τα χείλη μου,
και σκέφτομαι πως οι λέξεις που δεν είπα
ήταν πιο καυτές.
Αν τις έλεγα τότε,
ίσως σήμερα να έπινα κάτι πιο γλυκό.

Το τηλέφωνο χτυπάει με ενοχές.
Νέο μήνυμα λέει.
Το αφήνω να περιμένει. Δεν θα είναι για μένα
Τα καλημέρα ούτως ή άλλως έπεσαν σε έλλειψη.
Ποιος να τα φτιάχνει πλέον, ποιος να τα διακινεί.
Το εργοστάσιο έκλεισε πριν χρόνια.

Στα χθεσινά ψίχουλα του τραπεζιού,
ένα στρατόπεδο μυρμηγκιών κάνει παρέλαση.
Στρατιώτες χωρίς αιτήματα,
χωρίς ονόματα, χωρίς αύριο.
Όμοιοι με εμάς, αλλά με περισσότερο σχέδιο.

Ο καφές μου φαίνεται πιο πικρός τώρα,
σαν το τέλος μιας συζήτησης
που ήξερες από πριν πώς θα τελειώσει.
κι όμως, την ξεκινάς.
Όπως κάθε πρωί.

Πίνω την τελευταία γουλιά.
Κάτω μένει το κατακάθι.
Αυτό που κανείς δεν θέλει, αλλά πάντα υπάρχει.
Το κοιτάω για λίγο και σκέφτομαι
πόσο μοιάζει με εμάς.

Το φως που δεν ήθελες

Το φως μπήκε στο δωμάτιο με την αδιαφορία περαστικού,
δεν ρώτησε αν ήθελα να το δω.

Απλώς τα πάντα αποκαλύφθηκαν ξαφνικά,
οι φόβοι δεν είχαν που να κρυφτούν.

Η σκέψη ξυπνάει, γίνεται νευρική,
περπατάει στο μυαλό, κλωτσώντας το.

Οι ακτίνες του, τρυπάνε, ξεγυμνώνουν.

Ότι πριν φαινόταν όμορφο και αληθινό,

τώρα είναι άσχημο με ψεύτικες εικόνες σκεπασμένο,
που το φως, τις έκανε να καίγονται γελώντας.

Δεν παίρνει τίποτα το φως, μα ούτε δίνει και τίποτα,

δείχνει μόνο το κενό που υπήρχε πάντοτε εκεί,

στη νύχτα που κουβαλάς μέσα σου.

Το φως δεν ξέρει πώς να αγαπάει το σκοτάδι.

Βάρβαρο, επαναστατικό, δεν σε λυπάται,

σκληρά σου δείχνει ότι δεν ήθελες ποτέ να δεις.

Το φως δε σταματά και αμείλικτα φωτίζει.

Θολώνει ο κόσμος που ορκίζόσουν ότι πιστεύεις,

η πραγματικότητα ξεθωριάζει και ερωτηματικά γεμίζει.

Ακίνητος και τυφλωμένος μένεις, να απορείς.

Τόσο καθαρή και τόσο παράξενα ξένη η δύναμή του,

ούτε μπορείς, ούτε ξέρεις να την ερμηνεύεις.

Αλλά τώρα έφυγε, έτσι ξαφνικά όπως ήρθε,
αφήνοντας πίσω του κομματιασμένη τη λογική,
τις γωνίες της ψυχής ανήσυχες, γεμάτες θόρυβο,
και εσένα να παλεύεις, να ξαναχτίσεις τη σιωπή.

Το φως πάντα χαλάει τις καλύτερες αυταπάτες,
και ακόμα αναρωτιέσαι,

γιατί το άφησες πάλι να μπει.

Περιμένοντας την Κυριακή

Κάθε βδομάδα την περιμένεις.
Την κοιτάς στο ημερολόγιο σαν ερωτευμένος ηλίθιος.
Η Κυριακή, λέει, είναι λευκή,
είναι ανάσα, είναι αγκαλιά.
Σαν παραμύθι που σκάει στο μέτωπό σου
με ένα και ζήσαν αυτοί καλά...
Μα ξυπνάς, και η Κυριακή είναι ήδη κουρασμένη.
Φοράει τις παντόφλες της Παρασκευής
και σε κοιτάει με βαριεστημένα μάτια.

Θα ξεκουραστώ, λες.
Μα πρώτα πρέπει να πλύνεις τα ρούχα.
Να ξεσκονίσεις τα θα το κάνω το Σάββατο.
Να μαζέψεις τις τύψεις απ' το πάτωμα.
Κι όταν τελειώσεις, νιώθεις ήδη Δευτέρα.
Σου μένει ένα σαλιωμένο χαμόγελο
και μια κούπα κρύος καφές.
Και τα μαλλιά σου μυρίζουν απορρυπαντικό.

Κυριακάτικο τραπέζι.
Η μάνα με τη ζέστη του φούρνου στα μάγουλα.
Ο πατέρας με το μισοτελειωμένο ούισκι στο βλέμμα.
Και τα λόγια, σαν χοντρές μύγες,
βουίζουν πάνω από το φαί.
Τι θα κάνεις με τη ζωή σου;
Γιατί δεν τρώς το κρέας σου;
Τι ώρα θα γυρίσεις σπίτι;
Το πιρούνι βαραίνει. Η σιωπή βαραίνει.
Και το στομάχι σου, άδειο, βαραίνει κι αυτό.

Κυριακάτικη βόλτα.
Βγαίνεις για να ξεχαστείς.
Στους δρόμους όλοι είναι ζαλισμένοι,
κρατάνε σακούλες με λίγες στιγμές χαράς.
Ένα μπλουζάκι που δεν χρειάζονταν.
Ένα βιβλίο που δεν θα διαβάσουν.
Ένα χαμόγελο που δεν τους ανήκει.
Στη στάση, το λεωφορείο έρχεται αργά,
όπως όλες οι υποσχέσεις που δεν κράτησαν ποτέ.

Και το απόγευμα έρχεται σαν μαχαιριά.
Η Κυριακή σου γλιστράει απ' τα χέρια
και πέφτει πίσω απ' τον καναπέ,
εκεί που κρύβονται τα ξεχασμένα ψίχουλα.
Κάθεσαι, προσπαθείς να ανασάνεις,
μα ο καναπές είναι κι αυτός κουρασμένος από σένα.
Κοιτάς το ταβάνι,
και το ταβάνι σε κοιτάει πίσω.

Θα δω φίλους, λες.
Μα οι φίλοι δεν απαντάνε.
Η Κυριακή τούς κατάπιε κι αυτούς.
Μαζεύτηκαν σε καναπέδες και κουβέρτες
και κοιτάνε τις οθόνες,
περιμένοντας κάτι να τους τραβήξει από κει.
Ίσως μια καλύτερη εκδοχή του εαυτού τους.
Ίσως τίποτα.

Περιμένοντας την Κυριακή,
έγινες ένας ακίνητος δείκτης ρολογιού.
Ένα ψίχουλο στον πάγκο της κουζίνας.
Μια ανάσα που κόπηκε στη μέση.
Την περίμενες να 'ρθει σαν λύτρωση,
μα ήρθε σαν τιμωρία.
Και τώρα την περιμένεις να φύγει.

Η Κυριακή είναι σαν τον έρωτα:
Πολύς ντόρος για το τίποτα.
Υποσχέσεις, σάλια, φανφάρες,
κι ύστερα το απόλυτο κενό.
Ένα βήχας που δεν λέει να σταματήσει.
Ένα φως που τρεμοπαίζει και καίει τα μάτια.

Και το βράδυ,
ξαπλώνεις με την αίσθηση πως κάποιος σε κορόιδεψε.
Σαν να πλήρωσες για κάτι ακριβό
και πήρες μια σακούλα αέρα.
Κοιτάς το ρολόι.
Κοιτάς το ημερολόγιο.
Κοιτάς τον τοίχο.
Όλα σου κλείνουν το μάτι.

Περιμένοντας την Κυριακή,
ξεχνιέσαι.
Σε ξεγέλασε όπως ξεγέλανε τα παιδιά
με καραμέλες πριν το εμβόλιο.
Πίστεψες σε μια ανάσα,
και κατέληξες να τρέχεις σε μια ρόδα κλουβιού.

Στο τέλος, η Κυριακή είναι απλώς Δευτέρα με μάσκα.
Είναι ένα γλιαρό αστείο που δεν γέλασε κανείς.
Και κάπως έτσι τελειώνει το έργο,
χωρίς φώτα, χωρίς χειροκροτήματα.
Μονάχα εσύ, καθισμένος στο πάτωμα,
περιμένοντας την Κυριακή που δεν ήρθε.

Αβολοσύνη

Αβολο να ξυπνάς το πρωί,
να φοράς το δέρμα σου σαν λάθος νούμερο.
Ο καθρέφτης να βήχει αλήθειες,
κι εσύ να χαμογελάς σαν να σε τραβάνε σχοινιά.
Να κατεβαίνεις στον δρόμο,
με το κεφάλι σκυφτό,
μην τυχόν και πέσεις πάνω σε βλέμμα
που ζητάει απαντήσεις.

Αβολο να στριμώχνεις τα όνειρά σου
σε κουτιά παπουτσιών με έκπτωση.
Να λες καλημέρα με στόμα σφιγμένο,
γιατί τα δόντια σου είναι γυάλινα
και ο κόσμος πετάει πέτρες.
Να σου ζητάνε να γίνεις κάτι άλλο,
κάτι καλοσιδερωμένα ίδιο
κάτι που να χωράει σε γραμμές τετραδίου αντιγραφής.

Αβολο να γελάς σε λάθος αστεία,
να γνέφεις ναι σε λάθος ερωτήσεις.
Και πιο άβολο να μη φεύγεις
όταν το ένστικτό σου τραβάει το μανίκι.
Το ένστικτο, ξέρεις, είναι σαν αδέσποτο σκυλί.
Πεινάει, γαβγίζει,
κι εσύ το αγνοείς μέχρι να δαγκώσει.

Αβολο να μιλάς για λεφτά
όταν το ψυγείο σου, σφυρίζει άδειο.
Και οι άλλοι σου λένε,
Όλα καλά θα πάνε.
Κι εσύ σκέφτεσαι,
Άντε γαμήσου και εσύ και το καλά σου.
Αλλά απλά κουνάς το κεφάλι,
σαν ξεκουρδισμένο παιχνίδι.

Αβολο να ψάχνεις δουλειά
με ένα χαμόγελο καρφίτσωμένο στη φάτσα.
Τι προσόντα έχετε;
Αναπνέω και κάποιες φορές σκέφτομαι.

Σας ευχαριστούμε, θα σας ειδοποιήσουμε.
Αλλά δεν ειδοποιούν ποτέ.
Γιατί το άβολο δεν ταιριάζει σε γραφεία,
δεν είναι καλό για την αισθητική.

Άβολο να αγαπάς.
Να δίνεις, να περιμένεις,
και να καταλήγεις με κάτι που θυμίζει
μισοάδειο πακέτο τσιγάρα.
Κι όμως, ξαναγυρνάς.
Γιατί η μοναξιά είναι πιο άβολη
από την λάθος αγκαλιά.

Άβολο να μιλάς γι' αυτά.
Να λες τις λέξεις δυνατά,
και να βλέπεις τους άλλους να στραβοκαταπίνουν.
Σου πετάνε ένα «χαλάρωσε».
Κι εσύ χαλαρώνεις τόσο πολύ,
που διαλύεσαι.
Γίνεσαι αέρας σε δωμάτιο χωρίς παράθυρο.

Άβολο να ζητάς βοήθεια.
Να λες δεν αντέχω,
και να πέφτεις πάνω σε τοίχους
βαμμένους με motivational quotes.
Μπορείς! Προχώρα!
Προχωράς, αλλά δεν έχει δρόμο.
Μόνο λακκούβες γεμάτες απόγνωση.

Άβολο να βλέπεις τις ειδήσεις.
Να μιλάνε για νούμερα,
για κέρδη, για απώλειες,
και οι άνθρωποι να είναι απλά στατιστική.
Να σε κοιτάει η οθόνη
και να νιώθεις πως σου μιλάει η άβυσσος
με γραβάτα και make-up.

Άβολο να κλαις μπροστά σε κόσμο.
Να σκουπίζεις τα μάτια σου γρήγορα
σαν να 'ναι έγκλημα η θλίψη.
«Έλα, δεν πειράζει.»

Πειράζει. Και πειράζει πολύ.
Αλλά κανείς δεν έχει χρόνο για τέτοιες κουβέντες.

Αβολο να γράφεις ποίηση
σε έναν κόσμο που έχει μάθει
να διαβάζει μόνο οδηγίες χρήσης.
«Τι θέλει να πει εδώ;»
Τίποτα ρε. Δεν θέλω να πω τίποτα.
Απλώς γράφω για να μη σκάσω.

Και στο τέλος...
Η αβολοσύνη μοιάζει με καλοσύνη
που κάποιος την άφησε στον ήλιο να λιώσει.
Κολλάει στα χέρια,
βρωμάει ίσως και λίγο,
αλλά κανείς τελικά δεν μπορεί να την πετάξει.

Τα ρέστα μου και τα βλέπω

Τα ρέστα μου τα πέταξα στο τραπέζι,
δίπλα στα τσιγάρα,
δυο σπασμένα βλέμματα.

Όλα μέσα, φώναξα,
μα ο κρουπιέρης ήταν ο χρόνος
και τα χαρτιά του σημαδεμένα.

Τα βλέπω.
Σαν σκιές στις γωνίες των δωματίων,
σαν ανάσες που κρέμονται από ταβάνια χαμηλωμένα.
Η ζωή, μια μπλόφα σε σπασμένα ζάρια.
Και η φωνή μου, κόμπος σε σκοινί.

Ρε φίλε, πόσο κάνει μια αλήθεια;
Πόσο κάνει ένα βλέμμα καθαρό,
μια αγκαλιά χωρίς καρφιά στα πλευρά;
Δε μου φτάνουν τα κέρματα,
δε μου φτάνει το δέρμα που ξεφτίζει.

Πάσο, είπε η ψυχή και μου γύρισε την πλάτη.
Κι εγώ, σαν κουτσό σκυλί,
έγλειψα τις πληγές μου στην άκρη του δρόμου.

Τα ρέστα μου...
Λίγα ψίχουλα όνειρα σε τρύπια τσέπη.
Τα βλέπω...
Κι αυτά με βλέπουν πίσω,
σαν ξεθωριασμένα κάδρα σε ντουβάρια που πέφτουν.

Δεν υπάρχει τίποτα άλλο να δώσω.
Τίποτα άλλο να ποντάρω.
Μόνο η ανάσα μου, βαριά,
σε ένα δωμάτιο που μυρίζει μούχλα και σιωπή.

Τα ρέστα μου και τα βλέπω.
Κι είναι όλα εκεί.
Απλωμένα σαν βρώμικα σεντόνια στον ήλιο.
Τίποτα δεν κέρδισα.
Τίποτα δε μπόρεσα να κρύψω.

Οδός Αδιέξοδο

Στην Πατησίων, τα φαντάσματα καπνίζουν στα φανάρια,
με τα μάτια τους ξεπλυμένα απ' τις προσφορές του Jumbo.
Το φως αλλάζει, αλλά κανείς δεν περνάει·
γιατί όλοι ξέρουν πως το τέλος δεν έχει πεζοδρόμιο.

Στρίβω στη Στουρνάρη – θεέ μου, τι θέατρο!
Μολότοφ σαν πυροτεχνήματα γιορτής,
και οι μπάτσοι με τις ασπίδες τους
και κράνη σαν Χριστουγεννιάτικες μπάλες
στο δέντρο της Δημοκρατίας.

Ένας άστεγος κλαίει αγκαλιά με μια σακούλα Lidl·
έχει μέσα λίγη σούπα, δυο πλαστικά κουτάλια,
και κάτι που κάποτε ήταν αξιοπρέπεια.
Φίλε, έχεις τσιγάρο;
Όχι, έχω μόνο τύψεις.

Τα graffiti φωνάζουν πιο δυνατά απ' τους ποιητές,
τα σπρέι δεν στέρεψαν ποτέ,
μόνο τα όνειρα τελείωσαν
απο το ψιλκατζίδικο στο Παγκράτι.

Μια influencer αυτοκτονεί live στο Instagram·
Πατήστε like αν σας αρέσει η θλίψη μου.
Κι οι ακόλουθοι, ύαινες με φίλτρα,
συλλέγουν καρδούλες από στάχτη.

Στο Σύνταγμα, τα περιστέρια κουτσουλάνε
μάρμαρα και κάτι αγάλματα ηρώων,
σκατά στην Ιστορία, σκατά στο Έθνος.
Οι τουρίστες τραβούν selfies με τις πορείες,
γιατί το δράμα πουλιέται πιο ακριβά απ' την Ελπίδα.

Ένας πολιτικός σε συνέντευξη:
Η οικονομία ανακάμπτει!
Ανακάμπτει, ναι, όπως ο γέρος στη ΜΕΘ
που χαμογελά στον αναπνευστήρα.

Κάτω απ' την Ακρόπολη, τα αρχαία κλαίνε·
οι κολώνες τρίζουν απ' τα like των influencers.
Περαστικοί τρώνε σουβλάκι με χρυσόσκονη,
ακόμα και αυτό πρέπει να φαίνεται ακριβό.

Κάποιος πουλάει όνειρα σε δόσεις –
Πάρε δύο, το τρίτο δώρο!
Τι σημασία έχει, αδερφέ;
Όλοι πληρώνουμε με κομμάτια ελπίδας.

Ένα παιδί με κουρελιασμένα ρούχα,
χορεύει μπροστά απ' την βιτρίνα της Louis Vuitton·
Κοίτα, μαμά, είμαι κι εγώ ακριβός!
Το τζάμι αντανακλά μόνο την πείνα.

Οι ποιητές κοιμούνται σε παγκάκια,
αγκαλιά με χειρόγραφα που δεν θα διαβαστούν ποτέ.
Το κρασί φτηνό, το μελάνι ξεθωριασμένο,
και η αλήθεια σκουριασμένη.

Ένας ιερέας φωνάζει: Μετανοείτε να σωθείτε.
Και μια γυναίκα με μαύρο κολάν σταυροκοπιέται.
Ο Θεός, πάντως, δεν απαντά,
έχει μάλλον απενεργοποιήσει τις ειδοποιήσεις.

Στο Πεδίον του Άρεως, η ζωή τρέχει σαν ποντίκι·
ανάμεσα σε βελόνες, σκουπίδια, και ουρλιαχτά.
Ένας τύπος με τρύπια παπούτσια ψιθυρίζει:
Όλα είναι εντάξει, όλα είναι εντάξει...

Ο ΟΑΣΑ ανακοίνωσε αύξηση στα εισιτήρια:
Γιατί η φτώχεια θέλει και λίγη πολυτέλεια
Οι επιβάτες στοιβάζονται σαν σαρδέλες,
πετάνε την ανθρωπιά απ' την πίσω πόρτα.

Στην Ομόνοια, ήρωες αόρατοι·
μάτια που έχουν δει τη λάσπη στον πυθμένα.
Πίνουν μύρα ζεστή, σε πλαστικά ποτήρια,
η ζωή είναι ήδη αρκετά παγωμένη.

Μια γιαγιά τσακώνεται με ένα ΑΤΜ:
Δώσε μου τα λεφτά μου, ρε ρομπότ.
Το μηχάνημα σιωπά,
η τράπεζα δεν κάνει διάλογο με φαντάσματα.

Τα βράδια η Αθήνα βρωμάει ιδρώτα και φόβο·
οι δρόμοι αναστενάζουν, τα μπαρ φτύνουν ψευδαισθήσεις.
Μια γύρα ακόμη, φίλε.
Όσο πιο βαθύ το πηγάδι, τόσο πιο γλυκιά η πτώση.

Ένας σκύλος αλυχτά στο Μοναστηράκι,
για όλους τους θεούς που μας εγκατέλειψαν.
Οι ουρανοί μένουν κλειστοί,
και τα αστέρια, απλά καμένες λάμπες.

Στα φανάρια η πόλη ακίνητη,
οι οδηγοί βλαστημούν, τα χέρια υψωμένα,
σαν προσευχή χωρίς Θεό.
Το φως αλλάζει ξανά σε πράσινο,
αλλά κανείς δεν ξεκινά.

Κι εγώ, εδώ, σ' ένα καφέ που σερβίρει απογοήτευση,
γράφω αυτές τις λέξεις σε μια χαρτοπετσέτα.
Η Αθήνα είναι ζωντανή, ψιθυρίζω.
Και το γκαρσόνι γελάει,
γιατί πάντα έτσι πρέπει να τελειώνει το ανέκδοτο.

Καμένη Μνήμη

Η πόλη βρωμάει εγκατάλειψη κι εμετό,
τα σκουπίδια ξεχειλίζουν σαν τύψεις,
κι οι άνθρωποι... α, οι άνθρωποι!
Κουβαλάνε το κεφάλι τους σαν τσάντα Zara σε έκπτωση.

Τα νερά της βροχής στάζουν μέσα στα φρεάτια,
σα να 'χουν κάπου να πάνε,
ενώ εμείς βουλιάζουμε στα ίδια,
κάθε μέρα, ίδια ώρα, ίδιο λεωφορείο, ίδια μιζέρια.

Στην πλατεία Ομονοίας, ένας τύπος ψάχνει τον θεό
ανάμεσα σε χρησιμοποιημένες σύριγγες και προφυλακτικά.
Τον βρίσκει τελικά σε μια χαρτοσακούλα.
Δόξα σοι, φωνάζει κι αρχίζει να χορεύει.

Οι μπάτσοι κάνουν κύκλους σαν καρχαρίες,
έτοιμοι να δαγκώσουν το επόμενο χαμόγελο.
Στα μπαλκόνια, οι γλάστρες πέφτουν
και κανείς δεν θυμάται αν ήταν ατύχημα ή αυτοκτονία.

Οι ποιητές της πόλης γράφουν ακόμα,
μα το χαρτί τους είναι κηδειόχαρτο,
και η μελάνη τους μυρίζει φόβο.
Μην με διαβάσετε, λένε, θα νιώσετε χειρότερα.

Ένας τύπος στην Πανεπιστημίου απαγγέλει στίχους του Καβάφη.
Οι περαστικοί τον προσπερνούν,
τραβώντας selfie με τη φρίκη στο φόντο.
Το δράμα είναι ωραίο όταν φοράει φίλτρο.

Τα Εξάρχεια καίγονται για εκατοστή φορά,
και κανείς δεν θυμάται γιατί.
Για την Επανάσταση, φωνάζει κάποιος.
Αλλά δεν βλέπω καμία επανάσταση,
μόνο στάχτη και ακρωτηριασμένα όνειρα.

Στο Γκάζι, τα club ανοίγουν τις πόρτες τους στην κόλαση.
Τα σώματα γλιστρούν το ένα πάνω στο άλλο,
με ιδρώτα, αλκοόλ και απελπισία να στάζουν απ' τους πόρους.
Η μουσική είναι τόσο δυνατή που πνίγει τις σκέψεις.

Ένα παιδί πουλάει χαρτομάντιλα στα φανάρια.
Τα μάτια του είναι κενά,
σαν τρύπες σε τοίχο ερειπωμένου κτιρίου.
Δεν το κοιτάζει κανείς· είναι πιο εύκολο έτσι.

Στο Ζάππειο, οι τουρίστες γελάνε.
Ποζάρουν μπροστά στα μάρμαρα,
ενώ το χώμα από κάτω μυρίζει θάνατο.
Τι ωραία χώρα, λένε.
Και φεύγουν βιαστικά πριν πέσει ο ήλιος.

Μια γριά μετράει τα ψιλά της στο περίπτερο·
θέλει τσιγάρα, αλλά παίρνει ψωμί.
Θα καπνίσω αύριο, λέει.
Αλλά ξέρει ότι ίσως δεν ξημερώσει.

Τα φανάρια αναβοσβήνουν σε επιληπτική κρίση.
Η πόλη πνίγεται στους ήχους,
αλλά μέσα σε όλα αυτά,
υπάρχει μια γαλήνη ανυπομονησίας
σα να περιμένουν όλοι το μεγάλο πυροτέχνημα.

Στέκομαι στο μπαλκόνι μου και βλέπω την πόλη.
Κάτω, οι άνθρωποι μοιάζουν με κατσαρίδες.
Τρέχουν, κρύβονται, επιβιώνουν.
Κι εγώ αναρωτιέμαι αν αξίζει τον κόπο.

Σβήνω το φως, κλείνω τις κουρτίνες.
Η Αθήνα ακόμα εκεί έξω,
ουρλιάζει, σπαρταράει.
Αλλά εγώ δεν θέλω να την ξαναδώ.

Είχε καλό σκοπό

Είχε καλό σκοπό, λέει.
Να σώσει τον κόσμο, να αλλάξει το σύμπαν,
να κάνει την αδικία φιγούρα στο τζάκι,
να την κρεμάσει σαν βραχιόλι στο χέρι.
Αλλά ποιος τον έπαιρνε στα σοβαρά;
Τον έβλεπαν σα φιγούρα σε τραπουλόχαρτο.

Αφησε τη μύτη του να γεμίσει αλκοόλ
και το στόμα του χρέη.
Είχε καλό σκοπό, όμως,
να ξεφύγει από τη ζωή, όχι ότι τη βρήκε ποτέ.
Γελούσε και έπαιζε το παιχνίδι,
ξέροντας πως το ταβάνι ήταν πάντα πιο χαμηλά από το κεφάλι του.

Αχ, ο καλός σκοπός.
Το έχεις ξανακούσει, ε;
Όλοι λένε να σώσεις,
και καταλήγουν σκονισμένοι στα παρασκήνια.
Κι αυτός σούπερ ήρωας,
ψάχνοντας εναγωνίως να σώσει το κόσμο του,
έχοντας πρώτα χαρίσει τον εαυτό του για 30 αργύρια.

Πέρασε καιρός,
είχε καλό σκοπό να είναι ήρωας,
η κοινωνία τον παρακολουθούσε
από την άνεση του καναπέ.
Ο ήρωας έγινε μια πικρή ιστορία,
μια ατάκα που κάπως μετριάζεται,
μια αστεία ατάκα για το τι θα μπορούσε να είναι.
Αλλά ποιος νοιάζεται για το θα μπορούσε;

Έτσι, λοιπόν, έμεινε με το καλό σκοπό του
και κανείς δεν τον θυμάται.
Και αν τον θυμάται κάποιος,
είναι για να γελάσει
και πονάει το πολύ γέλιο.

Είχε καλό σκοπό.
Ναι, ακριβώς, αλλά η ζωή
ποτέ δεν είχε σκοπό για εκείνον.

Νύχτες Ριβιέρας

I

Στην Αθηναϊκή Ριβιέρα,
τα κύματα έχουν γεύση από κρασί των 500 ευρώ
οι ομπρέλες δεν κρύβουν ήλιο,
μόνο φτηνές δικαιολογίες.
Η σιλίκονη επιπλέει καλύτερα απ' τις ενοχές,
τα μάτια χρυσωμένα κλουβιά
και οι λέξεις μιλούν σε hashtags:
#paradise #blessed #filter.

Τα βράδια, τα κότερα κάνουν επίδειξη
σαν νηστικά λιοντάρια.
Το βουητό απ' τις μηχανές
σκεπάζει το άδειο χαμόγελο.
Τα χείλη γεμάτα φουσκωμένες υποσχέσεις
και μπαλκόνια που βλέπουν θάλασσα,
αλλά κανείς δεν βλέπει τον διπλανό του.
Ούτε καν το είδωλό του στο νερό.

Η Στέλλα ποστάρει το ηλιοβασίλεμα
δίπλα σ' ένα φλαμίνγκο φουσκωτό.
Το caption λέει: Η ζωή είναι στιγμές.
Από πίσω, ο Αλέξης τρυπάει τη φλέβα του
με μια βελόνα Gucci
και η ζωή όντως γίνεται στιγμή,
μία μόνο.
Κανείς δεν κάνει like σε θανάτους.

Ο Φάνης φοράει το Rolex του σαν ασπίδα.
Πηγαίνει απ' το ένα πάρτι στο άλλο,
μιλώντας για κρυπτονομίσματα,
και για κρασί Προβηγκίας.
Στο τέλος της νύχτας,
όλοι είναι τόσο κουρασμένοι,
που δεν αντέχουν τον εαυτό τους.
Ευτυχώς τα χάπια προσφέρονται δωρεάν.

Τα γυαλιά ηλίου κρύβουν μάτια πνιγμένα.
Η Άννα κάθεται σε ένα μπαρ με σκαμπό
τόσο ψηλό που μοιάζει με θρόνο.
Ένας γέρος της χαμογελάει
και της αγοράζει ένα ποτό
στο χρώμα της βενζίνης.
Της λέει, Είσαι όμορφη,
και αυτή σκέφτεται τη χορηγία που την περιμένει.
Μια κοπέλα πιο δίπλα, φεύγει ξυπόλητη,
με τα πέδιλα στο χέρι.
Στο σπίτι, την περιμένει ο άδειος καθρέφτης.

Εδώ κάτω, κανείς δεν μιλάει για φτώχεια.
Η θάλασσα του γκλάμουρ ένα γιγάντιο χαλί,
που κρύβει από κάτω πτώματα από όνειρά.
Τα βράδια, τα φώτα απ' τα μπαρ
αναβοσβήνουν σαν SOS,
αλλά κανείς δεν σώζει.

Η Ριβιέρα, ένα σκηνικό
από φωτογραφίες φίλτρου και stories.
Όλα φαίνονται αληθινά.
Τα παπούτσια, τα κορμιά, ακόμα και τα ψέματα.
Η αλήθεια είναι σαν τον πάγο στο ποτό,
λιώνει σιγά-σιγά και πικρίζει
και στο τέλος την καταπίνεις μαζί με το γυαλί.

Η θάλασσα όμως ξεπλένει και ξεβράζει.
Όχι πτώματα, αυτά κρύβονται καλά.
Υποκρισία και ψιθυρισμένες συγγνώμες.
Ανάμεσα σε μια selfie
και ένα, έλα, να βγούμε μαζί στο story,
χάνεται η ουσία γιατί ζεις.
Δεν υπάρχει τίποτα αληθινό να φανεί.
Η Ριβιέρα, βλέπεις, είναι το μέρος
όπου οι άνθρωποι φοβούνται να δουν το μέσα.

Η θάλασσα το ξέρει.
Το ξέρει και το φωνάζει κάθε βράδυ.
Αλλά κανείς δεν ακούει
τη φωνή της πραγματικότητας
όταν παίζει δυνατά η μουσική.
Και τα φώτα αναβοσβήνουν ακατάπαυστα,

σαν να ουρλιάζουν:
Πνίγομαι.
Αλλά, όλα καλά, η φάση είναι τέλεια.

II

Άμμος από χρυσόσκονη,
κύματα που φορούν aftershave,
η θάλασσα απορεί,
αλλά κανείς δεν τη ρωτάει,
αλλού είναι το ενδιαφέρον.

Η Άννα φοράει ένα φόρεμα κόκκινο
που φωνάζει αγόρασε με.
Στο χέρι της το iPhone,
η νέα γραφομηχανή των ψεμάτων.
Ποζάρει με φόντο το ηλιοβασίλεμα,
και γράφει: Ζω το όνειρο.
Δίπλα της, ένας άντρας με γραβάτα
μετράει πόσα κομμάτια παζλ λείπουν από το βλέμμα της.

Ο Κώστας τρώει ένα καβούρι,
το μόνο ζωντανό πλάσμα που κυκλοφορεί εδώ.
Δίπλα του, μια γυναίκα με μαύρα γυαλιά
κρύβει δυο μάτια θολά
από προσδοκίες που δεν έγιναν ποτέ φως.
Είναι τέλεια εδώ, λέει, ξεφεύγεις.
Κι εκείνος συμφωνεί.

Το πάρτι συνεχίζει να γελά,
ήχοι μεθυσμένοι, τα ποτά ρέουν,
πούρα καίγονται πιο γρήγορα
απ' τις ευκαιρίες, φώτα αστράφτουν.
Κάθε φωτογραφία ένα πιστόλι γεμάτο ψέματα,
και κάθε χαμόγελο μια σφαίρα
που χτυπάει στα τυφλά.
Η λάμψη τους κρατάει όσο το φλας.
Αιώνιοι κατάδικοι της αντανάκλασης.

III

Η θάλασσα δεν έχει αλμύρα,
έχει σπρέι μαλλιών και πλαστικό χαμόγελο.
Τα κύματα σκάνε στα τσιμεντένια παράλια
σαν απλήρωτοι λογαριασμοί.
Η άμμος δεν κολλάει στα πόδια,
κολλάει στις τσέπες
ότι βγαίνει, χάνεται πριν το μετρήσεις.
Στην άκρη του μπαρ, κάποιος πίνει το δάνειό του με πάγο.

Η Σοφία γελάει με τα δόντια κλειδωμένα.
Έχει δύο προφίλ: ένα στο Instagram
κι ένα στο καθρέφτη της τουαλέτας.
Το πρώτο μαζεύει καρδούλες,
το δεύτερο πνίγει τις φωνές που ουρλιάζουν
κάθε φορά που σβήνει το φως.
Περάσαμε τέλεια, λέει.
Από μέσα της, οι λέξεις βουλιάζουν σαν βάρκες.

Ο Μάκης με το ακριβό ρολόι,
που δείχνει πάντα ώρα μηδέν,
σερβίρει υποσχέσεις με γαρνιτούρα από ψέματα
και φεύγει με τις τσέπες άδειες,
αλλά γεμάτες προσχήματα.

Οι γυναίκες σωστές κούκλες βιτρίνας.
Μάγουλα τραβηγμένα ψηλά,
χείλη φουσκωμένα σωσίβια,
στήθη που αψηφούν τη βαρύτητα.
Είμαι φυσική, ψιθυρίζει η Κατερίνα,
καθώς ο πλαστικός μετράει τις δόσεις.
Κι όταν τη φιλήσεις,
μυρίζεις σιλικόνη κι ανασφάλεια.
Και παρ' όλα αυτά, την αγαπάς.

Οι άντρες από δίπλα,
με τα λευκά, ολόισια δόντια
και τα φρύδια που μοιάζουν χαραγμένα με χάρακα.
Botox στο μέτωπο

και απλανές βλέμμα μπλαζέ.
Ποζάρουν με το ένα πόδι λυγισμένο,
σαν influencers σε παγκόσμιο διαγωνισμό υποκρισίας.
Είσαι κούκλος, του λένε.
Κι εκείνος το πιστεύει.

Παππούδες με γραβάτες από μετάξι,
αλλά φωνή από σκουριά.
Χέρια που τρέμουν από τα χάπια
και ταυτότητες που απορούν για την ηλικία.
Αγοράζουν σαμπάνια και νεαρές σάρκες
με την ίδια ευκολία που φτύνουν στο πεζοδρόμιο.
Έλα, της λέει.
Αυτή γελάει παγωμένα,
αλλά το χαρτονόμισμα ζεστό στην παλάμη της.

Τα τραπέζια βαρυφορτωμένα με λογαριασμούς,
δεν έχει σημασία ποιος θα πληρώσει.
Τα ποτήρια γεμάτα βότκα και σιωπή.
Ένας DJ παίζει μουσική σε repeat,
σαν τις δικαιολογίες που λέμε στον εαυτό μας.
Ζούμε το όνειρο, ψιθυρίζει πάλι κάποιος.
Ναι, αλλά ποιανού όνειρο;
Και το κυριότερο,
πότε θα ξυπνήσουμε;

Η πασαρέλα γεμίζει
με ψηλά τακούνια και δανεικά χαμόγελα.
Το βλέμμα της Κατερίνας χάνεται στον πάτο ενός ποτηριού.
Το κινητό του Μάκη μαυρίζει,
δεν ήρθαν αρκετά likes απόψε.
Κάποιος ξεχνάει τα τσιγάρα του στο τραπέζι.
Κάποια ξεχνάει την αξιοπρέπειά της στο μπάνιο.

Στο τέλος, όταν τα φώτα χαμηλώσουν
και η μουσική σβήσει,
μένει μόνο μια αλμύρα στον αέρα,
όχι από θάλασσα.
Μυρίζει ιδρώτα, ψέματα και σελοφάν.

Η Ριβιέρα χαμογελά.
Ξέρει πως δεν θα φύγει κανείς.
Κανείς δεν θέλει να μάθει
τι υπάρχει πίσω από τα φώτα.

Χαλασμένα Φανάρια

Περπατάω,
από ανάγκη, από κεκτημένη ταχύτητα,
δεν έχει διαφορά.
Το φανάρι στο Σύνταγμα αναβοσβήνει χρωματιστές διαταγές
Πράσινο, κόκκινο, πορτοκαλί, σαν πείραμα του Παβλόφ.

Μια κυρία με γόβες-καρμανιόλα τσαλακώνει το πεζοδρόμιο.
Ένας τύπος με κουστούμι κοιτάζει το ρολόι του: Πως πέρασε η ώρα ;
Του 'πεσε το χθες από την τσέπη και ούτε το κατάλαβε.

Κάθισα σ' ένα παγκάκι που μύριζε μούχλα και ανεκπλήρωτες Δευτέρες.
Κάποιος έγραψε, αγάπη είναι να φεύγεις,
κάποιος άλλος το μισόσβησε και άφησε, το να φεύγεις.

Τα παιδιά στον δρόμο ζωγραφίζουν ήλιους με μαύρες κιμωλίες.
Κι η αστυνομία επιτηρεί την καλή διαγωγή της σιωπής.
Αν με ρωτάς, όλα πάνε καλά.
Εντελώς καλά.

Η ζωή ένα πείραμα. Και το πείραμα απέτυχε.
Κάποιοι λένε πως το πρόβλημα είναι το σύστημα.
Εγώ λέω πως το πρόβλημα είναι οι άνθρωποι.

Μια μύγα κάνει βόλτες γύρω μου.
Μάλλον αυτή ξέρει περισσότερα για το σύμπαν από εμένα.
Φεύγει ξαφνικά, χωρίς αντίο,
σαν παλιός έρωτας που δεν άφησε σημείωμα.

Η πόλη βουλιάζει σε μια χλωμή δύση.
Ο ήλιος κλείνει το μαγαζί του για σήμερα.
Περάστε αύριο γράφει το ταμπελάκι στον ουρανό.

Μένω ακόμα εδώ, να χαζεύω τα σπασμένα φανάρια
και τις ζωές που περνούν με κόκκινο.
Γιατί το πράσινο, φίλε μου,
είναι για τους αόρατους.

Ο Θάνατος μιας Μύγας

Μια μύγα πέθανε στο περβάζι.
Τόσο απλά.
Χωρίς ορχήστρες, χωρίς καμιά προειδοποίηση.
Ένας μικρός θάνατος.
Η σκόνη την τύλιξε σαν φτηνό σάβανο.
Ένα άγγιγμα στη λησμονιά.
Ίσως η σκόνη είναι πιο τρυφερή από εμάς.
Σκεπάζει, δεν ρωτάει.

Την παρατηρώ.
Το σώμα της μια γυαλιστερή κουκκίδα. Ένα κόμμα.
Ένα μικρό, ασήμαντο κόμμα στην πρόταση του κόσμου.
Μα ποιος διαβάσει τα κόμματα;

Η μύγα έζησε τρεις μέρες.
Τρεις γκριζες, γρήγορες αναπνοές.
Στον αέρα, στο τραπέζι, στο άδειο μπουκάλι.
Μια ολόκληρη ύπαρξη σε ενοικιαζόμενο χρόνο.
Τη σκότωσε ο χρόνος;
Το κρύο;
Η αδιαφορία;
Ή απλά, η κούραση να πετάει χωρίς ουρανό;

Αλλά ποιος μετράει τους μικρούς θανάτους;
Ποιος θρηνεί για μια μύγα;
Ποιος γράφει επιτάφιο για την ανωνυμία;
Ποιος καταλαβαίνει το βάρος μιας στιγμής;

Μια μύγα πέθανε.
Τίποτα δεν άλλαξε.
Τίποτα δεν σταμάτησε.
Τίποτα δεν λυπήθηκε.

Αλλά κάτι στο βλέμμα μου σκάλωσε.
Ένας κόμπος.
Μια μικρή κραυγή μέσα στην κανονικότητα.
Ένας κόκκος άμμου τρίβεται στο νου.

Μια μύγα δεν έχει μνήμη.
Ούτε κι εμείς, σκέφτομαι.
Πετάμε προς το φως.
Καίγονται τα φτερά μας και πέφτουμε.

Το δωμάτιο μυρίζει ξαφνικά κλεισούρα.
Η κουρτίνα ανέμισε σαν φάντασμα,
χαιρετώντας το πτώμα της μύγας
αυτό το μικρό μνημείο ασημαντότητας.

Ο κόσμος γύρω συνεχίζει.
Ένα φορτηγό τρέχει στην κατηφόρα.
Ένα παιδί μασάει το χθεσινό του όνειρο.
Ένας άντρας κοιτάζει το κινητό του.
Η τηλεόραση πίσω μου φτύνει ειδήσεις.
Κάποιος βομβαρδίστηκε κάπου μακριά.
Κάποιος έχασε το σπίτι του.
Και κάποιος σκότωσε μια μύγα.
Οι άνθρωποι έξω περπατούν βιαστικά.
Κουβαλούν τσάντες, ομπρέλες, φόβους.
Σαν μυρμήγκια σε πυρετό.
Κανείς δεν κοιτάζει το περβάζι.

Η μύγα είναι εκεί νεκρή .
Η σκιά της χωμένη μέσα σε μια ρωγμή.
Και ο ήλιος συνεχίζει να λάμπει
σαν τίποτα να μην έγινε ποτέ.
Και ίσως αυτό να είναι όλο.

Αλλά και ο δικός μας θάνατος;
Δεν θα είναι μεγαλύτερος από της μύγας.
Λίγο πιο θεατρικός ίσως.
Λίγο πιο καλογραμμένος.
Μια μέρα, κάποιος θα μας κοιτάξει
από ένα παράθυρο σαν κι αυτό.
Θα μας παρατηρήσει,
και θα μας ξεχάσει.

Μικρές διακοπές στη ροή.
Μικρές παύσεις σε προτάσεις που βιαζόμαστε να τελειώσουμε.
Μικροί θάνατοι που περνάνε
και δεν αφήνουν καμία σκιά στον τοίχο του κόσμου.

Αλλά, τελικά, τι είναι θάνατος;
Ένα φτερό που σταμάτησε να δονείται;
Μια ανάσα που ξέχασε να βγει;
Ή απλά, μια στιγμή ακόμα, που πέρασε.

Σκέφτομαι να φυσήξω τη μύγα στο κενό.
Να την αφήσω να πέσει κάτω,
στο πάτωμα, στο τίποτα.
Αλλά μετά σκέφτομαι,
ποιος είμαι εγώ να της χαλάσω τη θέση της;

Στάθηκα λίγο ακόμα εκεί.
Με ένα τσιγάρο να καίγεται στα δάχτυλα,
και το κενό να γεμίζει τον χώρο ανάμεσα σε μένα και τη μύγα.

Ευαγγέλιο του χάους

Ο κόσμος δεν έσπασε.
Τον σπάσαμε εμείς.
Με τα ίδια μας τα χέρια.
Με νύχια που στραβώσανε
σκάβοντας λάκκους
και θάβοντας όνειρα.

Χειρουργοί γίναμε,
χωρίς να ξέρουμε τι κόβουμε.
Αφήσαμε τις πληγές ανοιχτές,
να μολυνθούν,
για να βλέπουμε το έργο μας.
Χειρουργοί της πείνας μας.
Κόβαμε, κόβαμε,
μέχρι που δεν έμεινε τίποτα.
Κι ύστερα κοιτάξαμε τα χέρια μας
και είπαμε: Καθαρά είναι, ε;
Αλλά μύριζαν ακόμα.
Αίμα και ψέμα.

Γιατί έτσι μας μάθανε.
Να αφήνουμε πίσω μας αίμα,
για να μη μας ξεχνάνε.

Στους δρόμους φυτρώσανε αγκάθια.
Τα περπατήσαμε ξυπόλητοι
Δες, δεν πονάει, είπαμε
κι ήταν ψέμα.
Μόνο που κανείς δεν ήθελε να το παραδεχτεί.

Ένα παιδί πέταξε μια πέτρα.
Στον τοίχο.
Στη μάνα του.
Στον κόσμο.
Καλά έκανες, αγόρι μου,
του φωνάξαμε.
Μα το παιδί δεν γύρισε.
Μόνο γέλασε.
Και τι γέλιο!
Σαν ν' άκουγες γυαλί να σπάει στον ουρανό.

Ο ήλιος έπεσε σαν σκουπίδι
στη μέση της πλατείας.
Τον πατήσαμε
χωρίς να κοιτάζουμε.
Κι ύστερα γράψαμε ποιήματα
για την αγάπη,
για τον έρωτα,
για τη ζωή που ποτέ δεν ζήσαμε.

Όταν τέλειωσε η παράσταση,
δεν υπήρχε κανείς.
Μόνο η σιωπή.
Χειροκροτούσε.
Με τα χέρια μας.

Το μπλε των χαμένων

Έβρεχε καφέδες σήμερα.
Δεν ήταν από τον ουρανό,
από χέρια που τρέμανε
στις στάσεις των λεωφορείων.
Κι ο οδηγός;
Αγέλαστος.
Θα φτάσουμε ποτέ; ρώτησα.
Δεν απάντησε.

Τα φώτα της πόλης τρεμόπαιζαν,
ή ήμουν εγώ που ανοιγόκλεινα τα μάτια ;
Μην ανησυχείς, είπε κάποιος,
είναι απλώς ο ρυθμός της εποχής.
Αλλά εγώ ήξερα.
Αργά ή γρήγορα θα κρασσάρω.

Ένας άντρας με κοίταξε παράξενα.
Κρατούσε ένα μπλε μπαλόνι
και μου είπε:
Το μπλε είναι για τους χαμένους.
Είναι το χρώμα που φοράνε τα όνειρα
πριν πνιγούν.
Μετά το άφησε να φύγει.

Στις γωνίες, τα μπαρ ήταν γεμάτα.
Άδεια μπουκάλια,
γεμάτοι άνθρωποι.
Ένα κορίτσι ξερνούσε
στίχους που δεν καταλάβαινε κανείς.
Ένας άντρας τραβούσε φωτογραφίες
από το τίποτα.

Η πόλη μύριζε ιδρώτα,
καυσαέριο και φόβο.
Ήξερα πως ήταν το τέλος.
Αλλά κανείς δεν το έβλεπε.
Το τέλος, βλέπεις,
δεν είναι ποτέ κάτι μεγαλοπρεπές.
Είναι ένα βλέμμα.

Μια ανάσα.
Ένα μήνυμα στο κινητό.

Κι όταν τα φώτα έσβησαν,
όλα κατέρρευσαν,
το μόνο που έμεινε
ήταν ένα μπλε μπαλόνι,
να αιωρείται,
ένας θεός που δεν πίστεψε ποτέ σε μένα.

Το Πιο Ήσυχο Έγκλημα

Ξύπνησα με το μαχαίρι στο χέρι.
Δεν ξέρω ποιος το έβαλε εκεί.
Μπορεί να ήταν δικό μου.
Μπορεί να το έκλεψα στον ύπνο μου,
όπως κλέβουμε μια ζωή
για να γεμίσουμε τη δική μας.

Δεν είχε αίμα.
Είχε μόνο αναμνήσεις
και κάτι που μύριζε σαν αλήθεια.
Όχι από αυτές που αντέχεις.
Από αυτές που ξεπλένονται μόνο
με ούισκι και τσιγάρα.

Σηκώθηκα.
Η πόλη έξω γεμάτη θόρυβο
μπουκωμένη με αναπνοές
που δεν είχαν προορισμό.
Σκέφτηκα να πετάξω το μαχαίρι.
Αλλά πού;
Δεν υπάρχει κάδος γι' αυτό που κουβαλάμε.

Στη στάση, ένας τύπος μ' ένα σκισμένο παντελόνι
έγλειφε μια σακούλα πατατάκια.
Με κοίταξε.
Το μαχαίρι έλαμψε λίγο.
Μην το αφήσεις, μου είπε.
Θα σου χρειαστεί.
Δεν ξέρω πώς το κατάλαβε.
Ίσως όλοι αναγνωρίζουν αυτόν που κρύβει κάτι σημαντικό .

Το κράτησα.
Το έσφιξα πιο δυνατά.
Κι ένιωσα τα χέρια μου πιο ζεστά
απ' όσο θυμόμουν ποτέ.
Σαν να περίμεναν όλη τους τη ζωή
να κρατήσουν κάτι που πονάει.

Το βράδυ, γύρισα σπίτι.
Το μαχαίρι ακόμα εκεί.
Το άφησα δίπλα στο κρεβάτι.
Δεν το χρησιμοποίησα.
Αλλά ήξερα ότι είχε ήδη κόψει κάτι.
Μέσα μου. Έχω μάθει όμως να ζω με τις πληγές.

Όταν κοιμήθηκα ξανά,
ονειρεύτηκα έναν κόσμο
γεμάτο μαχαίρια.
Και ξύπνησα πιο άδειος.
Η ζωή, τα βλέμματα, οι λέξεις,
όλα ήταν ψέματα .
Μόνο τα μαχαίρια,
τα μαχαίρια ήταν αληθινά.

Το όπλο στο παγκάκι

I

Στο πάρκο, κάποιος άφησε ένα περίστροφο
πάνω στον παγκάκι, δίπλα στο δέντρο
που έγερνε σαν να ήξερε κάτι.

Κανείς δεν κοιτάζει το περίστροφο.
Είναι εκεί, γυμνό,
στον παγκάκι του πάρκου.
Σαν την αλήθεια που δεν αντέχεις να δεις
γιατί σε κοιτάζει πιο βαθιά απ' ό,τι τολμάς.

Ένα κοράκι το παρατηρούσε,
με βλέμμα κομπάρσου σε ταινία
που ξέρεις ότι δεν θα τελειώσει καλά.

Οι περαστικοί δεν σταμάτησαν.
Ποιος θέλει να γίνει μέρος της ιστορίας
όταν η ιστορία δεν σε θέλει;
Μια γυναίκα έσκυψε, το κοίταξε.
Α, ένα εργαλείο, είπε.
Σαν να ήταν πένσα,
σαν να ήταν κάτι που φτιάχνει
κι όχι κάτι που διαλύει.

Η γυναίκα το αγγίζει.
Πώς γίνεται να είναι τόσο κρύο
μέσα στη ζέστη;
Σαν την καρδιά της πόλης,
καρφωμένη στην άσφαλτο.

Πίσω από το παγκάκι,
ένας άντρας μοίραζε φυλλάδια
για το τέλος του κόσμου.
Εικόνες από βουνά που καταρρέουν,
ουρανούς που σκίζονται,

και ανθρώπους που κοιτούν
με μάτια κουρασμένα.

Ένα τέλος για όλους,
έλεγε το φυλλάδιο.
Μα δεν τελειώνει ποτέ,
ψιθύρισε ο προφήτης.
Το κοράκι συμφώνησε σιωπηλά.

Ξαφνικά, η γυναίκα άρπαξε το περιστροφό.
Γύρισε να φύγει,
αλλά σταμάτησε.
Τι κάνω; ρώτησε τον εαυτό της.
Κανείς δεν απάντησε,
αλλά όλοι σκέφτηκαν το ίδιο:
Αυτό που κάνουμε όλοι.
Κινούμαστε σαν κούκλες,
σπρώχνοντας τη μέρα
χωρίς να καταλαβαίνουμε
ότι μας σπρώχνει κι αυτή.

Ο άντρας την κοιτάζει.
Δεν μιλάει.
Δεν χρειάζεται.
Τα μάτια του λένε:
Ρίξε ή φύγε.

Το κοράκι πέταξε.
Και, για μια στιγμή,
όλοι κοίταξαν ψηλά.
Η σιωπή κάλυψε τον ήχο της πόλης.
Ο άντρας με το καπέλο σηκώθηκε.
Η γυναίκα έβαλε το περιστροφό πίσω.
Το φυλλάδιο έπεσε στο χώμα
και κανείς δεν έμαθε ποτέ
αν το όπλο ήταν γεμάτο.

Κι όταν η νύχτα κάλυψε τα πάντα,
το περιστροφό έμεινε εκεί,

περιμένοντας την ευκαιρία
να παίξει τον ρόλο του.

II

Το περίστροφο το άφησα εγώ.
Δίπλα στο παγκάκι,
όπου συνήθιζα να κάθομαι και να περιμένω
κάτι που ποτέ δεν ερχόταν,
ούτε άνθρωπο, ούτε θαύμα.
Ίσως μόνο τη στιγμή που θα σταματήσει
το μυαλό μου να σκέφτεται.

Οι σφαίρες είναι ακόμα μέσα.
Όλες.
Δεν έχω διαλέξει ποια θα είναι η πρώτη.
Μα η πρώτη σφαίρα δεν διαλέγεται.
Σε διαλέγει.
Έτσι μου είπε μια μέρα κάποιος,
που έφυγε πριν προλάβω να τον ρωτήσω γιατί.

Κανείς δεν κάθεται πια σ' αυτό το παγκάκι.
Εκτός από μένα.
Εκτός από το περίστροφο.
Εκτός από τις ενοχές που κουβαλάω
σαν τρύπια τσάντα γεμάτη πέτρες.

Η γυναίκα που περνάει
με κοιτάζει.
Με κοιτάζει σα να είμαι κάτι
που βρήκε κάτω από τα παπούτσια της.
Κι όμως, τη ζηλεύω.
Έχει προορισμό.
Εγώ έχω μόνο μια σκέψη
που δεν με αφήνει να ανασάνω.

Προσπαθώ να θυμηθώ πώς έφτασα εδώ.
Δεν το θυμάμαι.
Αλλά θυμάμαι το χέρι μου,

να πιάνει τη λαβή
σαν να είναι το μόνο,
που με κρατάει όρθιο.

Ένα κοράκι φωνάζει.
Λες και θέλει να μου πει κάτι.
Μα δεν καταλαβαίνω τη γλώσσα του.
Αν την καταλάβαινα,
ίσως να μην ήμουν εδώ.

Ο άντρας με το καπέλο κάθεται απέναντί μου.
Θα το κάνεις; ρωτάει.
Δεν ξέρω αν με ρωτάει για το όπλο
ή για τη ζωή.
Και στις δύο περιπτώσεις,
η απάντηση είναι ίδια:
Δεν ξέρω.

Κρατάω το περίστροφο.
Είναι πιο βαρύ απ' όσο νόμιζα.
Πιο κρύο.
Και πιο αληθινό από εμένα.

Το αφήνω κάτω.
Δεν είμαι έτοιμος.
Δεν θα είμαι ποτέ.
Και το πρόβλημα είναι
ότι αυτό δεν με ανακουφίζει.

Το κοράκι κάθισε στο κλαδί.
Δεν μίλησε,
αλλά η σκιά του
έπεσε πάνω στο περίστροφο.
Η μέρα μίκρυνε.
Ίσως κι εγώ μαζί της.

Κανείς δεν το πήρε.
Κανείς δεν το άγγιξε.
Όλοι ξέρουν να αποφεύγουν
αυτό που μοιάζει να ζητάει απαντήσεις.

Προτιμάμε ερωτήσεις
χωρίς σφαίρες μέσα τους.

Σηκώνομαι και φεύγω.
Ξέρω πως το περίστροφο θα είναι πάντα εκεί.
Ξέρω πως θα είμαι κι εγώ.
Το μόνο που δεν ξέρω
είναι η μέρα,
που θα το σηκώσω ξανά.

Έναστρη Νύχτα

Είχαν κλείσει τα πάντα.
Καφενεία, ψυχές, προσχήματα.
Μόνο κάτι ρημαγμένοι δρόμοι έμεναν,
να σέρνουν τα παπούτσια μας.
Όχι πως είχε σημασία.
Τι να αγοράσεις,
όταν το μόνο που σου λείπει
είναι ζωή;

Πάμε να δούμε τα αστέρια, είπε.
Την ακολούθησα,
γιατί ο ουρανός είναι φτηνός ψυχολόγος.

Πετάξαμε πέτρες στα αστέρια.
Μη μας κοιτάτε έτσι, φωνάξαμε.
Δεν είστε καλύτερα.
Μα αυτά σωπάσανε.
Πιο μόνα κι από εμάς,
σε ένα κενό, που ούτε ο Θεός
δεν μπήκε στον κόπο να γεμίσει.

Ένας σκύλος μας πλησίασε.
Αδύνατος, ξεχασμένος,
το στόμα του άνοιγε σαν κραυγή
που δεν έβγαινε.
Τι θέλεις; τον ρώτησα.
Το ίδιο με σένα,
είπε με τα μάτια του.
Κι εγώ γύρισα αλλού,
γιατί η αλήθεια πονάει περισσότερο
όταν τη βλέπεις.

Στρίψαμε σε ένα στενό
που μύριζε κατούρα και ήττα.
Ένας τύπος έπινε από ένα μπουκάλι.
Να σου πω ένα μυστικό; φώναξε.
Κάπου υπάρχει σωτηρία.
Το είπε τόσο ήρεμα,
που σχεδόν τον πίστεψα.

Πετάξαμε λίγα ψιλά.
Όχι από οίκτο,
αλλά για να ξορκίσουμε την πιθανότητα
να γίνουμε σαν κι αυτόν.

Ένα παιδί ζωγράφιζε στον τοίχο.
Έναν ήλιο που αιμορραγούσε.
Μια μέρα θα βγει, είπε.
Μα τα μάτια του έλεγαν:
Μην περιμένεις τίποτα.

Ακούσαμε σειρήνες.
Όχι για εμάς.
Ποτέ για εμάς.
Τα μεγάλα εγκλήματα
τα κάνουν άλλοι.
Εμείς έχουμε μόνο την ικανότητα
να διαλύουμε τους εαυτούς μας

Στο βάθος, ένας άντρας
χτυπούσε τις γροθιές του σε έναν τοίχο.
Ο τοίχος δεν τον λυπήθηκε.
Και γιατί να το κάνει;
Είναι φτιαγμένος για να στέκεται,
όχι για να καταλαβαίνει.
Δεν είναι η βία το πρόβλημα, είπε εκείνη.
Είναι που τη συνηθίσαμε.

Η νύχτα άρχισε να ξηλώνεται.
Ο ουρανός έμοιαζε με ύφασμα
που τραβάνε από παντού.
Φεύγουμε, είπε.
Πού; ρώτησα.
Οπουδήποτε είναι καλύτερα
από το εδώ.

Περάσαμε από μια παλιά πλατεία.
Μια γυναίκα στεκόταν μόνη της,

προσπαθώντας να ανάψει ένα τσιγάρο
με έναν άδειο αναπτήρα.
Δεν ανάβει, της είπα.
Τίποτα δεν ανάβει, απάντησε,
και γύρισε αλλού.

Βρήκαμε μια ταμπέλα,
καρφωμένη σε ένα δέντρο που είχε πεθάνει.
Ελευθερία ή Θάνατος.
Η ελευθερία ήταν μύθος.
Ο θάνατος απλώς περιμένει χαμογελώντας.

Στο τέλος, καθίσαμε σε ένα πεζοδρόμιο.
Μοιραστήκαμε ένα τσιγάρο
Δεν είχε γεύση, μόνο στάχτη.
Θα αλλάξει κάτι; ρώτησα.
Δεν χρειάστηκε να απαντήσει.

Κι έτσι φύγαμε.
Μια γυναίκα, ένας άντρας
κι ένας σκύλος που δεν ξέραμε
αν μας οδηγούσε
ή μας ακολουθούσε.
Κι από πάνω μας η νύχτα,
ένα φτηνό μαύρο σεντόνι
γεμάτο τρύπες.

Η Παγίδα

Ξύπνησα με μια σφραγίδα στο μέτωπο.
Εγκρίνεται, έγραφε.
Δεν ήξερα από πού, δεν ήξερα γιατί.
Αλλά η γραμματοσειρά μύριζε εξουσία.
Δυο άντρες με στολές
στάθηκαν μπροστά μου.
Είσαι έτοιμος, είπαν
Για τι;
Γέλασαν. Δεν ξέρεις;
Αυτό είναι το πρόβλημα.

Μου έδωσαν μια φόρμα.
Γκρι, άχαρη,
έτοιμη να καταπιεί το σώμα μου.
Ντύσου, είπαν.
Δεν έχεις καιρό.
Γέλασαν πάλι.

Ένας λαβύρινθος με υποδέχτηκε,
φτιαγμένος από γραφεία και αριθμούς.
Χιλιάδες άνθρωποι δούλευαν.
Κανείς δεν σήκωνε το κεφάλι.

Με έβαλαν σε ένα τραπέζι .
Ένας σωρός από χαρτιά με περίμενε.
Υπόγραψε.
Μα οι σελίδες ήταν κενές.
Οι επιλογές σου, απάντησαν.
Για να μην τιμωρηθείς.

Μια γυναίκα από το διπλανό γραφείο
με πλησίασε ψιθυριστά.
Μην ρωτάς πολλά.
Ρώτησα κι εγώ κάποτε
και τώρα δε θυμάμαι από ποτέ είμαι εδώ.
Δεν ξέρω καν αν υπάρχει έξω.

Η αίθουσα ήταν γεμάτη.
Γράφανε ασταμάτητα

πάνω σε άδειες σελίδες.
Κάποιοι κλαίγανε.
Αλλά κανείς δεν σήκωνε τα μάτια.
Ήταν σαν να φοβόντουσαν το φως,
λες και θα τους κάψει.

Στο βάθος, μια πινακίδα:
ΜΗ ΡΩΤΑΣ. ΜΗ ΦΕΥΓΕΙΣ. ΜΗ ΖΕΙΣ.
Ήθελα να φωνάξω.
Αλλά η φωνή μου δεν έβγαινε.
Είχα αφήσει τη φωνή μου κάπου πίσω,
εκεί που άφησα τον εαυτό μου.

Ένα κουδούνι χτύπησε.
Είναι η σειρά σου, είπε ένας φύλακας.
Η σειρά μου ;
Με κοίταξε,
σαν να λυπόταν για μένα.
Δεν θα σου αρέσει, είπε.

Με πήγαν σε ένα δωμάτιο.
Άδειο.
Μόνο ένας καθρέφτης στον τοίχο.
Μου είπαν να κοιτάξω.
Κοίταξα.
Η αντανάκλαση με περίμενε.
Αλλά δεν ήμουν εγώ.
Ένας άλλος,
με τα μάτια κενά
και τη σφραγίδα πιο βαθιά στο μέτωπο.
Αυτό θα γίνεις, είπε ο φύλακας.
Με τον ίδιο τρόπο που γίναμε όλοι.
Με τη σιωπή και την υπακοή.

Το δωμάτιο σκοτείνιασε.
Ένας άλλος φύλακας άνοιξε την πόρτα.
Με έσπρωξε πάλι πίσω στο διάδρομο.
Γύρνα στη θέση σου, είπε.
Έχεις ακόμα χαρτιά να συμπληρώσεις.

Βρήκα τη θέση μου.
Η γυναίκα στο διπλανό γραφείο δεν ήταν πια εκεί.

Στη θέση της, ένας άλλος,
με το κεφάλι χαμηλά,
έγραφε ασταμάτητα.

Τι συνέβη σ' αυτήν; ρώτησα.
Έφυγε, είπε.
Πού πήγε;
Κανείς δεν απάντησε.
Αλλά τα μάτια τους
ήξεραν κάτι που εγώ δεν μπορούσα να φανταστώ.

Μια φωνή αντήχησε στα μεγάφωνα.
Η δουλειά είναι ζωή.
Η σιωπή είναι δύναμη.
Το ερώτημα είναι θάνατος.
Ήθελα να φύγω.
Αλλά οι τοίχοι είχαν κλείσει.
Η σφραγίδα στο μέτωπό μου
άρχισε να καίει.
Έτρεξα στους διαδρόμους.
Όμως παντού υπήρχαν γραφεία.
Και χαρτιά.
Και πρόσωπα χωρίς φωνές.

Στο τέλος,
σταμάτησα.
Ένας φύλακας με πλησίασε.
Συνήθισες ;
Ναι, είπα.
Εδώ είναι το σπίτι σου τώρα, ψιθύρισε.

Κάθισα ξανά στη θέση μου.
Άρχισα να γράφω.
Χωρίς λόγο.
Χωρίς σκοπό.
Μόνο για να γεμίσω το κενό.

Οι διάδρομοι μικραίνουν,
οι τοίχοι πλησιάζουν.
Η παγίδα με καταπίνει.
Το ξέρω πια.
Δεν υπήρξε ποτέ επιλογή.

Εν κύκλω ειρωνείας ατελεύτητον

Εν τω αποσπερίω,
η πόλις σιγά,
απατηλή λαμπρότης.
σκιές βιαστικάί,
πρόσωπα υπό μάσκας
η όποια αβεβαιότης.

Έρωες χάρτινοι
συζητήσεις κενάς,
επαναστάται του καναπέως.
ελευθερία ζητούσι.

Εις τας γωνίας σώματα,
ηδονή χωρίς πάθος,
διάρκεια στιγμής, επαφή χωρίς ψυχή.

Εκκλησίαι φωτισμένοι,
πίστης βιτρίνα,
σωτηρία σε τιμή ευκαιρίας,
της δικαιοσύνης η ζυγαριά σπασμένη
και ο παράδεισος, υποκρισία.

Φιλόσοφοι, με λέξεις σπασμένοι,
μεθυσμένοι.
Η έμπνευσις αγνοείται
κι η τέχνη πωλήται.

Τα παιδιά γεννιούνται με χέρια ανοιχτά,
μαθαίνουν γρήγορα όμως να τα κλείνουν,
σε γροθιά.

Εν τέλει, η νύξ σπεύδει να καλύψει,
αλήθειες και ψεύδη,
Η κοινωνία προχωρεί,
η ανθρωπιά οπισθοχωρεί.
Και η ζωή συνεχίζεται,
εν κύκλω ειρωνείας ατελεύτητον.

Πόσο με κουράζει
η συνάφεια του κόσμου τούτου.

Ἀρίσταρχος τεθλιμμένος

Ο Ἀρίσταρχος, μέγας αστρονόμος,
τις κινήσεις των άστρων εμέτρησε.
Υπολόγισε την τροχιά του ήλιου,
το βάθος της νυκτός, την χορεία των πλανητών.
Πώς ο ήλιος δεν κείται,
αλλά η γη χορεύει πέριξ αυτού.

Και όμως, εν τω δωματίω της μνήμης,
ουρανός δεν φαίνεται.
Μόνον τοίχοι,
κρύοι, άφωνοι, στενοί,
πολιτεία άλλη, άστρον άλλο,
το έδαφος που έχασε.

Εις την Σάμον,
γέρων ο Ἀρίσταρχος κάθεται.
Μετρά τις μνήμες,
ουχί τις τροχάς των άστρων.
Ο λογισμός του νυν,
ως και τότε, ακριβής,
αλλά εν έτεροις μέτροις.

Ενθυμείται.
Νέος τότε,
όταν το πλοίον του έδραμε προς Αίγυπτον,
όταν εις την Αλεξάνδρειαν
έφθασε με πόθον·
τον κόσμον να μετρήσει.
Πρώτα την γην,
μετ' αυτόν τον ουρανόν,
και τους πλάνητας.

Εκεί στη σπουδαία πόλη
της γνώσεως μητρόπολις,
της σοφίας κέντρον.
Περί τα βιβλία ειργάσθη,
αλλά η πόλις δεν έμενεν αδιάφορος.
Ως φως λάμπαν τα σοκάκια
με φωνάς,
με βλέμματα τολμηρά,
με σώματα ερωτικά
και του έπνιξαν την σοφίαν
εις κρασί και γέλωτα.

Η πόλις τον έαλωσε.
Ουχί τα βιβλία, ουχί οι πάπυροι,
αλλά τα σοκάκια οι πολύφωνα,
οι ευώδεις οι κήποι,
τα μάτια του νέου του απαλού,
όν έγνω εις την βιβλιοθήκην.
Εκεί, εν μέσω γραφών σοφών,
ο νεανίας ηδοναίος του δίδαξεν
άλλην γνώσιν,
την αδέσμευτον,
ήν των λογισμών δεν θέλει αριθμούς,
αλλά ψιθύρους και περιπτύξεις.

Και ο Αρίσταρχος, τότε ανυποψίαστος,
ολίγον έχασε.
Διπλώς έχασε·
ως πλανήτης μακράν του ήλιου,
και εις χαράς αί οποίες
προσωρινώς έπαυον την μέτρησιν.
Εδέην ήτο προς μακράν.
Ου γαρ έμενεν.
Πάλιν τον δρόμον έπηρε προς τας μετρήσεις.
Πάλιν η επιστήμη τον εκάλεσεν.

Και νυν, γέρων,
τον χρόνον τον ολίγον εκείνον
αναλογίζεται,
ως πλάνητα αστέρα
εκλάμπαντα μίαν φοράν,
αλλά μην επιμένων.
Και λέγει προς τον εαυτόν:
Άξιζε, τάχα, ευθεία να βαδίσω,
να θυσιάσω τον νέον εκείνον,
να αφιερωθώ εις τας γραφάς;
Έχω τας τροχάς των άστρων,
αλλά ουχί τας ηδονάς.

Κλείει τας γραφάς της σοφίας του.
Πίνει κρασί, βλέπει το κενόν,
και εις την άχαρην κλίνην πίπτει,
όπου ούτε άστρα υποτάσσονται
ούτε χαραί αναστήνονται.

Θουκυδίδου δίλλημα

Ο Θουκυδίδης, εν τω βάθει της νυκτός,
συλλογίζεται πώς να συντάξει τον λόγον.
Λόγον, ανδρός μεγάλου εις την Αθηναϊκὴν Δημοκρατίαν
Εν τω νώτῳ του, ἡ σκέψις αναδύεται:
να υμνήσῃ τὴν πόλιν, τὴν ἐλευθερίαν,
ἢ να ἀποδώσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀμείλικτον;
Ἀναλογίζεται τὰς μάχας τῶν προγόνων,
νίκας λαμπράς, τοὺς Περσικοὺς πολέμους.

Μήπως υπερβολὴ εἰς τὸν λόγον φέρει
ἢ μήπως ἡ λιτότης
προδώσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀγαπημένης πόλεως;
Πῶς να παραστήσω τὸν ἀνακτα τῆς πόλεως,
ὁποῖός, ἐξαισίως
με τὴν μεγαλόπνοιαν τοῦ λόγου,
προετοίμασε τὰ θεμέλια τῆς πτώσεως,
τῆς ἐνδόξης πόλεως, εἰς ἐρείπια κατασχυνομένη;

Εν τῷ βάθει τῆς νυκτός, ὁ Θουκυδίδης
ἀναλογίζεται τὴν εὐθύνην του·
να ἀποδώσῃ τὸν λόγον τοῦ Περικλέους
με ἀλήθειαν καὶ σεβασμόν
ἢ να τὸν διαστρέψῃ, να τὸν ἐξωραΐσῃ,
ὅπως ἡ ἱστορία συχνὰ πράττει.

Εν μέσω τούτων, οἶνος τὸν συντροφεύει,
μα ἡ σκέψις τοῦ λόγου δὲν τὸν ἀφήνει.
Ἄς εἶναι ὁ λόγος μεστός ἀληθείας,
χωρὶς περιττά·
ἡ ἱστορία θα κρίνῃ τὴν ἐπιλογὴν του,
ἢ το σοφὴ ἢ ἀπλῶς ἀνθρώπινη;
Ὁ Θουκυδίδης γράφει, με πέναν λιτὴν,
ὁ λόγος τοῦ Περικλέους, γεννᾶται ἀπλός,
νοημάτων πολλῶν.

Εν τῷ ἀθορύβῳ δωματίῳ,
τῇ συμφορᾷ ἀναλογίζεται.
Γνωρίζων τὸ ἀβυσσαλέον
τῆς ἀνθρώπινης ἀλαζονείας,
-ἡ ὁποία, διαρκῶς ἀκολουθεῖ
τὴν κωμωδίαν τῆς υπέρτατης δόξης-
καὶ μετὰ βεβαιότητος
εἰς τραγωδίαν οδηγεῖ.

Γράφει τον λόγον ακαταπαύστως,
στενάζων, γράφει ο Θουκυδίδης.

Σάρκα και Μπετό

Άλλη μια νύχτα.
Στην Αχαρνών.
Στην πλατεία που μυρίζει κάτουρο
και τσιγάρα.
Εκεί που τα φανάρια αναβοσβήνουν
περιμένοντας να ξημερώσει.

Ένας άντρας με σκισμένο μπουφάν
σκύβει στον κάδο.
Ψάχνει κάτι που να μην έχει τελειώσει.
Ψωμί, πλαστικό, ζωή.
Ό,τι να 'ναι.

Πίσω του, δύο σκιές.
Χέρια στις τσέπες.
Πρώτα του παίρνουν τη σακούλα.
Μετά η γροθιά τους
του παίρνει τα δόντια.

Η γυναίκα στο απέναντι μπαλκόνι
βλέπει τα πάντα.
Δεν κάνει τίποτα.
Πίνει τον καφέ της
σαν να βλέπει ειδήσεις.

Στην ίδια γειτονιά,
ένα παιδί γράφει στον τοίχο.
Κάψτε τα όλα.
Το χρώμα του σπρίτ τρέχει,
σαν να κλαίει.

Η μάνα του τού φώναξε να γυρίσει.
Έχουμε δουλειές,
Δουλειές:
να μετρήσει τα κέρματα
και να παρακαλέσει να φτάσουν.

Οι άντρες στην καφετέρια
συζητούν για πολιτικά.
Πρέπει να πάρουμε θέση,
λέει ο ένας.
Αλλά οι καρέκλες δεν κουνιούνται ποτέ.

Στον δρόμο, ένα κορίτσι τρέχει.
Κρατάει μια πλαστική σακούλα
και όλη τη ζωή της μέσα.
Το βράδυ θα κοιμηθεί
σε κάποιο πεζούλι,
μαζί με τα σκυλιά.

Ένας αστυνομικός περνάει.
Το βλέμμα του σκληρό,
αλλά όχι τόσο
για να κρύψει την κούραση.
Ξέρει ότι δεν είναι αρκετός.

Η νύχτα συνεχίζει να πέφτει,
κλειστά παράθυρα, κλειστά μάτια.
Αλλά η πόλη μένει όπως πάντα ίδια.
Αχόρταγη.
Τρέφεται από την αδιαφορία.
Ρουφάει το αίμα
πίσω από τις κλειστές πόρτες
και τους δρόμους.

Κάποιος φώναξε,
κανείς δεν άκουσε.
Οι τοίχοι είναι κουφοί.
Μόνο τα σκουπίδια φωνάζουν,
αλλά η μυρωδιά τους
δε συγκινεί κανέναν πλέον.

Στην Αθήνα,
δεν σκοτώνουν τα όπλα.
Σε σκοτώνουν οι μέρες
που είναι όλες ίδιες.
Και οι νύχτες
που δεν φέρνουν τίποτα νέο.

Μια γριά στην άκρη του δρόμου
ψιθυρίζει κάτι.
Μοιάζει με προσευχή,
αλλά είναι κατάρα.
Τα μάτια της γεμάτα στάχτη.

Η πόλη θηρίο.
Σε τρώει λίγο λίγο,
χωρίς να το καταλάβεις.
Κι όταν τελειώσει μαζί σου,
σε φτύνει στο τσιμέντο.

Ξημερώνει.
Στην Αχαρνών.
Στην πλατεία που μυρίζει κάτουρο
και τσιγάρα.
Η ζωή συνεχίζεται.
Σαν τίποτα να μην έγινε.

Το συνηθίσαμε

Η κουζίνα μυρίζει αίμα.
Δεν είναι από το κρέας.
Ούτε από το κρασί που χύθηκε χτες.
Είναι από τη Μαρία .
Έπεσε πάνω στο τραπέζι.
Τρεις φορές.

Ο Γιώργος λέει πως δεν ήταν τίποτα.
Είναι ευαίσθητη, λέει.
Χτύπησε μόνη της.
Και γελάει.
Ένα γέλιο βαρύ σαν ρόπαλο.

Η Άννα από δίπλα το ξέρει.
Το άκουσε χτες το βράδυ.
Πάλι.
Όμως δεν είπε τίποτα.
Έβαλε την τηλεόραση δυνατά
και έπλεξε μια σιωπή
γεμάτη φόβο.

Η πόλη είναι γεμάτη από Μαρίες .
Από κορμιά που πέφτουν
στα ίδια πλακάκια,
στον ίδιο τοίχο,
στα ίδια χέρια.

Στα δελτία ειδήσεων,
νεκρή από αδιευκρίνιστες συνθήκες.
Ένα κρύο, καθαρό ψέμα.
Η αλήθεια ήταν στο πάτωμα,
σχισμένη σε κομμάτια.

Ο Πέτρος πίνει μπύρα.
Σκουπίζει τον ιδρώτα του.
Κοιτάζει τις φωτογραφίες στο τηλέφωνό του.
Ήταν πάντα δικιά μου, λέει.
Σαν να εξηγεί γιατί έθαψε

την ιδιοκτησία του.

Οι άντρες στα καφεενεία γελάνε.
Τι ήθελε κι αυτή;
Πολύ μίλαγε.
Το κρακ της ζώνης
έχει πιο δυνατή φωνή
από την κραυγή στα χείλη της.

Στην αστυνομία,
ο φάκελος γράφει
οικογενειακή υπόθεση.
Η λέξη γυναίκα δεν έχει βάρος.
Δεν αφήνει σημάδια
σε αντρικά γραφεία.

Η γειτονιά είναι σιωπηλή.
Μυρίζει αδιαφορία και απάθεια .
Οι άνθρωποι σκύβουν τα κεφάλια τους.
Δεν κοιτάζουν τις αφίσες
με τα χαμένα πρόσωπα.

Η Ελένη δεν πρόλαβε να φύγει.
Είπε όχι
κι εκείνος την πέταξε σαν σκουπίδι.
Τώρα η μάνα της
αναβιώνει τον θάνατό της
σε κάθε της ανάσα.

Τα κορίτσια μεγαλώνουν με φόβο.
Μην τον κοιτάς στα μάτια,
λέει η γιαγιά.
Να μην είσαι προκλητική.
Η βία έχει γίνει δόγμα.

Έχει γίνει μόδα ο κλοιός.
Τυλίγεται γύρω από τις γυναίκες.
Σφίγγει κάθε φορά
που κάποια ανοίγει το στόμα της.
Καταιγίδα ξεσπάει πάνω τους.

Και οι άντρες συνεχίζουν.
Με τη δικαιολογία έτοιμη
σαν όπλο στην τσέπη.
Εκείνη φταίει.
Το έχει τρελάνει.

Η κοινωνία ψιθυρίζει.
Ψέματα.
Δικαιολογίες.
Σαν μνημόσυνο χωρίς ψυχή.
Κανείς δεν σηκώνει το κεφάλι.

Στην κουζίνα, το αίμα είναι ακόμα εκεί.
Στεγνό, σκούρο,
ένα αποτύπωμα του τέλους.
Και εμείς;
το συνηθίσαμε και αυτό.

Η Ελένη έφυγε

Η Ελένη ήθελε να φύγει.
Ο άντρας ήθελε να μείνει.
Και η πόλη δεν ήθελε τίποτα.
Απλά τους κοίταζε.
Σαν να μην υπήρχαν.

Την βρήκαν στη γωνία της Πειραιώς.
Κάτω από ένα παλιό πανό
που έγραφε «Ελευθερία».
Το αίμα της είχε ποτίσει το πεζοδρόμιο,
κανείς δεν σταμάτησε να το δει.

Στα στενά της Πατησίων,
μια άλλη γυναίκα περπατάει γρήγορα.
Κρατάει τα κλειδιά στο χέρι
σαν μαχαίρι.
Μα ξέρει ότι το δικό του, είναι το κοφτερό.

Κάθε δρόμος είναι φυλακή.
Τα φανάρια αναβοσβήνουν κόκκινα
όπως η ντροπή που δεν έχουμε.
Οι γυναίκες περνούν μέσα από το τσιμέντο
σαν σκιές που ζητάνε να σωθούν.

Η Κατερίνα γύρισε σπίτι.
Κρατούσε μια σακούλα με ψώνια.
Ο Γιώργος την περίμενε στην πόρτα.
Άργησες, είπε,
και η φωνή του ήταν ήδη γροθιά
πριν καν την ακουμπήσει.

Το τηλέφωνο της γειτόνισσας χτυπάει.
«Ακούστηκε κάτι πάλι»,
λέει ο άντρας της.
Άστο, δεν είναι δική μας δουλειά.
Και επιστρέφουν στην τηλεόραση.

Στην Ομόνοια, οι φωνές δεν ακούγονται.
Το μπετό έχει φάει τον ήχο,
και οι άνθρωποι κοιτάζουν το κενό.
Σαν να μην υπάρχει ζωή
κάτω από τα φώτα.

Η Ζωή κάλεσε βοήθεια.
Θα έρθουμε, της είπαν.
Ήρθαν δύο μέρες μετά.
Τότε που το σώμα της
ήταν πια μόνο σκιά στον τοίχο.

Η αστυνομία έκλεισε τον δρόμο.
Εξετάζεται η υπόθεση,
είπαν στους δημοσιογράφους.
Αλλά η ετυμηγορία ήταν πάντα ίδια:
εκείνος ζει, εκείνη όχι.

Στα στενά της Κυψέλης,
ένα κορίτσι κοιτάζει από το παράθυρο.
Η μάνα της είναι στο πάτωμα,
ο πατέρας της στο μπαλκόνι.
Δεν καταλαβαίνει γιατί ο ουρανός
είναι τόσο σκοτεινός.

Η τηλεόραση λέει:
Άλλη μια γυναικοκτονία.
Το λέει σαν να είναι καιρός,
σαν βροχή που έρχεται ξανά.
Σαν να το περιμέναμε.

Και η κοινωνία γράφει σχόλια.
Γιατί δεν έφυγε;
Θα τον προκάλεσε.
Σαν να χρειάζεσαι λόγο
για να πεθάνεις από έναν άντρα
που ξέρει μόνο να μισεί.

Η Αθήνα μυρίζει συναίνεση.
Στα μπαλκόνια, οι γλάστρες ξεραίνονται.

Οι γυναίκες πέφτουν από τα ίδια μπαλκόνια
και η πόλη δεν κουνιέται.
Δεν κάνει τίποτα.

Αυτό το είδος αντρών όμως κάνει.
Με τα χέρια γεμάτα
και τα μάτια άδεια.
Χτυπάνε όπως αναπνέουν.
Είναι ίσως το μόνο που ξέρουν.

Η Ελένη ήθελε να φύγει.
Τελικά έφυγε.
Αλλά όχι όπως ήθελε.
Σε κάποιο δρόμο,
ένα ακόμα όνομα,
ένα τίποτα.

Η Μέρα Που Έφυγες

Η μέρα που έφυγες δεν ήταν ξεχωριστή.
Ο ουρανός ήταν το ίδιο γαλανός, όπως πάντα.
Οι δρόμοι ήταν το ίδιο γεμάτοι
με βιαστικούς ανθρώπους
που δεν σήκωσαν τα μάτια
να δουν ότι λείπεις από τον κόσμο.

Στο κρεβάτι, το σώμα σου παγωμένο,
απόμακρο, ένα κερί σβησμένο.
Τα χέρια έμεναν κρεμασμένα, άδεια,
ξέχασαν πώς να αγγίζουν.
Η ανάσα σου,
αυτή που γέμιζε το σπίτι,
τώρα ανύπαρκτη.

Κι εγώ, ανόητος,
περίμενα μια φωνή,
ένα τίναγμα του κορμιού,
μια τελευταία προσπάθεια
να πιαστείς από τη ζωή.
Αλλά εσύ, ήσυχος,
έφυγες χωρίς θόρυβο,
χωρίς να ζητήσεις τίποτα
χωρίς να πεις αντίο.

Οι γείτονες ήρθαν με λουλούδια.
Οι συγγενείς με τις αμήχανες φράσεις τους:
Θα ζει μέσα σας
Θα είναι καλύτερα τώρα,
λες και ο θάνατος ήταν ένα δώρο.
Δεν απάντησα.
Κανείς δεν απαντάει σε αυτές τις φράσεις.

Το βράδυ, όταν έμεινα μόνος,
έβγαλα από το συρτάρι
τις παλιές σου φωτογραφίες.
Εσύ, νέος, γελαστός,
με μάτια που μπορούσαν να νικήσουν τον κόσμο.
Πώς έγινε;
Πότε έσβησες;
Θυμάμαι τη φωνή σου

Το χαμόγελο σου.
Που πάντα έλεγες, Άσε, δεν πειράζει.
Τι πειράζει, λοιπόν, που έφυγες;
Όλα.
Όλα πειράζουν.

Στο μνήμα σου,
το όνομά σου γραμμένο
σαν τίτλος βιβλίο που τελείωσε
κι όμως ήθελα να κρατήσω κάτι.
Ένα κομμάτι της ύπαρξής σου,
μια στάλα από την παρουσία σου.
Μα έφυγες.

Ο κόσμος συνεχίζει.
Ο ήλιος ανεβαίνει,
οι μέρες περνούν.
Μα εγώ κουβαλάω τη σκιά σου.
Είσαι παντού,
σε κάθε δρόμο,
είσαι εκεί,
όχι για να σε δω,
αλλά για να νιώσω
πως κάτι λείπει.

Και τώρα μαθαίνω να σε αφήνω.
Όχι γιατί θέλω,
αλλά γιατί πρέπει.
Γιατί ο χρόνος δεν ρωτάει.
Κι η ζωή δεν περιμένει.
Σε αφήνω, μα δεν σε ξεχνώ.

Η μέρα που έφυγες
μπορεί να μην ήταν ξεχωριστή,
αλλά κάθε μέρα που έζησες,
ήταν.

του Θανάτου

Ποιος τον κάλεσε;
Ποιος έδωσε το δικαίωμα
σε αυτή τη σκιά
να μας διδάξει την αλήθεια;
Κι όμως, είναι ο μόνος δάσκαλος
που δε λέει ψέματα.
Η μόνη δικαιοσύνη
που δεν κάνει διακρίσεις.

Τον φοβόμαστε,
γιατί είναι απόλυτος.
Δεν αφήνει κανέναν να ξεφύγει.
Όλοι γίνονται ένα
στη σκόνη του τέλους.

Ο θάνατος
είναι το μόνο που μας ορίζει
Χωρίς αυτόν,
δε θα ξέραμε τι σημαίνει να ζούμε.
Θα αγαπούσαμε με το ίδιο πάθος,
αν δεν ξέραμε
ότι όλα θα τελειώσουν;

Οι άνθρωποι χτίζουν μνημεία,
γράφουν ιστορίες,
δημιουργούν θρησκείες,
για να δείξουν ότι ζουν
για να νικήσουν τη λήθη.
Ο θάνατος τους ωθεί
να αφήσουν ίχνη,
να φωνάξουν στην αιωνιότητα
ότι υπήρξαν.
Η ηθική μας, η πίστη μας,
είναι απλώς το άγχος
ενός πεπερασμένου όντος
που φοβάται το τίποτα.

Κι όμως, ο θάνατος
είναι ο μόνος αληθινός.
Τον συναντάμε κάθε μέρα
στις μικρές μας απώλειες,
στις στιγμές που αφήνουμε πίσω,
στις σχέσεις που φθείρονται,
στα όνειρα που εγκαταλείπουμε.
Είναι ο καθρέφτης

που δείχνει ποιοι πρέπει να είμαστε.
Ψιθυρίζει πως η ζωή είναι πολύτιμη,
ακριβώς επειδή τελειώνει,
κάθε στιγμή της αξίζει.

Τελευταίο Στάδιο

Πρώτα ήρθαν οι φίλοι.
Οι καλοί, εκείνοι που πάντα ήξεραν.
Κουράγιο, μου λέγαν,
λες κι είχαν ποτέ τους τολμήσει να ζήσουν
κάτι πέρα από το δικό τους μικρό θάνατο.
Ένα γραφείο, μια δουλειά, μια υπογραφή.
Σφίγγανε τα χέρια, κι εγώ γελούσα.

Μετά, ήρθαν οι γιατροί.
Άσπρες μπλούζες, άσπρα βλέμματα.
Δεν έχεις πολύ χρόνο, είπαν.
Κι εγώ σκέφτηκα: Πόσος είναι αρκετός;
Εσείς τον μετράτε ακόμα. Εγώ τον έκαψα ήδη.
Χαρτιά, φάρμακα, υποσχέσεις,
μα το κορμί είχε άλλη γνώμη.
Μου ψιθύριζε: Σώπα. Όλα τελειώνουν.

Ύστερα, ήρθε η οικογένεια.
Αυτοί που πάντα περιμένουν κάτι.
Μια κληρονομιά, μια συγγνώμη,
μια αγάπη που δεν έδωσαν ποτέ.
Ξεκουράσου, είπαν.
Από τι να ξεκουραστώ;
Η ζωή, μια τραγική φάρσα.
Μια κωμωδία που παίζεις χωρίς να ξέρεις γιατί.

Τελικά, έμεινα μόνος.
Εκεί που όλα πάντα καταλήγουν.
Ένα δωμάτιο, ένα κρεβάτι,
κι ένα πακέτο τσιγάρα που τελειώνει.
Ο θάνατος δεν ήρθε με δρεπάνι,
ούτε με τύμπανα και σάλπιγγες.
Ήρθε σιωπηλά,
σαν τον λογαριασμό στο τέλος του γλεντιού.
Το μόνο που αλλάζει είναι στο χαρτί,
ένα ζωντανός που γίνεται νεκρός.

Ο θάνατος ήταν πάντα ένα στάδιο.
Δεν πονάει, φίλε.
Η ζωή πονάει.
Όταν ξυπνάς και δεν έχεις λόγο να περπατήσεις.
Όταν κλαις και δεν σε ακούει κανείς.

Όταν ελπίζεις,
αλλά ξέρεις ότι όλα είναι άδεια.
Μια καρδιά που έχει σταματήσει ήδη από καιρό.

Δεν σου παίρνει κάτι.
Απλώς σου δείχνει ότι δεν είχες τίποτα,
ποτέ.

Από το τίποτα στο τίποτα

Το δωμάτιο μύριζε υγρασία και φάρμακα.
Το σεντόνι κολλημένο πάνω μου από τον ιδρώτα,
το σώμα ακίνητο,
αλλά ο νους ακόμα έτρεχε.

Ήταν λίγο μετά τα μεσάνυχτα όταν τον συνάντησα.
Δεν είχε πρόσωπο, μόνο μια φιγούρα που καθόταν
στο κάθισμα δίπλα στο κρεβάτι
Δεν φαινόταν σαν τίποτα το ιδιαίτερο.
Μια σκιά με μάτια που έβλεπαν τα πάντα
και τίποτα μαζί.

Δεν είναι δίκαιο, είπα.
Και αυτός γέλασε.
Η ζωή δεν ήταν ποτέ δίκαιη.
Γιατί να είναι ο θάνατος;
Το βάρος της γνώσης,
ότι τίποτα δεν έχει αξία, τα πάντα ματαιότητα,
αυτό είναι το αληθινό φορτίο, μονολόγησε.
Εκεί είναι το πραγματικό μαρτύριο.
Να ζεις ξέροντας πως τίποτα από αυτά που είσαι
δεν μπορεί να σωθεί.

Ο θάνατος δεν είναι το τέλος,
είναι το πέραςμα από το τίποτα στο τίποτα.
Χειρότερο είναι να ξέρεις το τίποτα
και να είσαι ακόμα ζωντανός.

Έτσι έφυγα.
Ούτε σαν ήρωας, ούτε σαν νικητής.
Μόνο σαν κάποιος που κατάλαβε ότι
ο θάνατος δεν ήταν φόβος.
Ήταν ελευθερία.
Όχι από τη ζωή,
αλλά από το ψέμα της.

Ο Διάβολος στη Γωνία του Δωματίου
(Satana Sum et Nihil Humanum a me Alienum Puto)

Τον είδα πρώτη φορά ένα βράδυ,
Δεν είχε κέρατα, ούτε ουρά.

Εγώ δεν υπογράφω συμβόλαια
του είπα τελικά,
Δεν κάνω συμφωνίες με διαβόλους.

Δεν ήρθα για συμφωνία.
Ήρθα να σου δείξω
ότι την έχεις ήδη κάνει.

Κάθε φορά που είπες δεν έχει σημασία,
κάθε φορά που είπες δεν πειράζει,
κάθε φορά που γέλασες, χωρίς να κανείς κάτι.

Έμεινα να τον κοιτάζω.
Δεν είχα τίποτα να πω.
Πώς μιλάς σε κάποιον
που είναι το είδωλό σου στον καθρέφτη.

Με φοβάσαι, αλλά με ταΐζεις.
Με καταριέσαι, αλλά με κρατάς.
Δεν αντέχεις τη σκιά μου,
αλλά τη φοράς κάθε μέρα σαν παλτό.

Η αδιαφορία σου είναι πιο πιστή από τον έρωτα.
Πιο υπομονετική από την ελπίδα.
Πιο ανθεκτική από τον φόβο.

Δεν άντεξα άλλο.
Σηκώθηκα όρθιος,
τον έδειξα με το δάχτυλο.
Φύγε, φώναξα.
Σηκώθηκε κι αυτός.
Ίδιο ύψος, ίδια μάτια,
ίδιο πρόσωπο.

Κοίταξέ με καλά.
Τον κοίταξα.
Κι ένιωσα το δωμάτιο να μικραίνει,
τους τοίχους να κλείνουν,

Είσαι εγώ, ψιθύρισα.
Έγνεψε καταφατικά.
Είμαι εσύ, αλλά χωρίς τις δικαιολογίες.

Δεν ήθελα να ακούσω άλλο.

Και μετά,
το δωμάτιο ήταν άδειο.
Εκτός από μένα.
Εκτός από αυτό που ήξερα πια
και δεν μπορούσα να ξεχάσω.

Το ήξερα όπως ξέρει κάποιος
πως το σκοινί που κρέμεται μπροστά του,
δεν είναι για να σκαφαλώσει.

Δεν ήταν ποτέ για τον Διάβολο.
Ήταν το κενό που του έφτιαξα,
η θέση που του κράτησα ζεστή
με κάθε μου σιωπή,
με κάθε φόβο που έβαλα να κοιμηθεί δίπλα μου
και τον ξύπνησα πρωί-πρωί
να μου πει πως όλα είναι εντάξει.

Ήταν η γωνία μέσα μου
που περίμενε πάντα
κάποιον να την κατοικήσει.

Δεν έρχεται η κόλαση.
Τη χτίζουμε.
Τούβλο-τούβλο,
μέχρι που γίνεται σπίτι μας.

Θάλασσα λύσσα

Χτυπάς τα βράχια, στεριές καταπίνεις.
Σ' ακούω τα βράδια που ουρλιάζεις
και όσα σου πήραν πίσω τα ζητάς.
Βαθιά σου κοιμούνται σίδερα και κορμιά .
κουφάρια πλοίων και σάπια σχοινιά,
ξερνάς κόκαλα πάνω στην άμμο.

Ήσουν αγάπη, κορδέλες και κύκνοι,
σεντόνι λευκό και όνειρα γεμάτη.
Τώρα μαζεύεις στα δίχτυα
ψάρια με πέτρινα μάτια.
Πες μου, θυμάσαι τον ήλιο ακόμα
ή μήπως τον ξέχασες κι αυτόν;

Γαλάζιο κορμί, μελανιασμένο,
ποιος σε κατάντησε τόσο σκληρή;
Ποιος σε μαχαίρωσε,
και τώρα χτυπιέσαι σαν να 'σαι παιδί
και βγάζεις αλάτι αντί για φωνή.

Σε βλέπω, το ξέρω, σε νιώθω,
πως θες τους ενόχους να πνίξεις.
Να πάρεις αυτό που χρωστάνε,
Λυσσάς, βρυχάσαι, μα να ξέρεις,
δε με τρομάζει εμένα το μαύρο νερό.

Εσύ κι εγώ είμαστε ένα.
Όταν σπας αλυσίδες,
νιώθω το αίμα μου πιο ζωντανό.

Αλάτι

I

Μνήμη παλιά, κύμα φουσκωτό,
η αλμύρα κολλάει στα χείλη.
σκουριασμένη άγκυρα βαραίνει τη γλώσσα,
κι οι λέξεις μυρίζουν ναυάγιο.

II

Οι άνθρωποι που γνώρισα δεν είχαν πατρίδα
μονάχα μιαν οσμή από κλεισούρα και ιδρώτα.
Στο βλέμμα τους ριγμένη η σκιά της πόλης,
εκεί που τα κέρδη και τα όνειρα μπερδεύονται.

III

Γυναίκες μιλούν για αγάπες σαν να μιλούν για τρικυμίες
γελούν, γιατί ξέρουν πως πάντα κάποιος πνίγεται.
Ζωή σε πόλεις με κίτρινα φώτα και βυθισμένα μπαρ.
Εκεί που ο χρόνος δεν μετρά σε μέρες, μα σε αποπλεύσεις.

IV

Η συνήθεια σε τρώει σιγά σιγά,
όλα ξεθωριάζουν, λησμονούνται.
Συνεχίζω να περπατώ πάνω σε σανίδια που τρίζουν,
παραπονιούνται όσοι έσβησαν και ξεχάστηκαν.

V

Όταν πεθάνω, ρίξτε με στη θάλασσα
να γίνω αλάτι στα στόματα των ζωντανών,
να τους θυμίζω
πως ήμουν κι εγώ κάποτε στο κατάστρωμα.

Γυάλινο Κλουβί

Γεννήθηκε σε φως ψυχρό,
όχι σαν της αυγής,
μα της οθόνης που πρώτη τον είδε
πριν καν η μάνα του τον αγγίξει.

Του μάθαν να κοιτά το φως,
μα το φως είχε αλλάξει.
Ήταν μια λάμψη 6 ιντσών,
ένας θεός που σε όλα απαντούσε.

Έμαθε να γελά με φατσούλες,
να κλαίει με εικονίδια,
να αγαπά με καρδιές,
να μισεί με dislike.

Οι φίλοι του, φωνές σε ακουστικά,
οι αγκαλιές, δονήσεις στην τσέπη,
η περιπέτειά, ένα scroll χωρίς τέλος,
και η ψυχή, ένα προφίλ ενημερωμένο.

Βγήκε μια μέρα στο δρόμο
ξεστρατισμένος από τον κόσμο τον εικονικό,
σήκωσε το βλέμμα στον ουρανό
δεν ήξερε πώς να τον περιγράψει.

Προσπάθησε να κάνει zoom,
να τραβήξει screenshot,
να βρει μια εφαρμογή
που τα σύννεφα θα εξηγούσε.

Μα δεν υπήρχε WiFi στον αέρα,
δεν υπήρχε σήμα στα δέντρα,
και τα πουλιά
δεν είχαν καν usernames.

Ένωσε ξαφνικά γυμνός,
σαν να μην είχε σώμα,
σαν να ήταν απλώς
ένα data plan με ληγμένη σύμβαση.

Γύρισε σπίτι πανικόβλητος,
φόρτισε το κινητό,
εκεί ξαναβρήκε τον εαυτό του:
μια σκιά πίσω από μια φωτεινή επιφάνεια.

Κι έτσι συνέχισε να ζει
μέσα στο γυάλινο κλουβί,
ικανοποιημένος, δικτυωμένος
και μόνος.

Τη μέρα που έπεσε το INSTAGRAM

Το μάθαμε πρωί.
Άνοιξες το κινητό κι είχε σκοτάδι.
Δεν φορτώνει είπες.
Πέφτει το ίντερνετ είπαν.
Όχι, δεν έπεσε το ίντερνετ.
Το Instagram έπεσε, κάποιος φώναξε.

Στην αρχή γελούσαμε.
Θα γυρίσει, είναι προσωρινό.
Μετά ήρθε ο φόβος.
Έβγαινες στον δρόμο και δεν υπήρχε τίποτα
να φωτογραφίσεις.

Οι influencers βγήκαν στις πλατείες,
κοίταζαν γύρω χαμένοι.
Πού θα ανεβάσω το σώμα μου;
Πού θα δείξω τι τρώω;
Ένας έκανε ότι δαγκώνει ένα κρουασάν
και μετά το πέταξε.

Οι γυμνασμένοι σταμάτησαν τα push-ups.
Οι fashion bloggers άρχισαν να βγάζουν τα ρούχα τους
δεν είχε πια σημασία.
Τι να ντυθείς, αν κανείς δεν σε βλέπει;

Κάποιος ούρλιαξε στη στάση του λεωφορείου:
Δεν έχω που να ποστάρω!
Ένα παιδί δίπλα του ρώτησε
Δηλαδή... υπάρχουμε και έτσι;
και κανείς δεν ήξερε την απάντηση.

Μια κοπέλα με τέλειο eyeliner
έπιανε το πρόσωπό της
με τρόμο.
Αν δε με βλέπουν,
θα εξαφανιστώ;

Τα κατοικίδια έγιναν αδέσποτα.
Ποιος τα ήθελε αν δεν έφερναν likes;
Τα σκυλιά έξυναν πόρτες
γιατί δεν είχαν πια κοινό.
Οι γάτες κάθονταν σαν άχρηστα stickers.

Μια γιαγιά είπε:
Ε, και; Θα πούμε καφέ και θα τα πούμε.
Την κοίταξαν,
σαν να είχε προτείνει κανιβαλισμό.

Η είδηση διαδόθηκε:
Το Facebook πέφτει κι αυτό.
Τώρα ούτε φάρσες, ούτε memes, ούτε θεωρίες.
Δεν μπορούσαν πια να μιλούν σωστά..

Οι γονείς των 50+ παραμιλούσαν.
Πού θα μοιράζονταν fake news;
Πού θα έστελναν τη ζωή τους;
Πού θα έλεγαν
Καλημέρα με φως και αγάπη;

Το απόγευμα άρχισαν τα πρώτα επεισόδια.
Κάποιος έσπασε μια βιτρίνα
ψάχνοντας Instagram notifications
στο πάτωμα.

Κάποιος έστειλε μήνυμα βοήθειας
αλλά δεν υπήρχε πουθενά story.
Έτσι, δεν υπήρχε απόδειξη.
Έτσι, δεν υπήρχε έγκλημα.

Ο κόσμος στράφηκε στο TikTok.
Σώζει το σύμπαν, έλεγαν.
Όσο υπάρχει TikTok,
υπάρχει ελπίδα.

Μετά ήρθε το τελειωτικό χτύπημα:
Το TikTok πέφτει.
Ένα κύμα σιωπής
κύλησε στους δρόμους.
Άνθρωποι κοιτάζονταν στα μάτια,
για πρώτη φορά.

Άβολο.
Κάποιος έβγαλε τσιγάρο
και προσπάθησε να κάνει selfie
με το τίποτα.

Αρχίσαμε να μιλάμε.
Λίγο.
Πιο πολύ βρίζαμε.
Πιο πολύ ρωτούσαμε:
Και τώρα τι;

Ένα παιδί κοίταξε τον ουρανό.
Δεν είχε φίλτρο.
Δεν είχε comments.
Μόνο ήταν εκεί.
Αλλά γιατί να είναι εκεί
αν κανείς δεν το βλέπει;

Το βράδυ, ο κόσμος σώπασε.
Καθίσαμε στα σκαλοπάτια
χωρίς ποστ, χωρίς feed,
μόνο με κάτι σκέψεις
που δεν ήξεραν πού να πάνε.

Μέχρι και οι πολιτικοί πάγωσαν.
Πώς κυβερνάς χωρίς social media;
Πώς λες ψέματα
αν δεν τα αναπαράγουν;

Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς Instagram,
χωρίς TikTok, χωρίς Facebook;
Τα social ήσαν μια κάποια λύσις.

ΣΚΡΟΛΑΡΕ

Γεννήθηκες με ένα κλικ.
Όχι κλάμα, ούτε αγκαλιά.
Ένα χέρι σε σήκωσε
να δει αν έχεις καλό σήμα.

Σου δώσανε μια οθόνη
να παίζεις με το χάος.
Σου μάθανε πως η ζωή
είναι έχει μια μπαταρία που τελειώνει.

Γέλα με emoji.
Κλάψε με gif.
Αγάπα με like.
Χάσου σε pixels.

Ξέχασες πώς αγγίζουν.
Ξέχασες πώς ανασαίνουν.
Οι άνθρωποι έγιναν stories
που σβήνουν σε 24 ώρες.

Βγήκες μια μέρα έξω.
Φως. Αληθινό φως.
Άπλωσες το χέρι
να κάνεις swipe στον ουρανό.

Δεν μίκραινε, δεν μεγάλωνε.
Δε φόρτωνε τίποτα.
Δεν υπήρχε κουμπί
να φύγεις από το σκηνικό.

Τρόμαξες.
Πώς ζούσαν χωρίς data;
Πώς μιλούσαν χωρίς chat;
Πώς κοιτούσαν χωρίς φίλτρα;

Έτρεξες πίσω.
Έκλεισες πόρτες, στόματα, σκέψεις.
Κάθισες μπροστά στο θεό σου.
Φως μπλε, γνώριμο, ασφαλές.

Σκότωσέ με, αλλά μην κολλάς,
παρακάλεσες το WiFi.
Μην κλείσει το μάτι,
μην κοπεί η ζωή.

Και έτσι έζησες.
Καμία μέρα.
Καμία νύχτα.
Μόνο scrolling.

Μεγάλες στιγμές

Ανοίγω το Facebook.

Πρώτο post: μια κοπέλα γελάει.

Φοράει ροζ φόρμες, κρατάει μια συσκευασία.

Η λεζάντα γράφει: Αγάπα τον εαυτό σου.

και από κάτω, κωδικός έκπτωσης

για κρέμα κυτταρίτιδας.

Scroll down.

Video 1: Κάποιος τρώει 10 burgers

με ένα χαμόγελο που μυρίζει εμετό.

Video 2: Κάποια κάνει lip sync

ενώ κλαίει θεατρικά για τον πρώην της.

Video 3: Ένας τύπος κρεμιέται από έναν γερανό

Για το απόλυτο challenge.

Κάτι πάει στραβά.

Το βίντεο κόβεται απότομα.

Περνάω στο Instagram.

Η απόλυτη τάξη.

Τα κορίτσια με τα ίδια μαλλιά.

Τα αγόρια με τα ίδια μούσकुλα.

Τα ίδια χαμόγελα.

Η ίδια γωνία στο ίδιο φως.

Φαίνονται όλα τέλεια.

Αλλά αν κάνεις zoom στα μάτια,

θα δεις...

...τίποτα.

Ένα μοντέλο γράφει:

Μην ξεχνάτε να πίνετε νερό!

Διαφήμιση για νερό.

Κάποια φωνάζει Body positivity!

Διαφήμιση για λιποαναρρόφηση.

Κάποιος ποστάρει Να αγαπάτε τον εαυτό σας!

Διαφήμιση για ψυχοφάρμακα.

Στο TikTok,

το πραγματικό χάος.

Μια κοπέλα κλαίει μπροστά στην κάμερα,

έχασε τον σκύλο της,
έχει 3 εκατομμύρια views.
Ανεβάζει άλλο ένα,
πιο πολύ κλάμα,
πιο πολύ δράμα,
πιο πολλά views.
Ο σκύλος επιστρέφει.
Αλλά δεν τον ποστάρει.
Δεν πουλάει πια.

Νέο trend:
Ποιος θα αντέξει περισσότερο
κλεισμένος σε μια κατάψυξη;
Δέκα άτομα το προσπάθησαν,
δύο πέθαναν.
Έγιναν viral,
μόνο μετά θάνατον.

Κάπου αλλού, παίζει διαγωνισμός
ποιος θα φάει πιο πολύ.
Βουτάνε τα πιρούνια σαν όπλα.
Ξεχειλίζουν στόματα,
κοκκινίζουν πρόσωπα,
ένα κορίτσι σωριάζεται.
Ο θάνατός της μαζεύει
δέκα εκατομμύρια likes.

Η ζωή είναι μικρή!
γράφει ένας influencer
και πηδάει από μια ταρατσα
με ένα drone να τον ακολουθεί.
Πριν αγγίξει το έδαφος,
το βίντεο κόβεται
και βγαίνει διαφήμιση για παπούτσια.

Φιλανθρωπικό event:
Ένα κορίτσι δίνει φαγητό σε έναν άστεγο.
Φωτογραφίζεται με χαμόγελο.
Όταν τελειώνει το story,
του παίρνει πίσω το φαγητό.

Live βίντεο:

Κάποιος μπαίνει σε νοσοκομείο,
τραβάει την ετοιμοθάνατη γιαγιά του.

Μια προσευχή, φίλοι μου...

Διακοπή:

Σου αξίζει το καλύτερο σέρουμ προσώπου!

Νέα μόδα:

Απόλυτη συμμετρία προσώπου.

Όσοι δεν την έχουν,

δεν αξίζουν να υπάρχουν.

Πλαστικοί χειρουργοί τυπώνουν

τα ίδια χείλη, τα ίδια μάγουλα,

τα ίδια βλέφαρα.

Ο κόσμος γίνεται μια ατέλειωτη φωτοτυπία.

Scroll, scroll, scroll.

Δεν υπάρχει έξοδος.

Πείθουν τον κόσμο

να αγοράσει αντικαταθλιπτικά,

για να συνεχίσει να χαμογελά στις κάμερες.

Κάποιος τολμά να δείξει το αληθινό του πρόσωπο.

Τον κυνηγάνε.

Πώς τολμάς να μη μοιάζεις με εμάς;

Το account του διαγράφεται.

Η κοινωνία των τέλειων ανθρώπων

είναι επιτέλους εδώ.

Κανείς δεν ανασαίνει.

Όλοι χαμογελάνε.

Κανείς δεν υπάρχει.

Σήμερα ξύπνησα ευγνώμων.

Γράφει κάποιος σε μια φιλτραρισμένη φωτογραφία.

Πίσω από το τηλέφωνο,

κάθεται σε ένα άδειο δωμάτιο

με μαύρους τοίχους

και δάκρυα που δεν τα βλέπει κανείς.

Ένα νέο app γεννιέται.
Λένε ότι θα αντικαταστήσει τα πάντα.
Αυτή τη φορά, θα είναι αληθινό!
Λένε.
Πιο αληθινό θα 'ναι το ψέμα.

Οι άνθρωποι οθόνες,
μάτια γυάλινα,
καρδιές offline.
Κάποτε ζούσαν για να ζήσουν.
Τώρα ζουν για να φαίνονται.

Οι influencers κυνηγούν το απόλυτο βίντεο.
Το ένα που θα τους κάνει αθάνατους.
Κάποιοι το βρίσκουν,
λέγεται κηδεία.

Ο κόσμος συνεχίζει να γυρίζει.
Οι θάλασσες σκάνε στις ακτές,
τα δέντρα μεγαλώνουν,
τα πουλιά τραγουδάνε.
Αλλά ποιος να τα δει;
Δεν είναι online.

Χωρίς influencers;
Ποιος θα μας πει πώς να ζήσουμε;
Ποιος θα μας δείξει πώς να πεθάνουμε;

INFLUENCER

Γεννήθηκε σε μια πόλη με μεγάλες βιτρίνες.
Πολυκατοικίες γκρίζες και φώτα LED.
Η μάνα της, μπροστά σε έναν καθρέφτη
κάποτε της είπε:
Αν δεν αρέσεις, δεν υπάρχεις.

Στα έξι έμαθε να ποζάρει.
Στα οκτώ έμαθε να χαμογελάει
χωρίς να σημαίνει τίποτα.
Στα δέκα ήξερε πια
ότι η ομορφιά είναι όπλο.
Και ήθελε να το χρησιμοποιήσει.

Έκανε το πρώτο post στα δεκατρία.
Κάτι αθώο.
Μια φωτογραφία με φίλτρο,
μια λεζάντα που έλεγε
Μην κρίνετε τους άλλους
και κάτω από τη φωτογραφία
χιλιάδες σχόλια, όχι απαραίτητα όμορφα.

Στα δεκαπέντε αποφάσισε να αλλάξει.
Πρώτα το χαμόγελο,
μετά τη μύτη,
μετά τα χείλη.
Έβγαλε τα παλιά της μάτια
και αγόρασε νέα.
Πιο μεγάλα. Πιο φωτεινά. Πιο ψεύτικα.

Στα δεκαεπτά είχε εκατομμύρια followers.
Μιλούσε για self-love
ενώ έκανε λιποαναρρόφηση.
Πουλούσε εμπιστοσύνη στον εαυτό
ενώ φοβόταν το φως χωρίς φίλτρα.
Έλεγε Να αγαπάτε το σώμα σας
και κάθε βράδυ έσφιγγε το στομάχι της
μέχρι να σταματήσει να πεινάει.

Στα είκοσι δεν είχε ζωή.
Είχε brand.
Το κορμί ήταν πλέον επιχείρηση.
Οι σχέσεις της, συνεργασίες.
Το μυαλό της, ένας κατάλογος διαφημίσεων.

Ξύπναγε με notifications
και κοιμόταν με analytics.
Το Instagram αποφάσιζε αν θα είναι όμορφη.
Το TikTok αποφάσιζε αν θα είναι αστεία.
Το Facebook αποφάσιζε αν είναι αληθινή.
Αλλά κανείς δεν ρώτησε την ίδια.

Άνοιγε πακέτα.
Έδειχνε ρούχα.
Έλεγε Αυτό το λάτρεψα!
Έλεγε Απλά δοκιμάστε το!
Έλεγε Κορίτσια, σώζει ζωές!
Τα πετούσε στα σκουπίδια.

Δοκίμαζε κρέμες που έκαιγαν.
Έλεγε Υπέροχη αίσθηση!
Φορούσε τακούνια που μάτωναν τα δάχτυλα.
Έλεγε Είναι τόσο άνετα!
Κατάπινε χάπια που την έκαναν λιγότερο άνθρωπο.
Έλεγε Νιώθω υπέροχα!

Έβγαине με άντρες που δεν την κοιτούσαν στα μάτια.
Έκανε έρωτα σε δωμάτια
με τις κουρτίνες ανοιχτές.
Αν δεν υπάρχει φωτογραφία,
δεν έγινε ποτέ.

Δεν είχε φίλους.
Είχε συνεργασίες.
Δεν είχε σκέψεις.
Είχε content.
Δεν είχε εαυτό.
Είχε image.

Στα εικοσιπέντε την άγγιξε η πρώτη ρυτίδα.
Ένιωσε το τέλος να πλησιάζει.
Στα εικοσιέξι έκανε το πρώτο botox.
Στα εικοσιεφτά σκέφτηκε να πεθάνει.

Αλλά όχι ακόμα.
Όχι μέχρι να φτάσει το επόμενο εκατομμύριο.
Όχι μέχρι να κλείσει άλλη μια καμπάνια.
Όχι μέχρι να περάσει η μόδα
και να την ξεχάσουν.

Ένα βράδυ κοίταξε τον εαυτό της
στον καθρέφτη του μπάνιου.
Χωρίς φώτα, χωρίς φίλτρα, χωρίς retouch.
Τρόμαξε.

Δεν ήξερε ποια είναι.
Δεν θυμόταν πώς μιλάει
χωρίς να σκέφτεται λεζάντες.
Δεν ήξερε πώς να υπάρχει
χωρίς να καταγράφεται.

Έσβησε το κινητό της
και για πρώτη φορά ένιωσε
κάποια.

Μια βδομάδα μετά,
τα stories της ακόμα έπαιζαν.
Κάποιοι σχολίαζαν.
Μα ήταν όμορφη και τόσο ευτυχισμένη!

Ένα μήνα μετά,
κανείς δεν την ανέφερε πια.
Μια καινούργια influencer είχε εμφανιστεί.
Πιο νέα.
Πιο όμορφη.
Πιο ψεύτικη.

Τα ίδια post,
τα ίδια χαμόγελα,
τα ίδια ψέματα.
Η μηχανή συνεχίζει να δουλεύει.

Καλημέρα, θετικότητες!

Ξυπνάω.
Δεν ξέρω ποια ώρα.
Δεν κοιτάω ποτέ το ρολόι.
Κοιτάω μόνο το κινητό.
2.346 notifications.
Ξεκινάω να υπάρχω.

Το πρώτο story της μέρας.
Καφές στο χέρι,
ρόμπα μεταξωτή,
το φως μπαίνει από το παράθυρο.
Γράφω:

Καλημέρα, θετικότητες! ✨
αν και είχα άσχημο ύπνο.

Γυρίζω διαφήμιση για skincare.
Αυτή η κρέμα με έσωσε!
Την απλώνω στο πρόσωπο.
Το δέρμα κοκκινίζει.
Γελάω στη κάμερα.

Μετά το γύρισμα,
ρίχνω κρύο νερό στο πρόσωπο.
Με τσούζει.
Στον καθρέφτη με κοιτάει
κάποια που δεν γνωρίζω.
Πετάω την κρέμα στα σκουπίδια.

Φωτογράφιση για ρούχα.
Φοράω νούμερο που δεν μου μπαίνει.
Κρατάω την αναπνοή μου.
Το στομάχι μου διαμαρτύρεται.
Ο φωτογράφος φωνάζει:
Πιο σέξι! Πιο χαλαρά!
Τον μισώ. Χαμογελάω.

Μεσημέρι.
Δεν έχω φάει.
Healthy bowl day!
Φωτογραφίζω ένα smoothie.

Το πετάω στα σκουπίδια.
Πίνω καφέ και νικοτίνη.

Συνεργασία με πλαστικό χειρουργό.
Πρέπει να ποστάρω πριν/μετά φωτογραφίες.
Οι followers γράφουν:
Θεάρα! Το θέλω κι εγώ!
Δεν τους λέω για τις μελανιές.
Για τις βελόνες.
Για τον πόνο.

Τρέχω σε event.
Σαμπάνια, φώτα, κάμερες.
Βγάζουμε stories, φωνάζουμε, γελάμε.
Κανείς δεν μιλάει σε κανέναν.
Όλοι χαμογελάνε στα κινητά τους.

Βραδινή ρουτίνα ομορφιάς.
Πλένω το πρόσωπό μου.
Κάτω από το makeup
ξεπλένεται και η ύπαρξή μου.
Κάθεται στον νεροχύτη
σαν βρώμικο νερό.

Στο κρεβάτι.
Κοιτάω τα views.
Το engagement.
Τον εαυτό μου μέσα από pixels.
Δεν με αναγνωρίζω.

Στις τρεις το βράδυ με πιάνει κρίση.
Δεν μπορώ να αναπνεύσω.
Κάθομαι στο πάτωμα,
τραβάω τα μαλλιά μου,
θέλω να ουρλιάξω.
Βάζω το κινητό μπροστά μου.

Πατάω REC.
Κλαίω μπροστά στην κάμερα.
Όλοι περνάμε δύσκολα...
Το ανεβάζω.
Γράφουν από κάτω:
Μείνε δυνατή, σε αγαπάμε!
Νιώθω λίγο καλύτερα.

Κλείνω το κινητό.
Το δωμάτιο είναι άδειο.
Στο ταβάνι,
κανένα σχόλιο.
Καμία καρδούλα.
Μόνο σιωπή.

Θυμάμαι τον εαυτό μου παιδί.
Πριν τα φίλτρα.
Πριν τις πλαστικές.
Πριν την εμμονή με το φως.
Ήμουν όμορφη.
Δεν το ήξερα τότε.

Χαϊδεύω τα χείλη μου.
Δεν νιώθω τίποτα.
Είναι ξένα.
Χαϊδεύω τα μάγουλά μου.
Σκληρά.
Πετρωμένα.

Σηκώνομαι.
Ανοίγω το ψυγείο.
Άδειο.
Γεμάτο μόνο με σκόνες πρωτεΐνης
και κάτι φαγητά που δεν τρώγονται
αλλά φωτογραφίζονται ωραία.

Πεινάω.
Πεθαίνω της πείνας.
Αλλά αύριο έχω φωτογράφιση.
Κλείνω το ψυγείο.

Σκέφτομαι να γράψω σε κάποιον.
Κοιτάω τις επαφές μου.
Πρόσωπα χωρίς φωνή.
Όλοι μου μιλάνε με emojis.
Όλοι μιλάνε στο προφίλ μου.
Κανείς δεν μιλάει σε μένα.

Ανοίγω τις φωτογραφίες μου.
Βλέπω μια κοπέλα

με τέλειο δέρμα,
τέλειο χαμόγελο,
τέλειο σώμα.
Δεν είμαι εγώ.
Δεν ήμουν ποτέ.

Σκέφτομαι να εξαφανιστώ.
Όχι να πεθάνω.
Απλά να σβήσω το account.
Να διαλυθώ.
Να δω αν υπάρχω
χωρίς likes.

Τελευταία σκέψη πριν κοιμηθώ:
Αν δεν ποστάρω αύριο,
θα με θυμάται κανείς;

Με ξυπνάει το κινητό.
Χιλιάδες μηνύματα.
Scroll, scroll, scroll.
Μια καινούρια influencer ανεβαίνει.
Πιο νέα.
Πιο όμορφη.
Πιο πλαστική.

Βγάζω μια φωτογραφία.
Τη διορθώνω,
τη λειαίνω,
τη φτιάχνω.
Δεν είμαι εγώ,
αλλά ποιος το νοιάζεται;

Καλημέρα θετικότητες! ✨
Ξεκινάω να υπάρχω ξανά.

Only ghosts

Εγγραφή: Δωρεάν.
Συνδρομή: 9.99 το μήνα.
Αξιοπρέπεια: Δεν περιλαμβάνεται.

Το προφίλ φορτώνει αργά,
μια κοπέλα με εσώρουχα,
ένα αγόρι με πρησμένα μπράτσα,
ένα ζευγάρι που υποκρίνεται
ότι θέλει να το βλέπουν.

Η πρώτη φωτογραφία: Υποσχέσεις.
Η δεύτερη φωτογραφία: Προβλέψιμες στάσεις.
Η τρίτη φωτογραφία: Λίγο πιο φθηνή από χθες.

Tip me for a surprise.
Πληρώνεις.
Δεν υπάρχει καμία έκπληξη.
Μόνο το επόμενο επίπεδο ξεγυμνώματος.
Η αναπνοή σου βαραίνει.
Ανοίγεις άλλο προφίλ.

Γυναίκες με βλέμμα άδειο.
Άντρες που χαμογελούν σκληρά.
Κορμιά που φωνάζουν αγγίζτε με
σε ανθρώπους που δεν θα αγγίξουν ποτέ κανέναν.

Κοπέλες που ποζάρουν σε ενοικιασμένα διαμερίσματα,
με δανεικά εσώρουχα και ψεύτικες προσδοκίες.
Στηρίζω τον εαυτό μου, δεν χρωστάω σε κανέναν.
Και κάθε μέρα ένας άγνωστος
τους υπενθυμίζει τι χρωστάνε.

Μηνύματα από ανδρικά προφίλ.
Είσαι κούκλα.
Τι θα έκανες για 50 ευρώ;
Στείλε κάτι πιο spicy.
Ένα ακόμα request.
Ένα ακόμα βίντεο.
Ένα ακόμα βράδυ στο ντουζ
που τρίβεσαι να φύγει από πάνω σου η φτήνια.

Άντρες με άδειο πορτοφόλι και γεμάτα αρχεία.
Πληρώνουν για να νιώσουν κάτι.
Για να τους πει κάποια Καληνύχτα μωρό μου,
οποιαδήποτε.
Για να νιώσουν σημαντικοί
έστω και σε κάποιον που δεν ενδιαφέρεται.

Γυναίκες που πουλάνε την ψευδαίσθηση
της αφοσίωσης.
Σου ανήκω για 20 λεπτά, αγάπη μου.
Μετά, μπλοκάρισμα.
Μετά, επόμενο session.
Μετά, άλλη μια ψεύτικη αφοσίωση.

Σχέσεις σε τιμή προσφοράς.
Έρωτας για πέντε δολάρια.
Πάθος για μια συνδρομή.
Αν το σταματήσεις,
εξαφανίζεσαι.

Κάποιος άντρας αυνανίζεται
μπροστά στην οθόνη.
Νομίζει ότι είναι κοντά της.
Νομίζει ότι είναι αληθινό.
Νομίζει ότι δεν είναι μόνος.

Κάποια κοπέλα φοράει
το χαμόγελο που απαιτεί η κάμερα.
Το βγάζει μόλις κλείσει το stream.
Τι μένει από κάτω;
Αηδία.

Ένας 19χρονος κάνει live show
για άγνωστους με ψεύτικα ονόματα.
Δεν θέλει να το κάνει.
Αλλά τα λεφτά βγαίνουν εύκολα.
Σωστά;

Μια γυναίκα μαζεύει χρήματα
για να ξεφύγει από έναν άντρα
που την χτυπάει.
Οι ίδιοι άντρες είναι που πληρώνουν
και γίνονται η νέα της φυλακή.

Ένας άντρας ζητάει τα λεφτά του πίσω.
Δεν ήταν αρκετά καυτή.
Όχι αρκετά ερεθιστική.
Όχι αρκετά απελπισμένη.
Η συνδρομή ακυρώθηκε.

Η πλατφόρμα παίρνει το ποσοστό της.
Τα σώματα είναι προϊόντα.
Τα πρόσωπα είναι πλαστικά.
Τα συναισθήματα δεν έχουν επιστροφή χρημάτων.

Οι συνδρομητές πάνε για ύπνο.
Οι creators σβήνουν το κινητό.
Τα χέρια τους τρέμουν.
Το κεφάλι τους βουίζει.
Μια νέα μέρα γεμάτη κάμερες.
Μια νέα μέρα γεμάτη υποταγή.

Το site φορτώνει.
Η μηχανή συνεχίζει.
Οι φωτογραφίες ανεβαίνουν.
Οι πληρωμές γίνονται.
Οι ζωές διαλύονται.

Ποιος νιώθει πιο άδειος;
Αυτός που δείχνει το κορμί του
ή αυτός που πληρώνει για να το δει;

Only fans.
Only loneliness.
Only ghosts.

Σύμβολα

Στον τοίχο του μυαλού,
κάποιος χάραξε σύμβολα.
Ένας κύκλος, μια γραμμή,
ένα βέλος προς τα πίσω.
Λένε να κοιτάξεις,
να δεις τι;
Η ζωή μια έρημος
και τα μάτια κλειστά.

Κάποτε διαβάζαμε
τα συνθήματα της πόλης.
Γραμμένα με σπρέι,
ανάμεσα σε ρωγμές και πεταμένα αποτσίγαρα.
Η ελευθερία δεν κατοικεί εδώ,
Το νόημα είναι υπερεκτιμημένο,
φώναζαν οι τοίχοι.

Θυμάμαι τη μάνα μου να λέει,
Μη γράφεις τοίχους, θα σε πουν βάνδαλο.
Μα οι τοίχοι ήταν οι τελευταίοι φίλοι.
Εκεί γράφαμε αυτά που δεν λέγονταν.
Το χρώμα μπορεί να ξέφτιζε
αλλά οι λέξεις άφηναν αποτύπωμα.

Τώρα γέμισε η ζωή
με σύμβολα ακατανόητα.
Οι τοίχοι έγιναν οθόνες.
Σύννεφα λέξεων που δεν καταλήγουν πουθενά.
Στα κοινωνικά δίκτυα, όλοι μιλάνε.
Κανείς δεν ακούει.
Κάθε σκέψη γίνεται εικονίδιο.
Ένα like – η μονάδα μέτρησης της ύπαρξής.

Νεαροί παντού με το κινητό στο χέρι.
Στα μάτια τους, το τίποτα.
Οι λέξεις έχουν αντικατασταθεί από εικονίδια.
Φλόγες, κούκλες, κραυγές, χρήματα.
Στο τέλος, ένα δάχτυλο που δείχνει:
Σύρατε δεξιά για περισσότερα.

Από κάτω, μικρά σύμβολα.
Αν συμφωνείς, κάνεις κλικ.
Αν δεν συμφωνείς, είσαι αόρατος.

Ξαπλώνω και κοιτάζω το ταβάνι.
Σχεδιάζω ένα πρόσωπο με ένα δάκρυ.
Σβήνω το πρόσωπο.
Δεν χρειάζεται.

Τα Νέα Ιερογλυφικά

Στην αρχαιότητα, χάραζαν ιερογλυφικά σε τάφους.
Σήμερα, τα χαράζουμε σε οθόνες.
Ένα emoji για κάθε συναίσθημα που θάψαμε,
Καρδιές, πρόσωπα, φωτιές –
σιωπηλά μνημεία αποξένωσης.

Οι Αιγύπτιοι ήξεραν γιατί έγραφαν,
έλεγαν ιστορίες.
Εμείς μόνο κάνουμε scroll.
Τα νέα ιερογλυφικά δεν κρύβουν σοφία.
Μιλάνε για το τίποτα.
Ένας φατσούλης που γελάει – αλλά κανείς δεν γελάει.
Ένα πρόσωπο που κλαίει – αλλά το κλάμα είναι σιωπή.
Πόσα likes χρειάζονται για να αναστηθείς;
Πόσες καρδιές για να θυμηθείς ότι έχεις μία;

Τα σύμβολα τότε, έκρυβαν μυστικά.
Μιλούσαν για τους θεούς,
για τη ζωή μετά τον θάνατο.
Ένα γεράκι σήμαινε θεότητα.
Μια σπείρα σήμαινε αιωνιότητα.
Στη δική μας γλώσσα,
η μόνη αιωνιότητα είναι το refresh.
Η μόνη θεότητα, ένας αλγόριθμος.

Τα νέα ιερογλυφικά δεν ζητούν μετάφραση.
Ζητούν υποταγή.
Μην τολμήσεις να μιλήσεις με λέξεις.
Θα σε πουν παράξενο.
Η γλώσσα πια δεν είναι για ανθρώπους.
Η ύπαρξη συνοψίζεται σε 80 χαρακτήρες.

Στο τέλος,
πάνω στον τάφο σου
χαράσσεται μόνο ένα σύμβολο.

Ένας φατσούλης που χαμογελά. 😊.
Δεν θα ξέρουν ποιος ήσουν.
Αλλά θα ξέρουν ότι ήσουν trend.

Αγάλματα

Βαλσαμωμένα κεφάλια
απολιθωμένα μυαλά
πέτρινο το βλέμμα πουθενά δεν κοιτά
κορμιά χωρίς αίμα.

Κατηφορίζουν με χέρια υψωμένα.

Αγάλματα που όλο ζητούν
ακόρεστη η επιθυμία
μη σταματήσει η βροχή των υλικών παρακαλούν.

Γερασμένες παρθένες αδημονούν
και οι νέοι προφήτες φωνασκούν
Προχωρείται! Στο βάθος ευτυχία..

Τέλειος Κόσμος

Τελειότητα του κόσμου μόνο στη φαντασία
σε αβεβαιότητα οδηγεί πάντα το πεπρωμένο.
Μέσα σε θραύσματα χώρου και χρόνου
Στη κοσμική αυτή ασυναρτησία
σωματίδια μαγικά, με ασυνέχεια ξεγλιστρούν
Η ελεύθερη βούληση ψευδαίσθηση
και ο τελικός σκοπός
έχει παιχτεί ήδη στα ζάρια.

Ο τέλειος κόσμος, παιχνίδι σκακιστών.

ΜΙΚΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ

Ένα καφεενείο,
απ' τη δεκαετία του '60.
Τραπέζια σακάτικα,
καρέκλες με ξυρισμένα πόδια
κι ένας ήλιος έξω που αρνείται να μπει.

Ο καφετζής,
ιερέας χωρίς σταυρό,
σερβίρει αναστεναγμούς σε πορσελάνες.
Η ζάχαρη είναι δωρεάν,
αλλά πικρίζει.

Στους τοίχους κρέμονται γεωγραφίες,
εξωτικά τοπία σε πολυκαιρισμένους χάρτες.
Αλλά ο μικρός ανατολικός
δεν έχει εισιτήριο προς τα εκεί.

Ένας άντρας με χέρια ηλιοκαμένα
κοιτάζει τη θάλασσα στον τοίχο.
Ψάχνει το κύμα που θα τον πάρει,
αλλά δεν τολμάει να κολυμπήσει ούτε στη σκέψη του.

Στο διπλανό τραπέζι,
μια γυναίκα βγάζει κραγιόν απ' το στόμα της.
Μοιάζει να ξεφλουδίζει το χαμόγελό της
σαν φλούδα από ξερό πορτοκάλι.

Τα φλιτζάνια εδώ λένε το μέλλον.
Αισιοδοξία πνιγμένη σε μαύρο κατακάθι.

Οι σκιές στις κούπες κάνουν παιχνίδια,
αυτά είναι σοβαρά, κανείς δεν γελά.

Κάποιος ψιθυρίζει ιστορίες για λιμάνια.
Ταξίδια με πλοία, μακρινά.
Κι όμως, όλοι κοιτάζουν το πάτωμα
σαν να φοβούνται την προκυμαία.

Ένα ραδιόφωνο στον πάγκο ψιθυρίζει.
Συντονισμένο στο παράπονο περασμένων δελτίων καιρού.
Πάντα αναγγέλλει θύελλες,
αλλά εδώ μέσα δεν κουνιέται φύλλο.

Τα τσιγάρα στο τραπέζι καίνε αργά.
Η στάχτη πέφτει με αξιοπρέπεια.
Πιο αξιοπρεπής απ' τους θαμώνες.

Μια κουρτίνα κουνιέται ελάχιστα.
Δεν είναι ο αέρας.
Είναι η τελευταία ελπίδα που αναστενάζει
πριν σωριαστεί και αυτή στο πάτωμα.

Στη γωνία, ένας καθρέφτης.
Τυφλός από επιλογή.
Δεν θέλει να κοιτάξει κανέναν,
ούτε και θέλει κανείς να δει τον εαυτό του.

Μια σκιά σηκώνεται από το τραπέζι της.
Φοράει παλτό από βαριές λέξεις.
Πληρώνει με ψίχουλα ζωής
και φεύγει χωρίς να χαιρετήσει.

Τα παράθυρα κοιτούν έξω με μάτια χαμηλωμένα.
Και το έξω κοιτάζει πίσω.
Σαν παλιός εραστής που θέλει να γυρίσει
αλλά ντρέπεται να χτυπήσει την πόρτα.

Ο Μικρός Ανατολικός είναι ένα καφενείο
που κανείς δεν μπαίνει για να ξεκουραστεί.
Μόνο για να ξεχάσει ότι είναι κουρασμένος.

Ο χρόνος στο καφενείο αυτό,
όλους τους παρακολουθεί.
Κι είναι δάσκαλος αμείλικτος, σκληρός.
Χτυπάει τον χάρκα ανελέητα στα κορμιά
κάποια στιγμή την έξοδο στον καθένα δείχνει.

Και όταν φεύγεις,
οι τοίχοι σου κλείνουν το μάτι.
Λες και ήξεραν από την αρχή
ότι κανένα ταξίδι δεν ξεκινά από εδώ.
Μόνο αυτό, που λες στερνό.

Ο Gerecos (καλλιτεχνικό ψευδώνυμο), έχει Ποντιακή και Κερκυραϊκή καταγωγή. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1970. Σπούδασε εφαρμοσμένη λογιστική και ελεγκτική με πιστοποίηση ορκωτού ελεγκτή λογιστή και εργάστηκε ως οικονομικός επιθεωρητής στο Δημόσιο Τομέα. Ποιήματα του έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικούς ιστότοπους στο διαδίκτυο και έχει βραβευτεί με έπαινο σε λογοτεχνικό διαγωνισμό ποιήσεως από την Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών.

Ο ποιητής παρουσιάζει βαθιά υπαρξιακή και αλληγορική γραφή, η οποία ισορροπεί ανάμεσα στην ωμή πραγματικότητα και την ποιητική αναζήτηση.

Η ποίηση του, χαρακτηρίζεται από:

Υπαρξιακούς και φιλοσοφικούς προβληματισμούς.

Εικόνες που ταλαντεύονται ανάμεσα στη σκληρή καθημερινότητα και το λυρικό στοιχείο.

Ισχυρή χρήση αλληγορίας και αντιθέσεων.

Μια ισορροπία ανάμεσα στο ωμό και το τρυφερό, με νύξεις ειρωνείας.

Συγγραφικό Έργο:

«Του νου τα μετεικτάσματα» – Εκδόσεις Τυφλομύγα

Ποιητικό ντεμπούτο με έντονη αλληγορική γραφή και φιλοσοφικούς στοχασμούς.

«Από το τελευταίο συρτάρι»

Μια ποιητική συλλογή που εστιάζει στη μνήμη, την απώλεια και τη φθορά του χρόνου.

«Τα ερείπια τραγουδούν ακόμα»(2024), με 29 ποιήματα που εξερευνούν την εσωτερική αναζήτηση και τις υπαρξιακές ανησυχίες.

Mail: montogia@yahoo.com

Όταν πεθάνω, ρίξτε με στη θάλασσα
να γίνω αλάτι στα στόματα των ζωντανών,
να τους θυμίζω
πως ήμουν κι εγώ κάποτε στο κατάστρωμα.

Τα ποιήματα αυτής της συλλογής δεν υπακούν σε χρονολογική τάξη ούτε σε θεματική πειθαρχία. Γράφτηκαν σε διαφορετικές στιγμές, με αφορμές ποικίλες· άλλοτε φιλοσοφικές, άλλοτε κοινωνικές, άλλοτε υπαρξιακές.

Συνθέτουν ένα μωσαϊκό που δεν αποζητά την αρμονία αλλά την ένταση, την ασυνέχεια, την ελευθερία της στιγμής.

Ατάκτως ειρημένα κείμενα σκορπισμένα και ταυτόχρονα δεμένα από την ίδια ανάγκη: να μετατραπεί το θραύσμα σε ποίηση, το εφήμερο σε ίχνος, το προσωπικό σε κοινό.

Δεν υπάρχει εδώ αρχή, μέση και τέλος.

Υπάρχει μόνο η διαδρομή του αναγνώστη μέσα σε ποιήματα που δεν στέκονται σε παράταξη, αλλά συναντιούνται απροσδόκητα, όπως οι σκέψεις, οι μνήμες αλλά και οι ίδιες οι εφήμερες ζωές μας...

